SONDRA STANFORD

Meandrele sufletului

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Ce idee să înghesui în jurul unei mese oameni care nu s-au văzut niciodată în viața lor! Parcă ar fi niște oi la adăpare! Fermecător mod de a mânca, în perspectivă.

– Nu te plânge, pufni Antonia arătându-i cu o privire amuzată planturoasa sa vecină. Am de ales între a o lua pe genunchi, sau a mă așeza pe ai ei. Tu, cel puțin, ești la capătul mesei.

Dale nu-și descreți fruntea.

– Ce se va întâmpla când va fi toată lumea instalată! Sper măcar că spectacolul va fi bun!

– Ai uitat oare că tu m-ai invitat la această serată? Încep să cred că regreți!

– Haide surioară, nu te supăra. Cunoști oare mulți băieți gata să înfrunte asemenea îmbulzeală pentru plăcerea de a ieși cu sora lor mai mică?

Antonia începu să râdă și aruncă în jur o privire ușor curioasă. Sala era imensă, plină cu atâtea mese și scaune câte putea conține. Numai datorită unui bacșiș generos reușise

Dale să obțină locuri atât de aproape de scenă. Totuși, Antonia bănuia că spectacolul era cea mai mică preocupare a sa. Ca și cina, de altfel. Nu avea decât o grabă, ca amândouă să se termine pentru a se putea duce cât mai repede la sala de jocuri.

Îl privi gânditoare pe tânărul bărbat, care lovea nerăbdător și nervos masa cu vârful degetelor. La douăzeci și nouă de ani, era mai degrabă un bărbat frumos, cu părul negru, ochii căprui, luminoși și fața rotundă de adolescent. În schimb, îi plăcea mai puțin mustața impresionantă pe care o arbora, în speranța de a-l îmbătrâni.

Cât de deosebiți erau unul de celălalt! Antonia avea părul castaniu-roșcat, care-i cădea în valuri pe umeri, ochii verzi în care se zăreau puncte mici cafeniu-roșcate și o bărbie voluntară – bărbia tatălui său – pe care o considera incompatibilă cu idealul de frumusețe feminină. Și pentru că fratele semăna cu mama lor, era convinsă – deși pe nedrept – că era mult mai frumos decât ea.

Antonia era absolut inconștientă de efectul pe care-l produceau asupra bărbaților ochii verzi, mărginiți de gene negre dese, gura cărnoasă și chiar mica bărbie distinsă, plină de îndrăzneală și caracter.

Își întâlnise fratele în ajun, după un an de când nu se mai văzuseră. Nu se schimbase și rămăsese la fel de vesel și gata să se distreze, cum fusese întotdeauna. Și gata să se ascundă de muncă, ceea ce-i reușise întotdeauna perfect.

Dar Dale oare într-adevăr nu se schimbase, se întrebă brusc, ascultându-l povestind o partidă de blackjack, pe care o făcuse în acea după-amiază. Dădea povestirii aceeași intensă înflăcărare pe care o observase la el înainte de cină, la masa de

joc. Văzându-l întorcând cărțile ca și când era o chestiune de viață și de moarte și nu era vorba despre câțiva dolari amărâți, se simțise brusc înghețată de groază. În această pasiune pe care o descoperea la fratele său, bănuia ascunsă o amenințare periculoasă. Poate ar fi fost mai bine să nu vină la Las Vegas?

Totuși, când Dale îi telefonase la Dallas pentru a-i propune să-l însoțească, ideea o încântase. Rob se opusese cu putere, dar ea nu cedase. Oare ce rău făcea venind să se relaxeze câteva zile cu propriul frate? Îl convinsese în cele din urmă și Rob admisese că se putea lipsi de ea la birou timp de o săptămână și chiar mai mult.

Astfel că în ajun, Antonia se dusese să-și aștepte fratele la aeroportul din Dallas și luaseră împreună avionul spre Las Vegas.

Călătoria trecuse ca fulgerul: aveau atâtea lucruri să-și povestească! Dale îi vorbise despre munca sa, apoi, de data aceasta glumind, despre fetele cu care ieșea. Dar subiectul îi adusese foarte firesc la evocarea căsătoriei recente a tatălui lor, cu o femeie pe care n-o cunoșteau. Într-adevăr, ofițer de marină la pensie, acesta se stabilise în Spania la foarte puțin timp după ce rămăsese văduv.

Se regăsiseră cu plăcere și Dale, o tachinase cu amabilitate referitor la munca sa... și la Rob. Fuseseră fericiți să schimbe o mulțime de noutăți, după cinci ani de despărțire. Doar un subiect rămăsese tabu. Și deși fusese prezent permanent în mintea Antoniei, nu și-ar fi întrebat fratele pentru nimic în lume. Existau lucruri pe care era de preferat să nu le știe.

– Păcat că nu a putut veni și avocatul tău. Mi-ar fi plăcut să-mi fac o idee despre cel pe care te pregătești să-l faci să intre în familie și, cum tata este la celălalt capăt al lumii...

– Vrei să spui că am nevoie de aprobarea ta să mă recăsătoresc? Aș fi fericită să-l cunoști pe Rob, Dale, dar nu am nevoie de binecuvântarea ta să-l iau de soț. Nu mai sunt puștoaica de optsprezece ani, căreia i se aruncă praf în ochi. Imaginează-ți că știu ce fac.

– Am înțeles, surioară. Ești o femeie de douăzeci și cinci de ani și chiar foarte dură, mi se pare. Dar întotdeauna vei fi sora mea mai mică. Și nu te voi lăsa să faci de două ori aceeași prostie.

– Liniștește-te. S-au făcut trei ani de când sunt secretara lui Rob Wallis. Am avut destul timp să ne cunoaștem. Iar Rob, este complet diferit de...

– Patrick! exclamă Dale, ca și când tocmai avusese un șoc.

Antonia înălță capul și lăsă atât de brutal paharul, încât stropi fața de masă. Ochii i se măriră de surpriză, nevenindu-i să creadă. Crezu că își va pierde răsuflarea. Nou-venitul nu era altul decât Parick Traven, bărbatul de care tocmai vorbiseră... fostul ei soț. Dale se ridicase pentru a-i strânge mâna.

– Bună seara, Antonia, spuse Patrick, pe cel mai politicos ton, cufundându-și calm privirea în decolteul rochiei verzi.

Apoi, tot la fel de calm, luă loc în fața ei.

– Salut, Patrick, exclamă Antonia pe un ton degajat, ca și când nu observase deloc insulta calculată. Ce surpriză să te întâlnesc aici!

– Este o adevărată surpriză, întări Dale pe un ton evident mai călduros, dar cu siguranță era o întâmplare. Pe mine ai venit să mă vezi?

Privirea lui Patrick păru să părăsească fără tragere de inimă decolteul Antoniei, pentru a se aținti asupra lui Dale și doar după o imperceptibilă ezitare, răspunse:

– Într-adevăr, te căutam.

– Ce nu merge? Afacerea din New Orleans? Credeam că totul merge bine acolo?

– Așa și este, răspunse Patrick cu un aer detașat.

– Dar atunci? insistă Dale, este altceva?

Tensiunea bruscă a fratelui său nu-i scăpă Antoniei. Păruse sincer fericit să-l vadă pe Patrick. Oare ce-l putuse tulbura atât de neașteptat?

Patrick își aținti câteva clipe privirea gânditoare asupra lui Dale, înainte de a răspunde.

– Este vorba de ceva absolut personal. Ar fi mai bine să stăm de vorbă, după spectacol, în camera mea, la hotel.

– Personal? repetă Dale, cu o voce ușor temătoare.

– Nu te îngrijora, interveni Antonia, liniștitor. Patrick vrea să spună pur și simplu că afacerile voastre nu mă privesc și că este de preferat să vorbiți între patru ochi.

– Dimpotrivă, declară imediat Patrick, te privește în asemenea măsură, încât vă propun amândurora să stați de vorbă cu mine, îndată ce ne vom putea retrage în mod cuviincios.

Complet descumpănită, Antonia preferă să tacă.

*
* *

Chelnerul veni să le ia comanda și, până la începutul spectacolului, Patrick întreținu conversația cu o ușurință remarcabilă. Ușurință pe care Antonia era departe s-o împărtășească. Patrick părea că găsea foarte firesc să se afle față în față cu fosta sa soție, după cinci ani de despărțire. Este

adevărat că el așteptase această întâlnire. Antonia, în schimb, era încă sub șocul surprizei. Surpriză care se amplifica datorită întrebării derutante: oare ce avea să spună atât de personal, după tot acest timp? Nu avea nici un sens. Când îl părăsise pe Patrick, fratele său continuase să lucreze pentru el. În afară de această legătură, nici o altă relație nu exista între ei. Nu se mai văzuseră niciodată.

Îl privi pe ascuns. Fuma liniștit, bându-și cafeaua, cu o mână pusă lângă scrumieră. Presupunând că ar fi dorit asta, ar fi putut lua foarte ușor mâna aceea care o mângâiase deseori și pe care o mângâiase la rândul său... Scutură din cap și se grăbi să alunge acele gânduri. Patrick era absorbit în conversația cu Dale și profită ca să-l observe.

Nu se schimbase... sau prea puțin. Corpul înalt de un metru nouăzeci era la fel de viguros, la fel de subțire și de elegant ca odinioară. Dădea încă acea impresie de forță stăpânită, de bărbăție și de senzualitate care o tulburase atât de mult... odinioară. Costumul de culoare închisă, bine croit, se mula perfect pe umerii lați și pe bustul puternic. Părul ca cerneala era la fel de des, dar tâmplele erau argintii. Câteva riduri îi apăruseră pe frunte și-i marcau fața cu trăsături ferme și regulate. Ceea ce se schimbase cel mai mult, erau ochii și gura. Privirea întunecată, odinioară atât de iubitoare, atât de tandru zâmbitoare, devenise gravă, enigmatică, de nepătruns. Iar buzele senzuale, altădată atât de moi și prompte cu sărutări, se înăspriseră.

Antonia de-abia dădu atenție cântărețului pe care dorise atât de mult să-l asculte. Pentru ea, seara se transformase într-un chin. Atmosfera era încordată și între cei doi bărbați. Tentativele lui Patrick de a anima conversația se răriseră, iar

Dale de-abia se atinsese de cină. Indispoziția îi sporise atât de mult încât devenise vizibilă și renunțase la orice efort de conversație. Cu gura crispată, fuma țigară după țigară, cu privirea absentă, pierdut parcă într-o reflectare posacă. Chiar și Patrick își pierduse din dezinvoltură. Pentru Antonia fu adevărată ușurare să vadă spectacolul terminându-se. Se ridică rezervată și toți trei își croiră drum spre ieșire.

– Am închiriat o mașină, anunță Patrick. Să mergem la hotel. Vom putea sta de vorbă în camera mea.

Antonia se simțea obosită și ar fi preferat să se culce. Dori să protesteze, dar o privire rapidă spre fratele său o făcu să-și schimbe părerea. Era alb ca varul și părea gata să i se facă rău. Scoase o batistă din buzunar și-și șterse fruntea.

Fără să-l privească pe Patrick, Antonia străbătu holul cazinoului, percepând ca prin ceață zornăitul jetoanelor și vocile confuze care veneau de la mesele de joc. În ușă, aerul răcoros de afară o surprinse și se înfioră în rochia ușoară, fără mâneci.

– Ar fi trebuit să-ți iei un șal, îi spuse la ureche vocea lui Patrick.

Tresări. Nu-l știa atât de aproape.

– Mașina este acolo, adăugă acesta, luând-o de braț. Fii atentă la trotuar.

Antonia se eliberă brusc, parcă electrizată de această atingere.

– Nu... mă atinge! îi spuse printre dinți.

– N-ai spus întotdeauna așa, remarcă Patrick încet.

– Lucrurile s-au schimbat puțin, nu crezi?

Maxilarul lui Patrick se crispă.

– Într-adevăr, exclamă cu un mic salut ironic. S-au schimbat chiar foarte mult...

Vocea avea un accent amenințător care făcu să treacă un frison pe șira spinării Antoniei.

– Ce... vrei să spui prin asta?

– Urcă! răspunse cu o voce dură, deschizându-i portiera.

Se supuse, uluită. Când el închise portiera, avu strania senzație că se afla în spatele gratiilor unei închisori.

Dale se instală în spate și, în tăcere, porniră pe Strip, artera principală din Las Vegas.

Antonia privea defilând luminile străzii. Parcă îi adresau mici semnale batjocoritoare, ca pentru a o invita să împărtășească plăcerile orașului. De aceasta venise. Și se afla acolo, închisă, pradă celor mai sumbre presentimente. Ceva nu mergea... dar ce?

Când ajunseră în sfârșit la destinație, în camera lui Patrick, teama i se transformase în migrenă.

Acesta le arătă cu nonșalanță scaunele și se duse la telefon pentru a comanda cafea. Dale se așeză pe un scaun, în timp ce Antonia se prăbuși pe canapea. Stânjenită, începu să se joace nervoasă cu inelul de logodnă. Întâlnind privirea lui Patrick, se înfioră: chipul îi era dur, întunecat și o cută rea îi crispa gura. Înțelese că o ura și bănuia că se pregătea s-o facă să sufere.

Patrick își aprinse o țigară și se apropie de fereastră. Rămase acolo, întors cu spatele, cu umerii puțin încovoiați, ca sub povara unei imense oboseli. Vocea stinsă a lui Dale rupse în sfârșit tăcerea.

– Patrick, murmură, te rog, să nu dăm totul în vileag.

Patrick se întoarse încet și Antonia fu frapată de expresia sa tristă.

– Așadar, știai de ce voiam să te văd?

– Da. Dar la ce bun s-o amesteci pe Antonia în asta? Las-o să plece.

– Nu. O privește la fel de mult ca pe tine și o știi bine.

– La naiba, dacă o privește! izbucni Dale, ridicându-se dintr-o săritură. N-ai dreptul s-o amesteci în toate astea!

– Oricum, până la urmă va afla.

Înfrânt, Dale se așează din nou și-și luă capul în mâini.

– Îmi veți spune, până la urmă, ce se întâmplă? exclamă Antonia cu o voce tremurătoare. Ce este cu toate aceste mistere? Sincer, nu mai pot!

Se bătu discret la ușă. Era chelnerul etajului, cu tava cu cafele.

– Fii amabilă, Antonia, ceru Patrick. Vrei să servești tu?

– Am impresia că ar fi mai indicat o tărie, decât o ceașcă de cafea, remarcă aceasta, încercând să glumească.

Cei doi bărbați știau că nu bea niciodată, dar nici unul dintre ei nu schiță măcar un zâmbet. Patrick veni să se așeze la celălalt capăt al canapelei. Antonia îl servi, apoi îi întinse o ceașcă fratelui său.

– Ei bine, Dale? Începi tu, sau preferi să-i explic eu în locul tău?

– Ascultă, Patrick... îmi pare rău... dar... dar ce vrei să spun? mormăi Dale, cu privirea ațintită asupra picioarelor.

– Vorbește, Patrick, te rog, îl imploră Antonia cu o voce fără inflexiuni. Voi înnebuni, dacă se continuă astfel!

Acesta își așeză ceașca și o privi drept în ochi. Tânăra femeie fu din nou frapată de expresia sa de tristețe. Dar era departe să se aștepte la ceea ce urmă și păli auzindu-l declarând brutal:

– Dale a luat bani din casierie, Antonia.

Îl privi pe Patrick, de parcă îl vedea pentru prima dată în viață. Tremura atât de tare, încât acesta trebui să-i ia ceașca din mâini.

– Nu te cred! exclamă cu o voce gâtuită. Minți! Refuz să te cred, mă auzi?

Scutura din cap, ca pentru a nega ceea ce ascultase și, aproape fără să-și dea seama, lovea pieptul lui Patrick cu pumnii.

– Îmi pare rău, Antonia, îi spuse el, prinzând-o de încheieturile mâinilor. Nu exista alt mijloc de a-ți spune. Crede-mă, aș fi dat orice să nu fie adevărat!

Puțin domolită de blândețea vocii, se întoarse spre fratele său, dar acesta îi evită privirea.

– Spune-mi că minte, Dale! Spune-mi că nu este adevărat!

Dar Dale continua să se uite cu încăpățânare în podea. Iar în lunga tăcere care urmă interogației alarmate, Antonia înțelese că Patrick spusese adevărul. Își eliberă brusc mâinile, luptând împotriva unei teribile dorințe de a plânge. Era mai rău, mult mai rău decât și-ar fi putut imagina vreodată.

– De ce Dale? murmură surd. Câștigi bine în viață, ai tot ce-ți poți dori... De ce?

– Aveam datorii de joc, îi răspunse printre dinți.

– Datorii de joc? repetă Antonia neîncrezătoare.

Dale dădu din cap și-și aprinse o țigară cu mâna tremurând.

– Da. Mai întâi nu mult. Dar s-au acumulat și cu cât jucam mai mult, sperând să ies din încurcătură, cu atât mă afundam mai mult. Cum eram mâna dreaptă a lui Patrick, mi-a fost ușor să umflu facturile de plată și să falsific socotelile....

– Și nu te-ai gândit niciodată că se va observa?

Dale ridică din umeri.

– Atâta timp cât a fost vorba de sume mici, am sperat să le pot înapoia. Apoi m-am convins că nu-i făceam mare fraudă lui Patrick. Era milionar, ce importanță puteau avea pentru el câteva sute de dolari?

– Câteva mii de dolari, îl corectă calm Patrick.

– Câteva mii, fie. Dar nu dintr-o singură lovitură, știi bine. Și mai știi cât de mult regret, Patrick. Ai fost întotdeauna extraordinar cu mine. Mi-ai acordat încredere și-mi reproșam că te-am dezamăgit. Dar sunt atât de ușurat că totul a ieșit la iveală, în sfârșit! Ei bine... ce hotărăști? Chemi polițiștii, sau aștepți să te întorci în Texas?

– Asta, răspunse Patrick calm, depinde în întregime de Antonia.

– De Antonia? repetă Dale, năucit.

– De... mine? bâigui aceasta, pălind brusc.

Patrick pălise de asemenea, dar privirea pe care o ațintise asupra Antoniei avea ceva necruțător.

– Da, Antonia, de tine. Tu îl poți trimite în închisoare, sau să-l lași în libertate.

Tânăra femeie simți un nod în gât și trebui să facă un efort pentru a întreba:

– Și... ce trebuie să fac?

– Să te recăsătorești cu mine, îi răspunse cu o voce de gheață.

Antonia se aruncă înapoi, ca și când fusese lovită, și se rezemă de canapea, cât mai departe de el.

– Nu... vorbești serios, presupun? reuși să bâiguie.

– N-am fost niciodată în viața mea mai serios: sau te recăsătorești cu mine, sau fratele tău va merge la închisoare.

Antonia îi aruncă o privire lui Dale, care era la fel de uluit ca ea.

– Dar... dar de ce? întrebă cu o voce tremurătoare.

– Pentru Tammy. Am nevoie de ajutorul tău. Când ne-ai părăsit, a trebuit s-o trimit la pension. N-aveam de ales. Dar n-a mers. A fost trimisă înapoi de șapte ori. Dacă te întorci, va putea trăi acasă și să meargă la școală ca orice copil de vârsta ei.

Antonia scutură capul și, cu un gest nervos, își ridică părul de pe ceafă.

– Nu... știu ce să-ți spun, Patrick... sunt logodită, știi...

Acesta zâmbi sarcastic.

– Știu. Ți-am văzut inelul. Dar asta nu schimbă absolut cu nimic condițiile mele: sau te căsătorești cu mine, sau Dale merge la închisoare. Alegerea este a ta.

Brusc, Antonia se simți cuprinsă de furie. Furie... și ură. Bărbatul acesta, care-i fusese soț, amant... bărbatul acesta dur, obișnuit ca nimic să nu-i reziste... acest bărbat nu se schimbase. Sora sa mai mică nu era decât un pretext de care se folosea pentru a o obliga să se întoarcă. Și cu o acută certitudine, știa că era pentru a se răzbuna, pentru a o pedepsi că-l părăsise. Slăbiciunea lui Dale fusese pentru el un mijloc de-a o impresiona și a o răni: nu-i va da nici o șansă.

Își privi fratele și apelul implorator pe care-l citi în ochii săi, îi îndepărtă orice dorință de revoltă. Mânia îi dispăru, făcând loc unei senzații de gol și de frig.

– Bine! spuse în cele din urmă, cu o voce fără timbru, pe care nu și-o recunoscu. Ai câștigat... Tu ai câștigat întotdeauna.

Capitolul 2

O săptămână mai târziu, Antonia devenea pentru a doua oară doamna Patrick Traven. Se căsătoriseră din nou într-una din numeroasele capele mici din Las Vegas, iar Antonia nu se putu stăpâni să-și amintească ziua îndepărtată a primei lor nunți. Debordând de dragoste și de încredere în viitor, își juraseră credință într-o biserică adevărată, plină de flori, în fața părinților și a prietenilor lor. Se revedea la brațul lui Patrick, radiind de fericire în rochia de mireasă... Astăzi, existau doar câteva buchete, iar Dale era singurul invitat. Îmbrăcată într-o rochie simplă, galben pai, era parcă încremenită alături de Patrick, care avea o față de marmură. Cât despre viitorul lor, era lipsit de orice speranță. Prima lor căsătorie se terminase trist, iar aceasta începea în tristețe.

Totuși, în mod curios, săptămâna nu fusese atât de neplăcută pe cât se temuse. Patrick se îmblânzise și insistase ca Dale să-și continue vacanța cu Antonia, cum fusese prevăzut; din clipa aceea, își petrecuseră timpul toți trei împreună. Dale nu mai jucase; nu mai pusese nici măcar o

monedă la vreun joc de noroc, deși de mai multe ori se duseseră la cazinou pentru a-i urmări pe jucători. Făcuseră o excursie lungă în munții din Nevada și, în fiecare seară, se duseseră să vadă unul din spectacolele care se dădeau în luxosul hotel Strip. Patrick nu căutase niciodată să rămână singur cu Antonia, dimpotrivă. Arăta față de frate și față de soră aceeași atitudine amabilă și degajată și, fără perspectiva acelei căsătorii forțate, Antonia ar fi găsit chiar acele opt zile foarte plăcute.

Acum, totul se înfăptuise și se întorseseră la hotel, în apartamentul lui Patrick. Antonia îi lăsă pe cei doi bărbați în salon și se duse să-și aranjeze ținuta în cameră.

Privi în jur, evitând să întârzie asupra patului mare și-și zări bagajele lângă un dulap. N-avea nici măcar curajul să le desfacă.

Își privi o clipă imaginea în oglindă. Pe chipul nebronzat, ochii întunecați nu reflectau decât o tristă disperare. Purta din nou pe deget diamantul și verigheta pe care le lăsase când îl părăsise pe Patrick. Se măsură o clipă, gânditoare. Acum, era prizonieră. Dar avusese oare de ales? Era libertatea sa, pentru cea a lui Dale. Putea să-și lase fratele arestat?

Oftă îndelung și se întoarse în salon. În lipsa sa se adusese șampanie. Patrick umplea cupele, iar Dale era la telefon. Se așeză pe canapea.

– Totul merge bine, spuse fratele său, închizând. Am loc la avion pentru după-amiază.

Patrick le întinse câte o cupă fiecăruia și o ridică pe a sa.

– Pentru viitorul nostru! spuse privind-o pe Antonia cu un aer grav.

Încet, Antonia îi imită. Acest toast era absurd, această ceremonie, o farsă... Dar acum totul fusese spus, iar regretele nu schimbau nimic din acest lucru.

Patrick veni să se așeze pe canapea și-și trecu brațul în spatele ei. Antonia se încordă, dar cum n-o atinse, treptat se destinse. El avea diferite recomandări să-i facă fratelui său înainte de plecare și tânăra femeie asculta distrată acele cuvinte care n-o priveau.

De altfel, Dale nu întârzie să-și ia rămas-bun.

– Trebuie să plec și mă duc să-mi fac valiza, spuse ridicându-se. Nu vă voi mai vedea până la întoarcerea voastră. Toate urările mele!

Se apropie de sora sa și o sărută pe frunte.

– Sunt sigur că vei fi fericită, îi spuse încet.

Neîncrederea împietrise trăsăturile Antoniei. N-ar fi reușit să schițeze un zâmbet pentru tot aurul din lume. Dale se comporta ca și când toate acestea ar fi fost firești, ca și când nu avea nimic de-a face cu catastrofa care-i distrugea.

În fața tăcerii sale, Dale roși ușor și i se adresă cumnatului:

– Ei bine... Patrick... mulțumesc că mi-ai acordat încă o șansă.

– Am încredere în tine. Știu că nu ne vei mai dezamăgi... nici pe mine... nici pe sora ta.

– Promit, spuse acesta încercând să zâmbească și strângându-i mâna. La revedere și, pe curând.

Părăsi în grabă încăperea.

Clipa de care Antonia se temea cel mai mult sosise: se afla singură cu Patrick. Îl privi stânjenită, cu mâinile crispate pe genunchi.

– Este aproape prânzul, spuse el încet. Vrei să mâncăm aici, sau jos, la restaurant?

– Aș... prefera să cobor.

– Ai nevoie de o amânare? o întrebă zâmbind ușor. Știu Antonia, clipa adevărului este inevitabilă!

– Mă duc să-mi iau poșeta, spuse tânăra femeie, fără să țină seama de cuvintele sale.

Nu se grăbiră să prânzească. Patrick comandă vin, pe care Antonia vru să-l refuze.

– Știu că nu ții foarte bine la băutură, dar un pahar, două de vin, chiar și după o cupă de șampanie... n-ai să mori din asta. La urma urmei, nu te căsătorește în fiecare zi.

– Nu? Totuși, s-ar spune că la unii asta tinde să devină obicei.

Patrick izbucni în râs.

– Te regăsesc! Mărturisesc că în aceste zile, m-am întrebat ce s-a putut întâmpla cu umorul tău!

– Zău? Aș fi jurat, dimpotrivă, că te străduiai să-l distrugi. Căsătoria asta formală mi se pare cel mai eficient mijloc de a reuși.

Zâmbetul său dispăru.

– Te înșeli total. Când m-ai părăsit eram atât de nebun de furie, încât te-aș fi putut ucide, este drept, dar chiar și furia dispare cu timpul. Iar spiritul este unul din lucrurile pe care le-am admirat întotdeauna la tine. Crede-mă, n-am încercat niciodată să-l distrug!

Antonia fu plăcut surprinsă și mișcată de acest compliment, dar se feri să-i arate.

– Poate nu l-ai distrus, dar în orice caz l-ai atenuat serios!

Patrick râse din nou.

– Poate trebuia... doamnă Traven.

Antonia îl privi gânditoare.

– De ce... pentru ce căsătoria asta lipsită de sens, Patrick?

– Ți-am spus-o, din cauza lui Tammy.

– Nu te cred. Oricum... nu este singurul motiv.

– Nu? Și ce alt motiv aș avea, după părerea ta?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Nu știu... poate răzbunarea.

– Pentru că m-ai părăsit, așa este?

Antonia dădu din cap, iar Patrick își lăsă privirea să rătăcească îndelung prin încăpere, înainte de a răspunde.

– Poate ai dreptate.

Tânăra femeie împinse farfuria. Nu-i mai era foame. Toată povestea asta era absurdă. Unde putea duce o căsătorie ca a lor, dacă nu la un dezastru?

Când părăsiră restaurantul, Patrick îi propuse să urce prima.

– Cu siguranță, dorești să fii singură, să ai timp să despachetezi valizele. Voi veni mai târziu.

Antonia era gata să suspine de ușurare sprijinindu-se de butonul de apelare al ascensorului. În cabină, trebui să se rezeme de perete. Avea capul greu și obraji îi ardeau. Vinul, probabil. Nu avea obiceiul să bea astfel, dar îi veni ideea că poate ar fi fost de preferat să bea mai mult. Patrick nu va întârzia să revină și această perspectivă o demoraliza. Să bea, poate aceasta era soluția, își spuse cu amărăciune. Poate va reuși să uite viitorul care o va aștepta lângă bărbatul care o iubise cu pasiune și care acum o ura atât de mult, încât voia să facă din ea prizoniera sa...

Nu-i trebui mult timp să-și aranjeze lucrurile. Nu le mai rămăseseră decât două zile înainte de a se întoarce în Texas, exact atâta timp cât să-l lase pe Dale să anunțe vestea și să dea impresia că-și oferiseră o scurtă lună de miere.

Era ciudat să-și agațe hainele alături de cele ale lui Patrick. Era atât de mult timp de când nu mai împărțise același dulap cu el... o cameră... un pat.

Patul! Evitase cu grijă să-l privească, dar dorința de a dormi era mai puternică decât temerile. Nici chiar dușul nu reușise să alunge efectul vinului. Ezită un timp: să se îmbrace și să coboare din nou, sau să facă o mică siestă? În cele din urmă, căscatul o făcu să se decidă. Îmbrăcă o cămașă de noapte și se strecură între cearșafurile răcoroase. Câteva minute mai târziu, dormea.

Când se trezi, era trecut de ora șaisprezece. Se întinse, se întoarse și-l descoperi pe Patrick care, fără haină și fără cravată, era așezat în fața patului.

– Ei bine... te-ai odihnit?

– De când ești acolo, privindu-mă? îl întrebă cu o urmă de indispoziție.

– De aproape o oră, de ce? Te supără? Te-am văzut dormind, de sute de ori... și chiar mai puțin îmbrăcată!

Antonia roși și-și reproșă asta imediat. Se ridică și păturile se îndepărtară; vru să le ridice, dar se abținu: la urma urmei, Patrick avea dreptate. O văzuse mai dezbrăcată decât acum. Obținuse dreptul de a împărți camera sa. Putea să-l urască pentru asta, dar nu era un motiv să-i arate în ce măsură o afectase.

– Nu asta este problema, minți cu siguranță, dar nu-mi place să mă trezesc și să văd că mă privește cineva.

Patrick se apropie și se așeză pe pat, foarte aproape.

– Eu nu sunt cineva, ci soțul tău, îi aminti ridicându-i o șuviță de păr de pe frunte.

Tulburată, Antonia lăsă ochii în jos. Trupurile le erau atât de aproape, iar privirea care întârzia pe gâtul ei, la baza sânilor, era încărcată de o asemenea senzualitate, încât își simți pulsul accelerându-se brusc.

– Ești și mai frumoasă decât acum cinci ani, îi spuse încet, înainte de a se apleca asupra gurii sale.

O strânse lângă el și sărutul deveni mai insistent, îmbrățișarea mai specială. Încercă să reziste emoției pe care o trezea în ea, dar în zadar. Se simțea topindu-se sub mângâierile lui.

– Patrick... gâfâi slab, Patrick... nu... te rog...

– Haide, nu fi stupidă, murmură acesta cu voce schimbată. Știi bine că n-am putut rezista niciodată.

Închise ochii învinsă, în timp ce el se dezbrăca și se strecura în pat. Antonia știa că va obține ce voia și orice apărare pregătită cu răbdare timp de cinci ani se prăbușise. Timp de cinci ani se străduise să-l uite pe Parick... Și imediat ce o luă în brațe, știu că toate eforturile fuseseră zadarnice. Pasiunea atât de mult timp ținută în frâu, reintră în drepturi și se rostogoli asupra lor ca un uragan...

Puțin mai târziu, epuizați, domoliți, se odihneau unul lângă celălalt, când Patrick spuse brusc:

– Ți-a plăcut, nu?

– Da, recunoscu Antonia, privind tavanul.

Cum ar fi putut să nege, în timp ce fiecare fibră a trupului său îi dădea cu înflăcărare această dovadă?

– N-am avut niciodată probleme în acest domeniu, reluă el cu o voce mai dură. În acest caz, Antonia, ce s-a întâmplat? De ce ai plecat?

– Nu doresc să vorbesc despre asta.

– La naiba! izbucni Patrick. Ai fost soția mea! Nu crezi că îmi datorezi o explicație?

– Nu. Nu-ți datorez nimic. Iar faptul că m-ai obligat să mă întorc, nu schimbă câtuși de puțin trecutul.

Și fără să se preocupe de goliciunea sa, se ridică și se duse în baie.

Făcu un al doilea duș, ca și când apa putea s-o scape de mânia împotriva ei însăși și împotriva lui. Trupul o trădase și răspunsese la înflăcărarea lui Patrick la fel de ușor ca odinioară. Și ea crezuse în perfecta lor înțelegere fizică și totuși... totuși, Patrick o înșelase! Scutură din cap la acest gând, ca pentru a alunga imaginea blestemată a Lorrainei White.

Oare mai era încă secretara lui Patrick? Și de ce nu-l luase de soț după divorțul lor? Intenția s-o înlăture pe Antonia fusese evidentă încă din prima clipă. Și-i fusese ușor s-o facă pe tânăra căsătorită în vârstă de optsprezece ani, intimidată de viața mondenă și strălucitoare pe care o ducea Patrick, să simtă că locul ei nu era acolo. Totuși, în ciuda acestei ostilități declarate, Antonia se ținuse bine. Îi ținuse piept timp de doi ani, pentru că-l iubea pe Patrick. Îi ascunsese cu grijă că se temea de secretara lui, păstrând pentru ea toate problemele și dificultățile. Făcuse tot ce putuse mai bine să se adapteze noului mediu și totul fusese bine, măcar între ei doi.

Dar Antonia nu încetase niciodată să simtă în Lorraine o rivală. Patrick nu-și ascundea admirația și atașamentul pentru

ea, atât ca secretară, cât și ca femeie. Dar adevărul nu ieșise la iveală până la acea călătorie pe care soțul său o făcuse cu Dale la Los Angeles... Patrick și Lorraine aveau o legătură!

Patrick avusese nevoie de anumite acte și-i ceruse Lorrainei să vină să le aducă. Nu ascunsese asta. De altfel, nu încerca niciodată să ascundă ceva... La această amintire, Antonia se înfioră de umilință.

În mod obișnuit, când Patrick era în călătorie îi telefona aproape în fiecare zi, dar în seara aceea, ea fu cea care încercă să-l găsească. Se simțea singură și dorea să-i audă vocea. După ce sunase de mai multe ori fără succes, făcu o ultimă încercare exact înainte de a se culca. Și de data acesta, în sfârșit, i se răspunse. Dar vocea de la capătul firului, din camera lui Patrick, era a Lorrainei White. Îi trecuse imediat receptorul lui Patrick, care bâiguise câteva cuvinte de neînțeles, ca și cum tocmai se trezise. Antonia închise fără să spună nici o vorbă.

De altfel, ce să-i spună, chiar și acum? Rana fusese atât de profundă încât nu se va vindeca niciodată. Chiar după cinci ani, Antonia se simțea incapabilă să evoce incidentul în fața lui Patrick. Din mândrie, desigur... Povestea era josnică, degradantă și niciodată de atunci nu suflase cuiva vreo vorbă. Alesese singura soluție posibilă... fuga. Apoi, încetul cu încetul, își refăcuse viața și descoperise că putea să trăiască fără Patrick.

Antonia părăsise casa înainte ca Patrick să se întoarcă din călătorie și, timp de două luni, nimeni, nici chiar Dale, nu avusese vești de la ea. Trebuia mai întâi să-și revină din șoc, altfel nu-și depășea durerea... În cele din urmă îi telefonase lui Dale și apoi imediat o sunase Patrick. Se arătase glacial și când Antonia îi anunțase intenția de a divorța, nu făcuse nici o obiecție.

Problema se rezolvase prompt, prin intermediul unui avocat. Tânăra femeie refuză cu încăpățânare pensia propusă, neacceptând decât o sumă săptămânală necesară pentru plata cursurilor de secretariat, până ce obținu postul de secretară la Rob Wallis. În timpul acestor cinci ani, Patrick nu încercase nici măcar o dată s-o revadă... Evident, decizia de a se recăsători cu ea rămânea de neînțeles.

*
* *

Două zile mai târziu, părăseau Las Vegasul. Pe timpul zborului, Antonia nu acordă nici o atenție munților, sau Marelui Canion. Nu se gândea decât la viața pe care o va duce și de la care nu trebuia să mai aștepte nici o bucurie. Chiar dacă Patrick era încă un amant pasionat, avea acum în el o duritate care-l făcea un necunoscut, un străin...

La Dallas, se duseră direct acasă la Antonia și Patrick o lăsă cu valizele în timp ce se ducea să-l caute pe proprietar, pentru a rezilia contractul. Imediat ce fu singură, tânăra femeie se grăbi spre telefon și-l sună pe Rob. Dale promisese să-l anunțe, dar ținea să se explice ea însăși și nu fusese încă destul de mult timp singură pentru a o face.

Rob era foc și pară.

– Dar ce te-a apucat, Antonia? se dezlănțui. Nu numai că m-ai lăsat baltă, fără secretară, dar ai uitat planurile noastre de căsătorie! Oare ce înseamnă asta, Antonia?

– Știu... Rob, bâigui aceasta, pare monstruos, dar nu este totuși... atât de simplu...

– Oricum, explică-mi!

– Nu... pot, crede-mă Rob... Când am plecat să mă întâlnesc cu Dale, nici nu mă gândeam să-l revăd pe Patrick... nici... în sfârșit...

Rob păstră tăcerea, înainte de a întreba:

– Tipul ăsta te-a obligat să te căsătorești cu el? Asta încerci să-mi spui?

„Exact!“ se gândi Antonia, grăbindu-se totuși să răspundă:

– Nu, nu, Rob, bineînțeles că nu! S-a întâmplat... așa, pe neașteptate! Nu este nimic de explicat. Îmi pare rău, Rob, te asigur. Nu voiam să te rănesc...

Ușa camerei se deschise dintr-o dată, izbindu-se cu putere de perete. Antonia se întoarse și păli întâlnind privirea ucigătoare a lui Parick.

– Ce emoționant! ricană acesta. Spune-i amorezului tău speriat că-și va primi inelul de logodnă prin pachet recomandat!

Antonia repetă cu tristețe ceea ce-i spusese Patrick, apoi, adăugă în șoaptă:

– Acum trebuie să închid, Rob. Îți voi scrie... îți voi explica. Sunt dezolată. La revedere.

Din două sărituri, Patrick fu lângă ea. O prinse de braț și o strânse cu o violență neașteptată.

– Să nu mai încerci niciodată să iei legătura cu el, mârâi printre dinți. Nici prin scrisori, nici prin telefon, nici altfel, mă auzi? Și dacă descopăr vreodată că o faci în spatele meu, îți jur că te voi face să regreți că te-ai născut!

Antonia îl privea, fără să-i vină să creadă.

– Din ce în ce mai bine! exclamă cu o voce vibrând de o furie dureroasă. Ceea ce îți permiți tu, îmi interzici mie!

Patrick îi lăsă brațul și se încruntă.

– La naiba dacă înțeleg ce spui!

Sub efectul mâniei, spusese mai mult decât voia. Era liber să se prefacă nevinovat, nu va reveni asupra trecutului. Cât despre viitor... asta era altceva.

– Să fie clar, Patrick, reluă tânăra femeie tăios. Dacă trebuie să renunț la iubirile mele pentru alți bărbați, trebuie să faci la fel cu femeile. Circumstanțele căsătoriei noastre nu au importanță, nu vreau să fiu de râsul lumii.

Spre marea sa surpriză, acesta fu de acord.

– Indiferent de sentimentele noastre reciproce, căsătoria asta va fi bazată pe fidelitate. Este minimum pe care-l putem aștepta unul de la celălalt, nu?

Patrick poza în campion al fidelității? Era puțin cam greu de crezut și, după o clipă, dori să i-o spună. Dar ziua fusese lungă și obositoare și nu avea nici puterea, nici dorința să discute.

Cu un oftat resemnat, începu să-și împacheteze lucrurile.

Capitolul 3

A doua zi dimineață, în avionul care-i ducea la ei acasă, Antonia întorcea distrată paginile unei reviste.

De la plecare, o obseda un singur gând: oare cum va fi primită? Bunicii lui Patrick, sora sa mai mică, prietenii, nu știau nimic despre motivul plecării sale. Odinioară o înconjuraseră cu afecțiune... dar ce va fi acum? Va trebui să le înfrunte curiozitatea, poate chiar ostilitatea.

Aruncă o privire spre Patrick, cauza tuturor grijilor, și nu-și putu reține un gest de dușmănie văzându-l relaxat, zâmbitor... Oare răzbunarea îi dădea acel aer mulțumit?

– Ce bine este să te întorci acasă! murmură acesta întinzându-se.

Antonia nu răspunse și privi prin hublou. Avionul își începuse coborârea și recunoscu Nueces Bay, podul peste canal, cargourile ancorate. Cât de scurtă i se păruse călătoria!

Tânăra femeie detesta aterizările; închise ochii, se prinse de mânerele scaunului și brusc, simți mâna lui Patrick așezându-se peste a sa. Deschise ochii și întâlni privirea lui

Patrick: o privire intensă, aproape gravă. Avionul aterizase, dar ea nu-și dăduse seama. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Oare ce însemna privirea aceasta ciudată, de nepătruns?

– Totul va fi bine, Antonia, îi spuse cu o voce liniștitoare. Trecutul este trecut, iar pe viitor, totul va fi bine.

Ea dădu din cap, fără o vorbă.

– Este deja mai bine! exclamă Patrick bătând-o cu afecțiune pe mână.

Îndată după coborârea din avion, tânăra femeie regăsi căldura, umiditatea și vântul de pe coastă. Incomodată de geanta încăpătoare și de poșetă, avea greutăți în a-și menține jupa la loc. Patrick izbucni în râs, iar ea îl imită spontan. Era prima dată, de o săptămână, când râdea cu el cu poftă și brusc, își simți inima mai ușoară.

– Îți iei zborul? îi spuse Patrick, luându-i poșeta.

– Am uitat de vântul de la Corpus Christi. Ca să nu mai vorbim de umezeală! Sunt deja complet lipicioasă.

– Într-o săptămână, nu le vei mai da atenție.

– Știu. Când am ajuns în Dallas, mă sufocam fără această briză. Îmi lipsea de asemenea și apa. Primul lucru pe care doresc să-l fac, este să mă bronzez la soare, pe terasă.

– Până la urmă, sunt totuși câteva mici lucruri care îți plac aici, îi răspunse cu un zâmbet. În ceea ce mă privește, mă grăbesc să te văd... în costum de baie din două piese.

În loc de orice răspuns, Antonia îi adresă o mică grimasă veselă. Apoi, brusc, toată buna dispoziție îi dispăru. În fața lor, mulțimea pasagerilor se îndepărtă și o femeie se apropia făcând gesturi largi:

– Patrick! Ei! Ei! Patrick!

– Salut, Lorraine! Nu mă așteptam să te găsesc aici, exclamă Patrick, îndată ce li se alătură.

Lorraine Withe era numai zâmbet... și mai frumoasă ca niciodată. În ciuda vântului, nici o șuviță din părul frumos, blond-cenușiu nu scăpase din coafura discret sofisticată. Purta un taior bej, sobru, căruia un fular portocaliu îi adăuga o notă de fantezie bine dozată.

Imediat, ca și în trecut, Antonia se simți aruncată pe planul doi. Lorraine o ignora intenționat și-i vorbea cu voce scăzută lui Patrick.

– Am preferat să vin mai degrabă eu însămi, decât să trimit pe cineva de la birou. Ai călătorit bine?

– Foarte bine; ești amabilă că ai venit, dar să știi că am fi putut lua un taxi.

– Desigur, dar m-am gândit că în timpul drumului ți-aș putea vorbi deja despre afacerile cele mai urgente.

Și, ca și când tocmai observase prezența Antoniei, îi adresă un ușor semn din cap și adăugă:

– Bună ziua. Dale m-a anunțat de sosirea ta.

Neconsiderând necesar să se arate prea prietenoasă, Antonia se mulțumi să-i răspundă la salut.

– Să mergem să ne luăm bagajele, propuse Patrick. Antonia se grăbește cu siguranță să ajungă acasă și să se instaleze.

Lorraine păru nemulțumită, dar se abținu de la orice remarcă. Se duse și se așeză în fața mașinii sale, pentru a-i aștepta. Patrick nu mai avea decât să ia loc la volan, iar Antonia... în spate. Astfel, de la început și fără o vorbă, Lorraine îi amintea că va fi întotdeauna cu un pas înaintea ei.

Dar, în mod curios, Antonia asistă la această manevră ca o spectatoare detașată. Nici Patrick, nici Lorraine nu mai aveau puterea s-o facă să sufere. Dragostea pe care o nimicise cu atâta durere, nu-și va mai intra niciodată în drepturi. Observă

cu surprindere că schimbările survenite de la plecarea sa o interesau mai mult decât Lorraine White.

În cinci ani, orașul se dezvoltase incredibil. Acolo unde altă dată nu se vedeau decât câmpuri și câteva prăvălii, imobilele de birouri se întâlneau cu bănci și centre comerciale.

Când se apropiară de coastă, Antonia fremătă de nerăbdare. În câteva minute vor fi acasă.

Acasă! Cuvântul i se păru puțin nepotrivit, date fiind împrejurările. Și totuși, nerăbdarea și agitația persistau. Adevărul era acolo, în adâncul sufletului ei: după un lung exil de bunăvoie, se întorcea acasă.

Curând o luară pe bulevardul lat, mărginit de unele din cele mai frumoase locuințe din oraș, aproape invizibile în spatele plantelor agățătoare ca purpura, a leandrilor și a palmierilor care foșneau în vânt. Dar Antonia nu avea ochi decât pentru oceanul de un albatru intens și sclipitor, unde în depărtare se legănau niște ambarcațiuni cu pânze, ca niște imense păsări albe.

Mașina se angajă pe o alee, trecu de un portal și după o curbă, se opri în fața unui peristil.

Antonia coborî din mașină și contemplă casa complet albă, cu obloane negre, plante agățătoare și urcioare cu flori strălucitoare. Câțiva arbori umbreau mica peluză din fața treptelor scării de la intrare. În spatele grădinii, un gard din lauri izola proprietatea de stradă. Antonia oftă de plăcere: nu se schimbase nimic

Patrick luă bagajele și toți trei pătrunseră în răcoarea hotelului.

– Mi-am luat libertatea să accept pentru tine un prânz de afaceri, astăzi, Patrick, anunță Lorraine în timp ce el parcurgea rapid un vraf de corespondență.

– Astăzi! Dar sunt obosit și voiam să stau cu Antonia.

– Înțeleg, dar domnul Wickers a insistat să vă vedeți imediat ce te întorci. Pleacă în călătorie mâine.

– Înțeleg! Nici un mijloc de a scăpa, oftă Patrick, trecându-și o mână prin păr.

Apoi se întoare spre soția sa și adăugă cu un aer de scuză:

– Și tu, te vei descurca?

– Și de ce nu, te întreb? interveni Lorraine iritată. Nu sosește într-o casă necunoscută!

– Nu te neliniști, răspunse repede Antonia. Totul va fi perfect.

– Ce vei face?

– Mai întâi voi despacheta valizele; după care, voi merge cu siguranță să lenevesc la soare.

O licărire de amuzament complice străluci în ochii lui Patrick, amândoi amintindu-și cuvintele de la coborârea din avion.

– Este târziu, ar trebui să te grăbești dacă vrei să ajungi la timp la masă, reluă Lorraine.

– De acord!

– Vii cu mine?

O privi surprins.

– Ei bine, nu... Iau mașina mea! Te voi întâlni la birou într-o jumătate de oră.

Era o concediere cum nu se putea mai clară.

– În acest caz, pe curând, spuse Lorraine, străduindu-se să zâmbească.

Imediat ce plecă, Patrick se scuză din nou:

– Îmi pare într-adevăr rău, Antonia! În ziua întoarcerii tale!

Aceasta îi zâmbi, foarte mirată că simte atâta bucurie pentru că-și exprimase dorința de a rămâne lângă ea.

– Nu te neliniști, repetă; voi găsi cu ce să mă ocup, te asigur.

În aceeași clipă, în hol intră o cameristă; păru uimită să-i găsească acolo.

– Iat-o pe doamna Traven, Opal. Eu trebuie să ies, așa că cere-i lui Barney să urce bagajele; ajut-o pe soția mea să-și aranjeze lucrurile.

– Îndată, domnule. Sunt fericită că v-ați întors. Îi voi cere Juanitei să pregătească prânzul pentru doamna Traven.

Patrick se pregăti să iasă; brusc, făcu stânga-mprejur, și cu rapiditatea unui pescăruș care se repede asupra prăzii, se aplecă, o sărută pe Antonia și dispăru.

Aceasta rămase nemișcată câteva clipe, își mângâie visătoare buzele, apoi scutură capul și urcă încet scara.

Intrând în camera lui Patrick, acum camera lor, surpriza o țintui pe loc: nici acolo nu se schimbase nimic. Încăperea, spațioasă și luminoasă, dădea spre golf; în întregime în tonuri de albastru și verde, ca apa, era mobilată cu bambus alb și aproape invadată de plante verzi luxuriante. Antonia o decorase ea însăși; iubea atât de mult marea, încât voise să-i redea tentele și reflexele, iar Patrick îi lăsase mână liberă. Personalitatea îi era cu atât mai marcată aici, cu cât nu sperase s-o găsească astfel. Era cazul, totuși... Văzu în asta un semn de

bun venit, care atenuă puțin ciudățenia întoacerii sale. Refuzând politicos ajutorul pe care i-l propuse Opal, începu să aranjeze hainele lor.

La prânz, terminase. Coborî în mica încăpere în care se lua de obicei micul dejun, exact în spatele sufrageriei mari. Imediat, Juanita îi aduse o salată de creveți, brânză și fructe.

Antonia îi zâmbi timid. Oare cum va fi primită? Bătrâna Juanita era deja în familie cu mult înainte de nașterea lui Patrick, și în ciuda vârstei înaintate, refuza cu încăpățânare să se odihnească. Toată lumea din casă, de la Patrick la cel mai tânăr dintre servitori, îi asculta părerea și când o meritau, mustrările. Antonia știuse să-i câștige încrederea și rareori fusese obiectul reflecțiilor sale acerbe. Dar astăzi...

În picioare, cu mâinile în șolduri și capul ușor înclinat, Juanita o examina pe Antonia fără jenă.

– Bună ziua, Juanita, spuse Antonia. Te... simți bine?

– Si, răspunse bătrâna femeie cam în silă. Ei bine... te-ai întors!

– Da... m-am întors.

– Hm! Și pentru cât timp, de data asta?

– Juanita! spuse Antonia pe un ton rugător. Ascultă... dacă am plecat, este pentru că am avut motive...

– Sper! Cu toată harababura care a fost...

Așadar, fuga ei o rănise și pe Juanita. Bătrâna femeie îi oferise aceeași afecțiune pe care le-o dăduse cu generozitate lui Patrick și lui Tammy și, ca ei, se simțise trădată.

– Îmi pare cu adevărat rău, Juanita, afirmă tânăra femeie încet. Trebuia să plec... dar iată-mă. Mi-ai lipsit foarte mult.

– Hm! bombăni încă o dată Juanita.

Dar când Antonia se ridică și o luă în brațe, schiță un ușor zâmbet.

– Mănâncă acum, îi spuse, împingând-o cu amabilitate spre masă.

Antonia se așeză din nou, ascultătoare.

– Vorbește-mi de Tammy, de Gram și Gramps, de familia dumitale, ce fac toți?

– Domnul și doamna Traven sunt ca mine, îmbătrânesc, dar merge. Copiii mei de asemenea. Acum, am șapte nepoți.

– Și Tammy?

– Nu mai este fetița drăguță pe care ai cunoscut-o, răspunse Juanita, clătinând din cap. Îmi închipui că este vina școlilor acelea. Le detestă. Dar ce altceva putea face domnul Traven? Nu putea s-o crească singur, iar eu, seara mă întorc acasă. Și bunicii sunt prea bătrâni. Acum este la ei, dar dacă rămâne prea mult timp, nu este bine. Când Tammy este acolo, s-a terminat liniștea!

Reproșul nu-i scăpă Antoniei și oftă cu tristețe. Într-adevăr, Patrick îi spusese că avea nevoie de ea pentru Tammy, dar problemele erau mai serioase decât o lăsase să înțeleagă.

Dar poate Juanita exagera situația? La urma urmei, acum, Tammy avea cincisprezece ani. Avea nevoie de independență, iar bătrâna femeie probabil nu mai avea suficientă răbdare? Toate astea nu puteau fi atât de grave...

La sfârșitul după-amiezii, după ce făcuse un duș și se schimbase, Antonia se duse să se întindă pe terasă. În rochia comodă, albă, de vară, cu un pahar de limonadă în mână, contempla oceanul, savurând cu încântare răcoarea brizei marine.

În orele călduroase, se scăldase în piscină, dar nu mult timp: se simțea puțin singură și, împotriva voinței sale, prea multe amintiri ale zilelor fericite îi veneau în memorie. De altfel, mersese chiar prin toată casa: era permanent împărțită între a găsi locurile familiare și durerea de a nu se mai simți aici în acord cu Patrick.

Vocea soțului său îi întrerupse șirul gândurilor.

– Iat-o! exclamă acesta. Ți-am adus doi invitați la cină, Antonia.

Tânăra femeie se îndreptă. Patrick venea spre ea, urmat de Dale... și de Lorraine.

– Ce.... ce idee bună! reuși să articuleze. O anunț imediat pe Juanita.

– Salut, surioară, exclamă Dale sărutând-o. Cum a fost în luna de miere?

Antonia îl privi atent și, sub forța acelei priviri, el roși, apoi se îndepărtă.

– Aș bea un pahar, Patrick.

– Desigur, răspunse acesta. Și tu, Lorraine, ce dorești?

– Ca de obicei. De ce mai întrebi?

Antonia plecă pentru a-i cere Juanitei să adauge două tacâmuri, apoi se refugie o clipă în salon: avea nevoie să-și vină în fire. Oare de ce îi invitase Patrick, încă din prima seară? Pentru a stabili exact că Lorraine avea un loc la ei, în casă? Cât despre Dale, se afla acolo fără îndoială... pentru a o distra pe ea, în timp ce soțul îi va face curte secretarei!

Intuise exact. La întoarcerea pe terasă, își găsi fratele singur lângă masă, cu un pahar în mână, în tip ce puțin mai departe,

prefăcându-se că admiră trandafirii, Patrick și Lorraine conversau în șoaptă. Câteva minute mai târziu, se îndepărtară și dispărură în spatele casei.

Antonia îi urmări din ochi și se lăsă să cadă pe un scaun, lângă fratele său.

– Iartă-mă, Antonia, începu acesta cu o tristețe pe care nu i-o cunoștea. Am vrut să mă conving că totul este excelent... și chiar... că îmi ești recunoscătoare că te-am făcut să te recăsătorești... Dar adevărul este că ți-am distrus viața, nu-i așa?

– Nu voi pretinde că asta este ceea ce îmi doream, îi răspunse cu un zâmbet trist. Dar pentru ca tu să scapi de închisoare... merita osteneala, nu crezi?

– Ești cea mai bună dintre surori, spuse Dale, luându-i mâna. Într-o zi sau alta te voi răsplăti. Am pus bani de-o parte pentru a-i înapoia lui Patrick. Și când îi voi plăti, îi voi cere să te lase să pleci. Va fi prea târziu pentru Rob Wallis, dar măcar vei fi liberă să-ți refaci viața.

Asta nu se va întâmpla niciodată, era convinsă, dar nu spuse nimic și se mulțumi să-l întrebe cum a fost călătoria la Chicago.

– O reușită totală, îi răspunse Dale.

Ceea ce nu fu o reușită, ci dimpotrivă, fu cina, cel puțin pentru Antonia. Ceilalți trei vorbiră permanent despre afaceri. Chiar și Dale avea aerul că o ignoră, iar când din întâmplare o privea, părea stânjenit. Numai Patrick părea să-și amintească de prezența sa și făcea, din când în când, o încercare pentru a participa la conversația lor.

Imperiul Traven era vast: așa că se vorbi despre bani, puțuri de petrol și de gaz, economie națională și chiar internațională. Tatăl lui Patrick investise cu pricepere banii pe care propriul tată îi câștigase cu creșterea animalelor, iar Patrick, la rândul său, le sporise averea. Existau foarte puține lucruri pe care nu le putea cumpăra – ca și pe ea, de altfel! se gândi cu amărăciune, mâncând în silă.

*
* *

Salonul era deosebit de confortabil și de primitor cu tapițeriile ruginii și mobilierul din lemn de culoare deschisă și bine lustruit. Băură cafeaua acolo și imediat preocupările profesionale cedară locul performanțelor sportive. Lorraine aminti de un turneu de golf la care participase recent, iar Dale îi făcu să râdă povestindu-le ultimele sale ghinioane la joc.

– Este mult timp de când nu te-ai dus la pescuit? îl întrebă Patrick.

– Destul, dar acum că Antonia este aici, poate va veni cu mine într-una din aceste zile. Îmi poartă noroc.

– Da, și mie, aprobă Patrick zâmbindu-i soției ei. Dar Dale, cred că am cumpărat o undiță nouă și niște mulinete! Vino, trebuie să ți le arăt!

Imediat ce ieșiră, de pe fața Lorrainei dispăru orice zâmbet.

– Patrick poate crede că-i porți noroc, dar nu va merge mai bine de data asta, decât de cealaltă, spuse cu o voce aprigă. Și când totul se va prăbuși, voi fi încă aici pentru a aduna bucățile. Ești proastă că te-ai întors. Ai fost întotdeauna o nulitate, aici!

Dacă Lorraine crezuse că o va descumpăni pe Antonia, fusese probabil decepționată, deoarece aceasta rămase de marmură.

– Ceea ce nu înțeleg, îi răspunse calmă, este de ce n-ai reușit să-l faci pe Patrick să te ceară în căsătorie. Ai avut cinci ani la dispoziție.

Lorraine roși, strânse din dinți și o clipă, privirea i se tulbură. Dar își reveni repede:

– Aș fi putut, crede-mă, dacă nu țineam atât de mult la libertatea mea. Dar Patrick și cu mine ne înțelegem și am crezut de preferat să te avertizez că nici o femeie nu va interveni vreodată între noi.

– Departe de mine ideea să încerc, Lorraine!

Antonia constată cu anumită satisfacție că aroganța sa zdrucinase siguranța secretarei. Surprinsă, aceasta căuta încă o replică, în clipa în care cei doi bărbați reveniră. Văzându-l pe Patrick păli; se întreba probabil dacă o auzise.

Zâmbind și discutând, Antonia continua să se mire de comportamentul lui Patrick. Ar fi putut găsi o altă soluție pentru Tammy și să-și continue mica aventură fără să se încurce cu o soție. Dacă își respecta promisiunea de fidelitate, va plăti cu adevărat scump dorința sa de răzbunare.

Capitolul 4

Antonia se trezi brusc: îi era frig. Când întinse mâna spre pătură, înțelese de ce: era goală, cămașa de noapte zăcând grămadă pe mochetă, iar locul de lângă ea era gol. Auzind dușul curgând, îi reveniră amintirile nopții. Se înfioră cu neplăcere. Aseară, îndată după plecarea Lorrainei și a lui Dale, urcase să se culce. Când, o jumătate de oră mai târziu, Patrick venise să i se alăture, se prefăcuse că doarme. Osteneală zadarnică. O dată în pat, el o luase în brațe, o sărutase și o mângâiase.

– Nu dormi, știu, îi murmură. Încetează să mai joci teatru.

– Lasă-mă, replică Antonia tăios. Sunt obosită.

Vocea lui Patrick se înăspri.

– Este foarte regretabil, pentru că îmi doresc soția!

Și când o luase în brațe, tânăra femeie nu se putu stăpâni să se zbată. Toată seara nu avusese ochi decât pentru secretară; în acest caz, de ce pretindea că o dorea? Din răutate, doar pentru a-i aminti că o cumpărase, că îi aparținea?

Nebună de furie, îl zgâriase pe spate. Se crispă la amintirea a ceea ce urmase: o îmbrățișare înverșunată și brutală, în locul a ceea ce ar fi putut fi un act de iubire. După aceea, rămăsese ore întregi trează, cu ochii larg deschiși, prea nefericită pentru a plânge. Oare toată viața va trebui să i se desfășoare astfel, fără un gest de tandrețe, fără dragoste... și fără speranță?

Dușul se opri. Brusc, își aminti că soțul său era încă acolo și că era încă goală. Se ridică, își îmbrăcă halatul de baie și-și strânse cu putere cordonul.

Când ușa de la baie se deschise, se afla lângă fereastră și contempla oceanul. Se întoarse încet: cu un prosop în jurul șoldurilor, părul ud și bustul lucind în lumina dimineții, Patrick își ațintì asupra ei o privire întunecată și grea.

– Ia te uită, te-ai trezit?

– Da.

– În acest caz, îmbracă-te, în dimineața asta mergem la Rockport, s-o luăm pe Tammy.

Asemenea autoritate, după o asemenea noapte! Era pur și simplu revoltător! Dar teama o împiedică să protesteze.

– De acord, spuse cu tristețe. Nu-mi trebuie mult timp.

Tocmai intra în baie, când Patrick se aplecă să ia ceva dintr-un sertar. Spatele îi era brăzdat de zgârieturi lungi, roșii.

– Lasă-mă să le îngrijesc, spuse Antonia umezindu-și buzele.

– Oh! Te rog, îi replică dur. N-are rost să faci pe infirmiera! Nu tu!

– Îmi... pare rău, se scuză tânăra femeie apropiindu-se. Știu, ești furios, dar totuși trebuie dezinfectate, altfel...

– N-are rost, ți-am spus.

Fără să răspundă, Antonia se duse în baie și se întoarse imediat, înarmată cu o sticlă cu apă oxigenată, vată și pomadă antiseptică.

– Ia loc, îi ordonă.

Privirile li se întâlniră, dar nu lăsă ochii în jos și, până la urmă, Patrick se aruncă pe pat.

– Dă-i drumul, bombăni.

După ce curăță plăgile, aplică pomada și, în ciuda amintirii oribile a nopții, simți o plăcere aproape senzuală să-și plimbe așa de ușor degetele pe spatele lui.

Patrick se ridică brusc.

– Ajunge! exclamă.

Mânia aceea neașteptată, o descumpăni pe Antonia. Avea toate motivele să fie cea mai supărată dintre ei și totuși, îngrijindu-l, toată ranchiuna îi dispăruse. Hotărât lucru, Patrick era foarte diferit de bărbatul pe care-l cunoscuse: acum, îi era complet străin... Se ridică tristă și se duse să se pregătească.

Ziua era superbă. Golful din Corpus Christi, cu șirul de insulte mărginite de palmieri care foșneau sub briză, strălucea sub cerul fără nori.

– Încă îl ai pe Tammy? întrebă Antonia, când Chryslerul mergea de-a lungul portului de agrement.

– Nu, acum îl am pe Tammy II.

Întotdeauna îi făcuse mare plăcere să navigheze cu Patrick, dar judecând după mina sa respingătoare, existau puține șanse să-i propună s-o facă din nou. Oare își amintea, ca ea, de zilele petrecute pe ambarcațiunea cu pânze unde, nebuni de dragoste, reușeau să scape de obligațiile vieții de zi cu zi?

Scutură ușor din cap, ca pentru a-și alunga amintirile: acum îi făceau rău, deoarece acele zile fericite, ca și iubirea lor, dispăruseră pentru totdeauna.

Puțin mai târziu, în timp ce se apropiau de Nueces Bay, Patrick îi întinse pachetul cu țigări.

– Aprinde-mi una, îi spuse.

Se supuse împotriva voinței ei; odinioară, o făcea întotdeauna când erau în mașină, dar atunci, gestul acesta părea că le dovedește intimitatea, complicitatea.

– Mulțumesc, îi spuse distrat. Vreau neapărat să te comporți ca o soție iubitoare, adăugă aruncându-i o scurtă privire.

– S-ar putea să fie dificil.

– Poate, dar țin la asta. Gram și Gramps nu mai sunt tineri și sănătarea lor lasă de dorit. Nu vreau să-și facă griji pentru noi.

– De acord, răspunse Antonia cu o voce tăioasă. Voi face tot ce voi putea. Și eu îi iubesc mult. Dar Patrick... adăugă ridicând brusc ochii spre el, nu li se va putea ascunde mereu adevărul. Știi că Gram este foarte perspicace.

– Sper că nu! Pe viitor, vom fi pentru toată lumea un cuplu unit, să-ți intre bine în cap. N-are rost să alimentăm bârfele. Este absolut de-ajuns că Dale este la curent.

Și Lorraine? Și ea știa; o dovedea comportarea din ajun. Și curând, toată lumea va fi evident la curent. Iar dacă Patrick avusese o legătură cu ea în toți acești ani, nu putea să spere să rămână secret. Oamenii nu erau orbi! Oare ce va ieși din toate astea? La Dallas își promiseseră fidelitate, dar dacă Patrick voia să nu țină seama de asta, nu avea nici un mijloc de a-l împiedica.

Din vina lui Dale, era realmente prinsă în capcană.

Rockport era un mic oraș de coastă, în același timp port de pescuit creveți, șantier naval și centru turistic. Bunicii lui Patrick locuiau într-un apartament la marginea mării, pe care bătrânul domn Traven îl cumpărase când își părăsise ferma și se pensionase.

După cum îi spusese soțului, Antonia îi iubea sincer pe bunicii lui Patrick. Fuseseră foarte buni cu tânăra femeie timidă și fără experiență care fusese și le va păstra pentru totdeauna un loc în inima sa. Dar pe măsură ce se apropiau de ei, se temea mai mult de primirea lor. Dacă n-o primeau la fel de bine ca altădată, Patrick va fi cu siguranță foarte contrariat, deoarece era foarte legat de ei. Mama îi murise când Tammy nu avea decât patru ani și tatăl puțin după căsătoria lor. Rămăseseră singuri cu bunicii pentru a o crește pe fetiță.

În ciuda avertismentelor Juanitei, Antonia nu se putea împiedica să creadă că Tammy se va bucura s-o revadă. Dar dacă primirea lui Gram și a lui Gramps fusese călduroasă, mai mult decât îndrăznise să spere, altfel merseră lucrurile cu Tammy. Adolescenta o ținea la distanță, cu vădită ostilitate.

*
* *

Își băură liniștiți cafeaua pe balcon, în fața mării, unde se legăna mica ambarcațiune cu motor cu care Gramps mergea aproape în fiecare zi la pescuit. Nu se schimbase deloc, și nici soția sa de altfel. Poate avea părul mai cărunt, iar ea se mai îngrășase puțin, dar atâta tot. Părea încă la fel de vioi și plini de viață, în ciuda negării lui Patrick.

– Îți place încă la fel de mult schiul nautic? o întrebă Gramps oferindu-i prăjituri făcute de soția sa.

– Da, dar n-am mai avut ocazia să practic.

– Asta se va îndrepta, îi promise. Dacă îmi amintesc bine, așa v-ați cunoscut, tu și Patrick, nu?

– Într-adevăr, interveni Patrick. Eram o ceată de prieteni, iar Antonia venise cu fratele mai mic al unuia din ei.

– Sărmanul tânăr! oftă Gram cu un licăr de maliţiozitate în ochi. S-a întors acasă complet singur! Bandit cum erai, evident ai răpit-o!

Antonia întâlni privirea soțului său și se simți roșind: era atât de vesel, atât de glumeț, încât dacă nu știai... dar iată: ea știa.

– Sper că de data aceasta nu a fost nevoie să te răpească, reluă Gramps.

Sărmanul Gramps, își spuse Antonia, dacă ar fi știut și el! Dar înainte de a găsi un răspuns, Gram adăugă:

– N-are importanță cum a fost. Sunt încântată. Este atât de bine să te avem din nou aici, Antonia și este atât de romantic.

– Ei aș! făcu Tammy cu dezgust. Găsesc asta stupid!

Era aplecată peste balustrada din lemn a balconului, cu o mină încruntată și părul lung, negru fluturând în vânt.

– Tammy! o mustră Gram, cere-ți iertare!

– De ce? exclamă, revenind pe picioarele sale.

Cu câteva kilograme mai puțin și un zâmbet în locul eternei strâmbături, ar fi putut fi fermecătoare; de asemenea și într-o altă ținută, deoarece purta un șort vechi din blugi complet decolorat, un tricou șifonat... și nu avea sandale.

Plantată în fața lor, adăugă:

– Găsesc ridicol că s-au recăsătorit! De ce să n-o spun? Nimeni nu se preocupă niciodată de ceea ce simt eu. Patrick și cu mine ne descurcam foarte bine amândoi, nu era nevoie de Antonia!

De data aceasta, reacționă Patrick.

– Cere-ți imediat iertare față de Antonia, Tam! Am spus imediat, reluă cu o voce șuierătoare.

Antonia se înfioră, tulburată să-l vadă pe Patrick supărat pe sora sa, și din vina ei, dar nu îndrăzni să spună nimic. Tammy îi aruncă fratelui o privire sfidătoare și mormăi:

– Iartă-mă.

– Este în ordine, Tammy, interveni Antonia cu o voce voalată de emoție. Înțeleg...

– Nu! Nu înțelegi nimic. Nimeni nu înțelege.

– Ajunge, Tammy, reluă Patrick. Fie că ești sau nu înțeleasă, pretind să fii politicoasă cu Antonia. Cu atât mai mult cu cât acum, că este aici, nu vei mai merge la pension. Nu ești mulțumită?

– Vorbește despre o compensație! Mă duc în cameră: îmi voi termina valiza.

Antonia vru s-o urmeze, dar Patrick o împiedică.

– Nu mai înțeleg deloc tineretul de astăzi, oftă Gram, îndată ce Tammy n-o mai putu auzi. Era o copilă atât de fermecătoare!

– Poate ar trebui să merg să-i vorbesc, sugeră Antonia.

– Nu. A fost grosolană cu tine, las-o acolo, să se sature de mutre.

Puțin mai târziu, Antonia o ajută pe Gram să pregătească prânzul, în timp ce soțul său rămăsese cu bunicul pe balcon. Ușa camerei lui Tammy rămase închisă cu încăpățânare.

– Mă supără că-ți spun asta, explică bătrâna doamnă tăind un castravete, dar vei avea de tras cu Tammy. Patrick se descurcă pentru că are autoritate asupra ei, dar pentru noi... nu este același lucru.

– Am văzut, aprobă Antonia, punându-și un șorț. Ce i s-a întâmplat?

– Nu știu prea bine, răspunse Gram ridicând din umeri. De mult timp este din ce în ce mai rău. De fiecare dată când se întoarce de la unul din acele colegii, lucrurile se agravează. Tu înțelegi ceva?

– Nu, dar ne înțelegeam atât de bine amândouă. Poate voi găsi un mijloc să-i vin de hac.

– Ți-o doresc, dar dacă dai greș, să nu fii prea decepționată, draga mea. Spune-mi, adăugă vizibil dornică să schimbe subiectul, cum v-ați hotărât brusc, Patrick și cu tine, să trăiți din nou împreună? Sunt atât de mulțumită! În zadar s-a cufundat în muncă, era atât de nefericit, și atât de pierdut fără tine!

– Nefericit? repetă Antonia, încremenită de stupoare.

– Desigur! N-are importanță ce s-a petrecut între voi, fără tine nu mai exista. Ți-a trebuit timp să te hotărăști să te întorci, îi reproșă cu amabilitate.

– Da... dar și lui i-a trebuit timp să vrea să mă întorc.

– Orgoliul! Mai mult decât orice altceva, asta distruge căsătoriile. Cu toate că nu este prea bine, seara, complet singur în pat!

Antonia deveni stacojie.

– N-am vrut să te jenezi, reluă bunica lui Patrick, răzuind energic un morcov. Voiam pur și simplu să te fac să vezi cât de inutile și catastrofale sunt certurile. În sfârșit, iată-vă din nou împreună! Sunt sigură că nu veți mai lăsa niciodată să vă despartă ceva.

– Ai... într-adevăr încredere în noi, Gram, răspunse Antonia cu o voce nesigură. Sper... că vom fi demni de ea.

– Încrederea în voi înșivă este ceea ce contează, spuse bătrâna doamnă, privind-o drept în ochi. Dacă vă veți iubi suficient pentru a vă uita greșelile... și orgoliul, totul va fi bine.

Ceea ce Gram nu putea ști, era că nu exista iubire, își spuse Antonia cu tristețe.

În timp ce punea masa, se gândi o clipă la Rob. Ce i-ar fi oferit căsătoria lor? Rob nu era nici mânios, nici exigent ca Patrick, ci mai degrabă nepăsător și ușor de suportat. Asta îi plăcuse. Alături de el se putea simți calmă și relaxată. Îi apropiase o prietenie bazată pe încredere, nu dragostea. Și atunci? Dacă având inima plină de dragoste, nu reușise să fie fericită cu Patrick, ce s-ar fi întâmplat cu Rob?

Pentru prima dată, își dădea seama că era mai degrabă mulțumită că nu se căsătorise cu el. L-ar fi privat de esențial. Și pentru că nu-l iubea nici pe Rob, nici pe Patrick, ce importanță avea că se recăsătorise? Oare nu mai era în stare să iubească? Nici Patrick n-o iubea, și totuși... spusese că de data aceasta erau uniți pentru totdeauna, putea oare ura să țească legături mai solide decât iubirea?

Drumul de întoarcere se făcu practic în tăcere; Patrick era adâncit în gânduri, iar când Antonia se străduí să înceapă o conversație cu Tammy, aceasta nu-i răspunse decât prin monosilabe.

Imediat ce ajunseră, Patrick se închise în birou și Tammy se retrase în camera sa. Antonia se duse să-și pună un costum de baie și coborî liniștită la piscină. O dată în apă, tensiunea îi dispăru.

Dar curând singurătatea îi fu tulburată de Patrick, de asemenea în costum de baie și de Tammy, care se prăbuși pe un șezlong, pe margine.

Antonia își privi surprinsă soțul.

– Credeam că te vei duce puțin la birou.

– Sâmbăta după-amiază?

– Uitasem că este sâmbătă. Tammy, adăugă adresându-se cumnatei, ar trebui să te schimbi și să vii lângă noi.

– N-am chef. Sunt aici pentru că a insistat Patrick, altfel...

– Cum vrei.

Patrick plonjă, ieși la suprafață foarte aproape de ea, apoi străbătu de mai multe ori liniștit piscina, de la un capăt la celălalt.

Puțin mai târziu, Juanita le aduse de băut. Antonia ieși din apă, urmându-și soțul îndeaproape.

– Ești sigură că nu vrei ceva puțin mai tare? o întrebă acesta întinzându-i un pahar cu limonadă.

– Da, știu că-mi dă migrenă, îi răspunse mergând să se așeze lângă Tammy.

– Cum se face că nu vrei să înoți? o întrebă; odinioară adorai asta!

– Numai cu voi doi, nu este nostim.

Patrick veni să se așeze pe brațul fotoliului Antoniei și îi puse mâna pe umăr. Ea se crispă, dar se strădui să nu lase să se vadă nimic.

– În acest caz, de ce nu-ți inviți niște prietene, insistă pe un ton conciliant.

– Bună idee, răspunse cu ironie adolescenta. Dar se întâmplă că n-am prietene.

– Totuși, aveai o mulțime.

– Nu mai am. Am fost prea mult timp plecată la pension.

– N-ai avut nici la colegiu, interveni Patrick. Este vina ta. Pentru a avea prietene, trebuie să fii tu însăți prietenoasă. Nimeni nu-i place pe cei care fac tot timpul mutre.

Tammy sări în picioare. Era roșie de furie.

– În acest caz, nu vă voi impune mutra mea mai mult timp! bombăni, plecând.

– Este mai rea ca niciodată, exclamă Patrick exasperat. Crezi că vei putea îndrepta situația?

– Nu știu... Pare că mă detestă... Este inabordabilă... N-o mai recunosc.

– N-are importanță, replică Patrick cu severitate. Vreau să încerci. Măcar atât, după ceea ce ai făcut!

Antonia simți clocotind în ea toată mânia strânsă de cinci ani.

– Te comporți ca și când ai fost nevinovat, izbucni, ca și când ție ți s-a făcut un rău!

– Ce! Despre ce vorbești?

– Despre nimic. Și de altfel, toate astea țin de trecut! încheie pe un ton sec, începând să se ridice.

Patrick o prinse brutal de încheietura mâinii.

– Ai mai făcut deja acest gen de aluzie. Explică-te!

– Patrick! mă doare.

– Va fi mai rău dacă nu vorbești. M-am săturat de insinuările tale!

– Iar eu, m-am săturat de aerele tale nevinovate. Mă iei... sau mai degrabă m-ai luat drept proastă!

– Domnule Traven! strigă Opal, întrerupându-le scurt înfruntarea. Domnișoara White vă cere la telefon.

Patrick îi dădu drumul și după o ultimă privire furioasă, se duse să-i răspundă Lorrainei.

Capitolul 5

În picioare pe jetelă, cu părul în vânt, Antonia inspira aerul marin încărcat de mirosul de alge și de stropii valurilor, răcorindu-și fața în briză. Nu era acolo decât de câteva zile, dar prinsese deja o tentă frumoasă, aurie; în ciuda părului șaten-roșcat, nu avea tenul sensibil al roșcatelor și înainte de a ajunge în plină vară, putea spera la o bronzare frumoasă.

Rezemată de balustradă, privea distrată orașul în depărtare; clădirile desenau o linie care se frângea neregulat pe cerul de un albastru intens și mai departe, într-un halo de căldură, se zărea podul care trecea peste golf.

Venise aici cu două ore mai înainte, chipurile să pescuiască, dar de fapt mai ales pentru a scăpa de atmosfera de acasă și de toanele lui Tammy.

Tammy! Nu se întorsese decât de câteva zile, dar făcuse deja atmosfera din jurul ei imposibilă; permanent nemulțumită, nepoliticoasă, insolentă, îndepărta imediat orice încercare de apropiere și de a-i veni în ajutor. Patrick se înșelase amarnic: ea nu va reuși s-o scoată la capăt.

Lucrurile nu mergeau deloc mai bine nici cu el. Desigur, îl văzuse puțin în ultimele zile, era depășit de treburi și se întorcea târziu de la birou; dar când era acasă, nu se afla într-o dispoziție mai bună decât sora sa. Prizonieră în acest climat de ostilitate, Antonia se simțea deprimată și fără nici o urmă de curaj.

Ar fi putut evada câteva ore, deoarece Patrick îi cumpărase o mașină, un elegant Buick verde deschis, dar nu știa unde să meargă: n-o tenta nimic. Ceea ce-i trebuia, era să stea de vorbă cu oameni care să-i arate puțină simpatie; nu i se mai întâmplase de la vizita la bunicii lui Patrick. Dar tremura la ideea de a lua legătura cu vechii prieteni... care erau și prietenii lui Patrick. Nici chiar fratele ei nu dăduse vreun semn de viață și, obosită să fie singură cu ea însăși, se simțea ruptă de lume.

Rămasă prea mult timp la soare fără pălărie, începuse s-o doară capul; își strânse trusa de pescuit și, fără mare entuziasm, urcă înapoi spre casă.

– Bună captura? întrebă o voce politicoasă, în clipa când punea piciorul pe peluză.

– Mai nimic, Barney, îi răspunse grădinarului care smulgea buruienile dintr-un strat de flori.

Acesta se îndreptă și veni spre ea.

– Dați-mi toate astea, le voi pune la loc, spuse scăpând-o de unelte. Și nu vă sinchisiți, pescuitul va merge mai bine altă dată!

– Cu siguranță, aprobă Antonia. Mulțumesc, Barney.

Pe terasă, o găsi pe Tammy așezată la masă în fața unui enorm bol cu înghețată de ciocolată.

– Dumnezeule, ce cald s-a făcut! Ce-ai spune de o baie bună, Tam? Ne-ar face bine.

– Nu vreau, bombăni Tammy. Și apoi, nu mai intru în costumul de baie.

– Și asta te reține? întrebă Antonia uimită. Dacă vrei, putem merge să-ți cumperi unul, în după-amiaza aceasta.

– Pentru a părea că mă plimb cu tine? Nu, mulțumesc!

După o clipă de tăcere, Antonia îndrăzni.

– Dacă te preocupă silueta, ai putea urma un regim. Te voi putea ajuta să alegi unul.

– Îmi place cum sunt și nu am nevoie de ajutorul tău... nici pentru asta, nici pentru altceva!

– Cum vrei, dar lasă-mă să-ți spun un lucru: dacă ai mânca mai puțin și a fi mai puțin ursuză, ai fi o fată încântătoare. În sfârșit, adăugă ridicând din umeri, te privește!

– Ai să mă lași în pace, da? N-am nevoie nici de predicile și nici de sfaturile tale!

Furioasă că s-a expus ostilităților lui Tammy, Antonia intră și urcă în camera sa. Nu reușise decât să provoace încă o scenă urâtă.

Dar nu era ultima. Cea de la cină fu și mai neplăcută și, fără să vrea, Antonia fu cauza.

Tammy nu ridica nasul din farfurie, în timp ce Antonia și Patrick vorbeau despre orice pentru a o induce în eroare.

– Mi-ar plăcea ca într-una din aceste zile să merg până la Padre Istand, spuse Antonia.

– Vei fi uimită să vezi cât de mult s-a schimbat. Case, blocuri, un teren de golf... Din fericire, digul este încă acolo. Înțesată cu pescari, ca pe timpurile bune de altă dată. Ai putea face într-o zi un picnic cu Tammy?

Antonia se întoarse spre adolescentă.

– Ce crezi? Ți-ar plăcea să petreci o zi pe insulă?

– Nu cu tine! N-ai înțeles încă faptul că te detest? țipă aceasta ridicându-se și răsturnând scaunul.

Încremenită de uimire, Antonia deveni albă ca varul. Patrick se ridică, înconjură masa, își prinse sora de umeri și o scuturâ.

– Nu voi tolera acest gen de lucruri mai mult timp, Tammy, spuse pe un ton amenințător. De data aceasta, ai mers prea departe! Antonia este soția mea, se pare că ai uitat. Îi vei cere iertare și, pe viitor, încearcă să fii puțin mai amabilă.

Roșie de umilință și de furie, Tammy ațintì asupra Antoniei o privire încărcată cu atâta ură, încât aceasta se înfioră. Ce putuse face oare, încât adolescenta s-o deteste în asemenea măsură?

Se lăsă o tăcere grea și tensionată, pe care vocea vibrând de mânie a lui Patrick o rupse în cele din urmă.

– Tammy!

Aceasta lăsă capul în jos și mormăi cu o voce aproape de neauzit:

– Iartă-mă.

– N-am auzit.

– Eu da, interveni în grabă Antonia. Las-o, Patrick. Te rog... să uităm acest incident... și să terminăm cina.

– Tammy va trece peste cină, exclamă Patrick pe un ton autoritar. Va urca imediat în camera sa.

– Patrick, te rog, pledă Antonia. Și-a cerut iertare. Nu poate rămâne aici?

Furia lui Patrick se întoarse împotriva soției.

– Nu te amesteca, vrei? Și tu, oare ce aștepți? adăugă întorcându-se spre sora sa.

Înainte de a părăsi încăperea, Tammy îi fulgeră cu privirea. Din nou se instală tăcerea. În cele din urmă, Patrick ridică scaunul lui Tammy și se duse la locul lui.

Antoniei nu-i mai era foame, dar soțul său mânca liniștit, ca și când nu se întâmplase nimic.

– Patrick, începu timid tânăra femeie, Tammy mă urăște. Ai auzit-o?

– Ei și?

– Și... ai spus că te-ai recăsătorit cu mine... să te ajut s-o crești. Dar vezi bine, este un eșec. În acest caz, de ce... de ce nu mă lași să plec?

Privirea lui Patrick deveni periculos de dură.

– Pentru ca să te duci să-l întâlnești pe acel... individ cu care erai logodită?

– N... nu. Vreau doar să plec de aici. Ce sens are să rămân? Tu nu mă iubești, iar eu nu pot face nimic pentru Tammy. Totul va fi mai bine dacă voi pleca.

– În nici un caz. Rămâi aici și cu asta basta.

– Dar Tammy... îndrăzni încă o dată.

– Să fim lămuriți. Nu mă interesează câtuși de puțin ce vreți Tammy și cu tine. Veți face ce voi spune eu. Da, Juanita, adăugă cu o voce mai blândă, văzând-o intrând pe bucătăreasă. Poți servi cafeaua.

*

* *

Pe timpul nopții, fu furtună. Un trăsnet puternic o trezi pe Antonia, făcând-o să tresară. Ploaia bătea în geamuri.

Își schimbă poziția; la fel și Patrick, iar brațul său i se așeză peste picioarele goale. Un fulger lumină încăperea îi zări chipul frumos și liniștit, ca și când visa frumos.

Dacă măcar ar reuși să-l înțeleagă! Era atât de diferit de bărbatul pe care-l iubise. Tandru și atent în public și atât de rece, atât de dur, când erau amândoi singuri. Era permanent în defensivă, ca și când căuta să-i ascundă ceea ce gândea, ceea ce era în realtiate.

Brusc, o surprinse o idee: făcea exact ca el. Nici ea nu mai era aceeași. Și ea își ascundea sentimentele și își interzicea orice amintire a afecțiunii lor trecute. Dar acum, în fața acestui trup abandonat somnului, emoția îi puse un nod în gât. Trebui să-și strângă pumnii pentru a rezista dorinței insuportabile de a-i mângâia obrazul, sau de-a se cuibări lângă umărul său, unde dormise deseori.

Era absurd! Oare ce i se întâmpla? Cu ochii ațintiți asupra ferestrei bătută de ploaie, orbită de fulgere, așteptă mult timp înainte de a adormi din nou. Iar când reuși, încă nu găsise răspunsul.

A doua zi, plouă fără oprire. Antonia se simți și mai mult prizonieră, deoarece nu se punea problema să meargă pe dig, nici să se scufunde în piscină. Plictisindu-se, rătăcea prin casă pradă unei mari neliniști. Opal și Juanita se descurcau foarte bine fără ea. Cât despre Tammy, rămase izolată în camera sa.

În disperare de cauză, luă mașina și plecă să facă niște cumpărături. Cumpără o rochie de vară albă, încântătoare, pentru Tammy și un nou ruj de buze pentru ea însăși. Când se întoarse, două ore mai târziu, Tammy o aștepta în hol.

– Unde ai fost? o întrebă cu agresivitate.

– Prin magazine.

– Nu te-ai întors la prânz?

– Am mâncat la restaurant.

– M-ai fi putut lua cu tine, replică Tammy cu o privire rea. Este plictisitor să fii imobilizat aici.

– N-am crezut că te interesa. Te-am invitat deja de mai multe ori și ai refuzat întotdeauna. Ține! Ți-am cumpărat o rochie. Vei s-o încerci?

Tammy îi aruncă o privire suspicioasă, dar luă pachetul și-l deschise. Privi îndelung rochia, apoi spuse:

– Îți risipești banii. N-am nicăieri unde să mă duc cu asta!

– Dacă ți se potrivește și o vrei, este a ta. Poate vei avea ocazia s-o porți într-o zi. Acum, iartă-mă, sunt obosită, urc în cameră.

Și fără o vorbă în plus, se îndepărtă cu un zâmbet fin pe buze. Tammy regretase că nu ieșise cu ea și nu refuzase rochia! La urma urmei, poate exista o speranță.

*
* *

A doua zi se făcu din nou vreme frumoasă. Antonia fu trezită de soare. Pe marginea ferestrei cânta o pasăre. Se întinse lenevă.

Câteva minute mai târziu, ca de obicei cu un prosop în jurul șoldurilor, Patrick ieșea din baie proaspăt bărbierit și cu părul încă ud.

– Bună ziua, îi spuse cu voioșie.

– Bună ziua, răspunse Antonia pe același ton.

Niciodată nu putuse rezista acelui zâmbet care îi îmblânzea trăsăturile și îi săpa mici riduri în jurul ochilor, zâmbetul acela pe care nu-l mai văzuse de atât de mult timp.

– Ce zi frumoasă! exclamă Patrick, mergând să caute ceva în dulap.

– Da, oftă tânăra femeie, cu ochii ațintiți asupra spatelui atât de musculos.

– Ți-e foame?

– Acum, că vorbești despre asta, cred că da, îi răspunse râzând.

Avu din nou acel zâmbet minunat.

– Ar trebui să te îmbraci și să vii să iei micul dejun cu mine. Îi voi cere Juanitei să ne servească pe terasă.

– Ce idee bună! Dă-mi un sfert de oră.

– Zece minute! Mor de foame, iar tu ești atât de încântătoare în această ținută, încât dacă nu te grăbești... aș putea fi tentat să-mi potolesc alt apetit.

Antonia roși ușor, înăbușindu-și un râs nervos. Brusc, Patrick era atât de deosebit! Atât de cald, aproape tandru și totuși... schimbarea acesta o neliniștea puțin: avea sentimentul inexplicabil că o amenința un pericol.

Puțin mai târziu, când îmbrăcată în pantaloni bej și o bluză crem i se alătură pe terasă, se simți mai bine înarmată pentru a-l înfrunta.

Pentru prima dată, au stat de vorbă liniștiți, mâncând cârnați și clătite. Tensiunea care domnea mereu între ei, dispăruse inexplicabil.

– Dacă vrei, într-una din zilele astea am putea ieși cu Tammy II, îi sugeră Patrick, văzând-o privind în larg.

– Mi-ar plăcea la nebunie! îi răspunse cu ochii strălucind și cu zâmbetul pe buze.

Micul dejun se terminase. Patrick își împinse scaunul și, spre marea ei surpriză, făcu înconjurul mesei.

– A fost foarte plăcut, Antonia, îi spuse cu o voce gravă, dar oricât aș dori să rămân cu tine, trebuie să plec la muncă.

– Bine... bineînțeles, Patrick, bâigui tânăra femeie, emoționată să-l simtă atât de aproape.

Totul o impresiona la el: statura înaltă, ochii și părul atât de închis la culoare, bronzul arămiu, eleganța și chiar apa de colonie, atât de masculină, atât de pătrunzătoare...

Patrick îi mângâie părul, apoi se aplecă și i-l sărută atât de ușor și atât de tandru, încât i se tăie respirația.

– Ești foarte frumoasă în dimineața aceasta, îi spuse cu o voce puțin răgușită. Pe diseară!

Și dispăru.

Antonia își interzise în mod hotărât să-și pună întrebări asupra comportamentului lui Patrick... ca și al ei, de altfel. Prezența sa avea un singur motiv. Unul singur. Nu trebuia să uite.

Își ocupă dimineața cu grădinăritul pe terasă unde Barney, departe de a fi jignit de acest amestec în domeniul său, veni să-i ofere cu dărnicie sfaturi, înainte de a se întoarce la răzoarele sale.

Antonia tocmai răsădea un butaș de iederă când veni Opal s-o anunțe că era cerută la telefon. Trebuia să fie Dale: nu sunase de mai multe zile. Alergă să răspundă din biroul lui Patrick.

– Alo! Antonia? întrebă o voce prietenoasă, când luă receptorul. Aici Nicole, Nicole Simon.

– Oh! Bună ziua! exclamă ea, încântată. Ce faci?

– Sunt furioasă. Tocmai am aflat că tu și Patrick... De ce n-ai dat nici un semn? Nu mai vrei să-ți vezi vechii prieteni?

– Bineînțeles că da, dar am fost ocupată, minți Antonia.

Apoi, brusc, nu putu să nu spună adevărul:

– De fapt, nu... eram foarte sigură că dorești să mă întâlnești.

– Proasto! se indignă Nicole. În sfârșit! Ești prietena noastră, la fel ca Patrick. M-a făcut să sufăr faptul că nu ai dat nici un semn în toți acești ani...

– Îmi pare rău, mormăi Antonia. Voiam s-o fac, dar... am crezut... că era mai bine s-o rup definitiv cu trecutul, reușisă încheie.

– Hm! N-are importanță. Esențialul este că te-ai întors! Te-am sunat deoarece Carl și cu mine vrem să vă invităm mâine seară, la un grătar. Cu Tammy! Ce spui de asta? Sunteți liberi?

– Îmi va face plăcere, dacă Parick nu are nimic altceva. Trebuie să verific. Te sun eu.

– De acord. Sper să accepte. Avem atâta timp de recuperat! De-abia aștept să ți-i arăt pe cei doi mici monștri ai mei.

– Doi? Ce vârstă au?

– Patru ani și doi ani și jumătate. Doi băieți. Nu mă lasă liniștită nici un minut.

– Nu mă miră, răspunse Antonia râzând. De-abia aștept să-i văd. Îți telefonez imediat ce îl găsesc pe Patrick.

Cu zâmbetul pe buze, formă numărul de la biroul lui Patrick. Nicole și Carl Simon fuseseră odinioară cei mai buni prieteni ai lor. Petrecuseră împreună week-enduri în Mexic, pescuiseră în largul mării... Pe atunci, familia Simon nu avea copii încă. La acest gând, își simți inima strângându-se. În toți acești ani, ea rămăsese singură, în timp ce Nicole fusese admirată, iubită!...

Antonia dădu centralistei numele soțului său, dar îi răspunse Lorraine.

– Aici biroul domnului Traven, spuse ea cu precizie foarte profesională. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș vrea să vorbesc cu Patrick; soția lui la telefon.

Tonul se schimbă imediat.

– Iartă-mă. Este într-o conferință și nu va aprecia să-l deranjez pentru probleme domestice.

Era mai mult decât obrăznicie! Antonia reuși totuși să se controleze.

– Îți apreciez tactul, spuse pe un ton degajat. Spune-i soțului meu să mă sune când va fi liber.

– Nu primesc ordine decât de la Patrick! Și cu siguranță nu de la tine!

Vocea Antoniei deveni suavă.

– Lorraine, munca unei secretare constă în a transmite mesajele patronului său. În special pe cele de la soție. Mă întreb dacă Patrick ar fi foarte mulțumit să afle că ai uitat să-i spui că am telefonat!

– Foarte bine. Te crezi cu siguranță foarte tare, dar vei pierde, mă auzi, și va fi al meu... al meu! Ești cea mai mare greșeală din viața sa. Și nu va întârzia să-și dea seama de asta. Nu ai nimic să-i oferi! Nimic.

Cu aceste cuvinte, Lorraine închise cu zgomot.

Antonia se lăsă în fotoliul lui Patrick, mult mai tulburată decât voia să admită. Tocmai i se amintise, fără menajemante, că nu avea nici un loc în viața soțului său. Toate erau doar aparențe. Căldura și tandrețea pe care crezuse că le simte strecurându-se între ei, în aceeași dimineață, nu mai aveau sens, ca și celelalte.

Când, o jumătate de oră mai târziu, Patrick o sună, Antonia reușise să se stăpânească și rămase complet indiferentă la amabilitatea sa.

– Salut! Îmi pare rău, eram cu un client inepuizabil. M-ai sunat pentru ceva anume, sau pentru că te preocupam? o întrebă glumind.

– Pentru că Nicole și Carl ne-au invitat mâine seară la un grătar, îi răspunse cu o voce impersonală.

– Formidabil! Spune-le imediat, da. Trebuie să fii încântată să-i revezi, nu?

– Bineînțeles! Ascultă, nu vreau să te țin mai mult timp... Știu că...

– Antonia, ce ai?

– Cum, ce am? Dar... nimic.

– Ceva nu merge? Te-ai schimbat de azi-dimineață.

Întotdeauna fusese perspicace... chiar prea mult, pentru gustul său. Dar n-avea nici o intenție de a-l lămuri.

– Nu s-a schimbat nimic încă de la început. M-ai făcut prizoniera ta. Doar nu sperai că asta mă va face fericită?

– Totuși, azi-dimineață păreai destul de fericită, îi replică ironic. Ce ți s-a întâmplat? Ți-ai pierdut memoria?

– Exact.

Se auzi un declic furios, iar Antonia privi în mod stupid receptorul. Pentru a doua oară în acea zi, tocmai i se închisese telefonul în nas.

Capitolul 6

Antonia îmbrăcase o fermecătoare rochie de vară, verde ca apa și-și aranjase cu grijă coafura – un coc din bucle în vârful capului – dar se urcă în mașină cu un aer distant, chiar rece. Iar Patrick, îmbrăcat în pataloni și cămașă de jerseu de culoare cafeniu-închis, nu era deloc mai zâmbitor. Tammy, așezată în spate, privea pe geam, încremenită în tăcerea sa. Ziua se desfășurase rău și se certaseră încă o dată.

Deja, în ajun, Patrick se întorsese de la birou prost dispus, din cauza discuției lor la telefon. De dimineață se trezise în liniște, cu un aer atât de ursuz încât Antonia se prefăcuse că doarme.

Puțin mai târziu, Tammy anunțase că nu va merge la familia Simon, iar Antonia nu reușise s-o facă să-și schimbe hotărârea. Patrick se amestecase și, cedând în silă, Tammy pretinsese să meargă la cină în veșnicul șort destrămat și în tricou. Fratele său explodase. Până la urmă, îmbrăcase rochia albă cumpărată de Antonia, dar înfățișarea încruntată te făcea să uiți cât de bine îi stătea această toaletă.

Antonia își masă ceafa, oftând în sinea sa.

Toate aceste certuri îi dăduseră o durere de cap și nici aspirina nu o ajutase. Departe de a se bucura să-și regăsească vechii prieteni, nu avea decât o dorință: să se culce și să fie singură.

Familia Simon locuia într-o casă mare, înconjurată toată cu yuca, agave și cactuși.

Carl veni să le deschidă. Peste blugii și cămașa de cow-boy cu mânecile suflecate, arborase un șorț cu promițătoarea inscripție: „cel mai bun bucătar din lume"!

– Salut! spuse cu căldură. Intrați. Nicole vine într-un minut, le face baie băieților.

Îi strânse mâna lui Patrick, o complimentă pe Tammy, afirmând că acum avea aerul unei tinere fete și-i dădu o palmă foarte prietenoasă Antoniei.

– S-ar spune că ai slăbit puțin, remarcă, dându-se înapoi, pentru a o privi mai bine.

– Ești foarte amabil! Dar tu, crezi într-adevăr că pari un medic serios cu șorțul ăla? Dacă te-ar vedea pacientele, și-ar pierde încrederea în talentele tale!

– Ei bine, voi avea totuși posibilitatea să deschid un restaurant, ce crezi? Haideți, veniți acum. Jarul este pregătit și voi putea pune carnea la fript.

Pe terasă, un adolescent care se juca împreună cu un prepelicar breton, se ridică la sosirea lor.

Înalt și subțire, mai degrabă frumos, trebuia să aibă între șaisprezece și șaptesprezece ani. Avea ochii albaștri, privirea limpede și sinceră și părul blond-cenușiu, care îi ascundea urechile.

– Nepotul meu, Jim Simon, care a venit să-și petreacă vara la noi, îl prezentă Carl. Jim, ei sunt Patrick și Antonia Traven și Tammy, sora lui Patrick.

Jim se adresă foarte politicos lui Patrick și Antoniei, dar când îi vorbi lui Tammy, amândoi se înroșiră. Remarcându-le jena, Antonia distrase imediat atenția.

– Terasa voastră este într-adevăr încântătoare, Carl. Îmi place mult zidul mic din cărămidă. Odinioară nu era acolo?

– Nu, l-am construit anul trecut.

Nu continuă, deoarece Nicole, o tânără femeie brunetă, energică și vioaie, intră zâmbind în încăpere. Se aruncă de gâtul Antoniei.

– Sunt atât de fericită să te revăd! exclamă. Vino să-mi vezi fiii. Sunt în pijama, dar n-am vrut să-i culc înainte de sosirea voastră. Carl, adăugă, îi vei lăsa oare pe invitați să moară de sete?

Carl răspunse printr-un hohot de râs și cele două tinere femei intrară în casă.

Antonia fu imediat cucerită de copii. Tommy, cel mai mare, era foarte guraliv și semăna cu mama sa, în timp ce Jason, mai tăcut, blond ca tatăl său, avea deja un farmec devastator, cu genele incredibil de lungi și zâmbetul seducător.

– Trebuie să fii foarte mândră de ei, Nicole, spuse Antonia când îi înveliră și-i sărutară.

– Poți s-o mai spui o dată! Mai ales când sunt drăguți și curați ca în seara asta. Dar când se ciondănesc după ce s-au jucat ore întregi într-o baltă cu noroi...

Izbucniră în râs.

– Dar spune-mi, adăugă Nicole, acum că sunteți iar împreună, ar fi timpul să formați o familie, nu?

Antonia păli, dar constatând că prietena sa o observa, se forță să zâmbească.

– Nu mă grăbi... nu este așa de mult timp de când m-am întors!

– A doua lună de miere...

– Dacă vrei, admise Antonia, care se grăbi să schimbe subiectul. Carl ne-a spus că nepotul lui se află aici pe timpul verii?

– Da. Tatăl său are mai multe călătorii de afaceri în perspectivă, în timpul lunilor viitoare, iar mama s-a hotărât să meargă la familia ei. Jim a preferat să vină la noi, ceea ce ne-a încântat. Necazul este că nu are prieteni de vârsta lui. Sper să se înțeleagă cu Tammy.

Pentru început, cei doi adolescenți se evitară cu grijă. Tammy contempla trandafirii, în timp ce Jim se juca distrat cu câinele.

Patrick veni în întâmpinarea Antoniei și, spre marea mirare a acestuia, o luă după umeri.

– Ei bine, draga mea, ce părere ai de acei doi diavoli?

Era prima dată când îi spunea astfel de... ani de zile. Și chiar dacă o făcuse numai pentru a induce în eroare, se făcu foc și pară. Încercă să se elibereze, dar îmbrățișarea se strânse și, din privire, el îi lansă un veritabil avertisment.

– Nicole și cu mine am luat-o înainte, glumi Carl, până când să-i răspundă Antonia soțului său. Ați face bine să vă grăbiți dacă vreți să ne ajungeți din urmă.

Antonia se sufoca. Oare Carl și Nicole puseseră rămășag s-o supună la suplicii, cu aluziile lor? Era crud și de prost gust... O clipă mai târziu, își reveni. Erau mândri de copiii lor și pur și simplu doreau aceeași fericire și prietenilor. Oare acum ar fi putut bănui ce se petrecea realmente între ea și Patrick?

Acesta nu păru impresionat:

– Cauți clienți, bătrâne? Va veni și asta, dar mai lasă-mi un timp, mai întâi să ne redescoperim... Nu-i așa, iubito?

– Exact, replică Antonia laconic. Nicole, pot să beau ceva? Mor de sete!

Seara fu pentru tânăra femeie o veritabilă încercare. Patrick nu se despărțea de ea, chemând-o cu tot felul de diminutive dulci și demonstrând atâta tandrețe, încât era imposibil să nu-l crezi îndrăgostit nebunește. Antonia stătea ca pe jar, dar trebuia să facă impresie bună: asta era regula jocului.

După o oră, Tammy și Jim părură să se apropie; câinele își părăsise prietenul și venise să se refugieze pe genunchii lui Tammy. Jim se așeză și el alături și, după câteva ezitări, începură să stea de vorbă, în timp ce Antonia îi observa cu coada ochiului; Tammy se transformase, ca și când brusc, fața i se luminse din interior. Iar când se întoarseră, adolescenta se arătă aproape prietenoasă.

– Te-ai distrat bine, Tam? întrebă Patrick în timp ce se îndreptau spre camerele lor.

– A fost mai puțin îngrozitor decât credeam, admise aceasta. Hm!... da, asta se poate numi o seară bună!

Și, căscând, le ură noapte bună.

După ce închise ușa camerei lor, Patrick se întoarse spre Antonia.

– Dar ție, ți-a plăcut?

Tânăra femeie ridică din umeri și se duse să se așeze în fața măsuței de toaletă, pentru a-și scoate cerceii din urechi.

– Da, a fost bine, am fost încântată s-o revăd pe Nicole...

– Dar?

– Dar n-am apreciat deloc acea afecțiune teatrală; ai cam exagerat, nu crezi? Dacă vei continua, până la urmă se va bănui adevărul!

– Anume?

– Că totul nu este decât o imensă farsă! exclamă Antonia întorcându-se. Am oroare să joc teatru, să înșel astfel oamenii!

– Dar n-ai câtuși de puțin de ales, nu-i așa?

– Nu... fără îndoială.

– Perfect. Atâta timp cât îți dai seama de asta, totul va fi bine.

Antonia ridică ochii spre el:

– Îți place să-ți exerciți puterea asupra aproapelui? Să te gândești că poți distruge viața cuiva, pentru satisfacția ta personală?

– După tine, asta fac oare?

Ea dădu din cap.

– În acest caz... nu mai este nimic de spus!

Și cu aceste cuvinte, plecă.

*
* *

A doua zi dimineață, migrena o trezi foarte devreme. Patrick dormea încă. Se ridică fără zgomot, își luă lucrurile și se duse să se îmbrace în baie. În timp ce înghițea două pastile de aspirină, își zări imaginea în oglindă. Era palidă. Această permanentă tensiune nervoasă nu-i făcea deloc bine, dar ce să facă? După cum spusese Patrick, n-avea de ales.

Când străbătu din nou camera, el încă dormea. N-avea migrene care să-i dea insomnii!

Era ziua liberă a Juanitei și a lui Opal. Așa că, își făcu puțină cafea, își luă ceașca și se duse să se așeze pe terasă, unde primele raze de soare o ajutară să se destindă.

După un timp, simți că-i este foame și se hotărî să se ridice: dacă voia un mic dejun, trebuia să-l pregătească singură.

Totul era practic gata când Patrick, îmbrăcat într-un costum sobru gri deschis, intra în bucătărie.

– Ce soție atentă! o ironiză. Dar poate ai făcut de mâncare numai pentru tine?

– Nu, este destul și pentru tine, dacă vrei.

– Poate cu arsenic în ceașca mea?

– Excelentă idee! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Și tu vei fi liberă să te duci să-ți întâlnești logodnicul, așa este?

– Ai ghicit, răspunse Antonia cu un zâmbet candid.

Privirea lui Patrick se înăspri.

– Știi că...

Se întrerupse brusc. Spre marea ușurare a Antoniei, Tammy tocmai intrase în bucătărie.

– Ouă și șuncă, îți convin? o întrebă imediat, evitând privirea soțului.

Tammy aruncă o privire nehotărâtă spre masă.

– Hm... cred că îmi voi face mai de grabă un ou moale.

Patrick, regăsindu-și calmul, își întrebă soția din priviri. Ea se așeză, fără să răspundă, la fel de surprinsă. Asemenea cumpătare nu intra deloc în obiceiurile lui Tammy, dar nu voia să-i pună nici o întrebare, atâta timp cât nu vor fi singure.

Imediat ce termină, Patrick plecă la birou. Antonia își turnă o a doua ceașcă de cafea și luă ziarul de dimineață.

– Ai mâncat suficient? o întrebă, desfăcând banda. Cu un ou și un grepfrut, nu se ajunge departe.

– Am decis să țin regim.

– Înțeleg, spuse Antonia distrată, privind titlurile.

– Ei bine, reluă Tammy cu agresivitate, nici un comentariu? Fac ce voiai tu, nu?

– De ce să fac comentarii? Îmi face plăcere, atâta tot.

Puțin mai târziu, în timpul dimineții, Antonia trecu prin fața camerei cumnatei sale. Ușa era deschisă. O zări pe Tammy în fața măsuței de toaletă, încercând să-și schimbe coafura. Stăpânindu-și zâmbetul care-i veni pe buze, tânăra femeie luă o mină impasibilă și intră în încăpere.

– Faci încercări?

– Da, dar nu obțin ceva mai bun decât un ghem pe care l-a strâns o pisică în gheare!

– Te pot ajuta? Când aveam vârsta ta, petreceam ore întregi cu prietenele mele jucându-ne de-a coafezele.

Tammy o privi fără amabilitate, ezită, ridică din umeri și în cele din urmă îi întinse un pieptene.

– Nu vei reuși nimic. Este prea des, prea aspru!

– Să vedem puțin...

Antonia scoase toate agrafele pe care Tammy și le înfipsese în păr și începu să lucreze în tăcere. Tammy îi urmărea gesturile în oglindă.

– Ce crezi despre Jim? întrebă Antonia, cu indiferență. Mie, mi-a plăcut. L-am putea invita la cină, într-o seară?

– Oh nu! În nici un caz. Va crede că alerg după el.

– Nu cred. Se află aici în trecere și nu cunoaște pe nimeni de vârsta lui. Sunt sigură că ar fi încântat să vină.

– Nu, mulțumesc, spuse Tammy scuturând din cap.

Șuvițele de păr îi scăpară Antoniei, care trebui să ia de la început ceea ce făcuse deja.

– Bun, în acest caz de ce nu le-ai invita și pe câteva dintre prietenele tale. Ți-am mai propus asta deja, și...

– Și ți-am spus că nu am prietene. De câte ori trebuie să-ți repet?

Antonia refuză să se lase impresionată.

– Dar Kathy Elbert și Lana Yates? insistă. Vă înțelegeați foarte bine.

– Când eram mici! Acum, nu mai vor să audă vorbindu-se de mine.

– De ce?

– Pentru că nu mai vor și gata.

– Patrick ți-a spus: dacă nu ai prietene este vina ta. Descurajezi pe toată lume cu impolitețea. În plus, sunt sigură că nici măcar nu le-ai anunțat că ești aici. Dacă ar fi știut, ar fi dat buzna.

Tammy nu consideră necesar să răspundă.

– Ce crezi despre asta? reluă Antonia, revenind la coafură. Nu-i rău pentru prima încercare, nu? De fapt, ceea ce-ți trebuie, este doar o tunsoare frumoasă. Am să te programez.

Tammy se examină cu atenție. Antonia îi făcuse un coc suplu, lăsând câteva șuvițe încrețite, libere în față și pe lateral.

– Mă îmbătrânește, nu găsești? spuse în cele din urmă cu un zâmbet ușor.

Antonia răspunse cu cea mai mare seriozitate.

– Te îmbătrânește enorm. Ai dreptate.

*
* *

După-amiază, i se livrară lucrurile pe care le lăsase la Dallas. Și brusc, în timp ce despacheta, rezultatul a ceea ce

făcuse îi apăru în toată brutalitatea sa: renunțase pentru totdeauna la independența atât de greu câștigată și se întorsese la punctul de plecare.

Câteva clipe, își lăsă privirea să rătăcească prin cameră. Era de trei ori mai mare decât cea din apartamentul său și tot de atâtea ori mai luxoasă! Cu salariul ei modest, trebuise să economisească bănuț cu bănuț pentru a se instala. Acum, își putea oferi din nou tot ce voia, dar la ce bun? Singurul lucu care ar fi contat vreodată pentru ea era Patrick și iubirea minunată pe care o împărtășiseră.

Se putea oare ca o asemenea iubire să fi murit? Crezuse asta, voise s-o creadă și acum, pentru prima dată de la întoarcere, își punea întrebarea. Desigur, relațiile lor se schimbaseră complet. Erau dureroase și triste... dar nu tot timpul! Când se aflau unul în brațele celuilalt, îi mistuia același foc. Să rămână fizic niște străini, le fusese întotdeauna la fel de imposibil ca și să nu respire. Dar inimile nu cereau oare mai mult? Vor trebui să trăiască fără afecțiune până la sfârșitul zilelor, ca doi înfometați? Întrebarea rămase fără răspuns. Oftă și începu din nou, tristă, să aranjeze.

Deodată, încremeni. Tocmai despachetase un mic tablou care reprezenta dunele, plaja și marea la Padre Island. Acolo se îndrăgostise la prima vedere și Patrick i-l dăruise. După divorț, când îi expediase lucrurile, alăturase pictura. Antoniei îi plăcuse să creadă că nu-l păstrase decât ca amintire de la Padre Island și pentru că lucrarea îi plăcea. Dar în realitate, acum își mărturisea că nu se despărțise de el pentru că era un cadou de la Patrick.

Soneria telefonului puse brutal capăt visării.

– Bună ziua; Lorraine White la telefon.

Antonia își simți sângele înghețând.

– Da? răspunse pe tonul el mai distant.

– Te sun din partea lui Patrick. Este ocupat și mi-a cerut să te anunț că are o cină de afaceri diseară și că se va întoarce târziu.

Evident, Lorraine jubila. Antonia clipi din pleoape, ca orbită de adevărul care i se impunea. Se simți slăbită, dar reuși să răspundă cu un calm de care fu mândră.

– Înțeleg. Mulțumesc că m-ai anunțat. La revedere, Lorraine.

Și fără să-i lase secretarei timp să mai adauge vreun cuvânt, închise. Simțea un nod în gât și ar fi fost incapabilă să continue convorbirea fără să se trădeze.

Tonul triumfător al Lorrainei nu permitea nici o îndoială. Ea era cina de afaceri a lui Patrick! Și nu o deranjase s-o lase să înțeleagă asta.

Antonia tremura de o furie neputincioasă. Așadar, Patrick rupea înțelegerea! Nu putuse renunța la Lorraine și nu-l preocupase câtuși de puțin sentimentele și umilința ei. Totul începea din nou. Dar mai rău, deoarece de data aceasta nu se mai punea problema să fugă...

Convingerea îi fu întărită de vizita din acea seară a fratelui său: când îi povesti că Patrick era la o masă de afaceri, nu arătă nici un interes. Oare știa? Cu siguranță. Dar era bărbat și, mai mult, angajatul soțului său; și era cel mai neindicat să vorbească, cu cât era răspunzător de această căsătorie dezastruoasă.

Dale plecă imediat după cină și Antonia nu-i purtă pică pentru graba cu care o părăsi. Era într-o dispoziție execrabilă. Chiar și Tammy remarcase. Cu cât treceau mai multe ore, cu atât mai mult îi reproșa lui Parick că îndrăznise să se implice într-o poveste atât de sordidă, pentru a doua oară.

Când soțul i se întoarse – destul de târziu – se afla în pat, cu o carte. De o oră de când o deschisese, nu citise nici măcar două pagini.

– M-ai așteptat? o întrebă surprins s-o găsească trează. N-ar fi trebuit.

– Știu asta! Ai fi preferat, să nu știu la ce oră te-ai întors, nici unde ai fost!

– Ce tot spui? bombăni Patrick scoțându-și haina.

Părea obosit și de asemenea puțin enervat și el. Oare Lorraine îi făcuse reproșuri?

– Vorbesc despre seara ta, spuse Antonia ridicând vocea. Și de maniera în care mă ridiculizezi.

– Ai putea să fii puțin mai explicită? o întrebă pe un ton glacial.

– Cu plăcere, răspunse tânăra femeie cu o voce încărcată de amărăciune. Pur și simplu ți-ai călcat promisiunea... pe care, de altfel, n-ai avut niciodată intenția s-o respecți!

Un fulger de mânie trecu prin ochii lui Patrick.

– Din întâmplare, ești pe cale să mă acuzi că mi-am petrecut seara cu altă femeie?

– Știu că ai făcut-o.

– Dar te-a sunat Lorraine; ți-a spus că aveam o cină de afaceri, nu?

– Desigur! Dar oricum, nu sperai s-o cred? Nu sunt chiar atât de naivă.

Patrick o privi lung, fără o vorbă. Apoi, își descheie încet cămașa.

– Sincer, în punctul în care suntem, ceea ce crezi sau nu, îmi este complet indiferent.

– Așadar, nu negi?

– La ce bun? făcu el, pe un ton plictisit.

Cu aceste cuvinte, se închise în baie.

Capitolul 7

– Haide! trezește-te, somnoroaso! Te vei arde!

Antonia înălță capul și se întoarse pe spate. Deschise ochii și, în ciuda soarelui orbitor, o văzu pe Nicole aplecată asupra ei. Era cu cei doi fii, ocupați să golească o găleată mică plină cu apă de mare pe picioarele adormitei.

– Ei! ia ascultați voi doi, exagerați! protestă ștergându-se. O să v-o plătesc. Vă voi îngropa în nisip.

– Pe mine! pe mine! țipă Jason cu încântare.

– Nu, pe mine! Sunt cel mai mare. Îngroapă-mă primul!

Antonia își privi prietena, care râdea în hohote.

– Copiii tăi sunt ciudați. Nu par să-i imprezioneze amenințările.

– În tot cazul, acestea cu siguranță nu! Este un morman de nisip acasă și le place la nebunie să se îngroape acolo.

Numai când Antonia le promise că-i va îngropa pe amândoi înainte de a se încheia ziua, băieții se îndepărtară, mulțumiți.

Nefiind accesibil decât vehiculelor de teren, acel colț de la Padre Island era liniștit și pustiu. Sosiseră acolo de dimineață

devreme și nu fuseseră deranjați decât de două sau de trei ori. Nu se auzeau decât strigătele pescărușilor, zgomotul valurilor și râsetele celor doi copii.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Antonia ridicându-se și scuturând prosopul ud și plin de nisip.

– Carl și Patrick s-au dus să caute lemne, iar Tammy și Jim adună scoici.

Pentru a avea puțină umbră, soții lor întinseseră o prelată între cele două jeepuri și instalaseră acolo scaune pliante, alături de răcitoare portabile.

Cele două tinere femei de-abia se așezaseră și desfăcuseră niște Coca-Cola, când cei doi bărbați, cu brațele încărcate de lemn plutitor, apărură pe culmea unei dune. Antonia nu se putu stăpâni să admire încă o dată silueta înaltă a soțului său, umerii lați și picioarele lungi pe care le descoperea un șort scurt de baie, de culoare albastră.

Când se apropiară, Antonia își întoarse privirea spre mare, având un nod în gât. Ultima dată când se văzuseră cu familia Simon, îi reproșase lui Patrick că face pe îndrăgostitul, dar ceea ce se petrecuse astăzi, era insuportabil; pur și simplu o ignorase. Era imposibil ca Nicole și Carl să nu observe nimic. Astfel că i se păru mai simplu să se întindă la soare, prefăcându-se că doarme, mai degrabă, decât să pretindă că se distrează.

– Ei! mamă! vino să vezi ce am făcut! țipă Tommy.

– Era prea frumos! oftă Nicole, ridicându-se.

– Dacă ne-ai da niște bere, îi ceru Carl Antoniei, eliberându-se de încărcătură.

– Cu plăcere!

– Mulțumesc! spuse Carl distrat când îi întinse o sticlă cu bere.

Murmură ceva referitor la chibrituri și plecă spre jeep. Antonia îi oferi o sticlă și lui Patrick și degetele li se atinseră ușor. Tânăra femeie își retrase brusc mâna.

– Nu suporți nici măcar să mă atingi?

– Dar tu, nu suporți să fii politicos cu mine? îi replică, înfiorându-se în ciuda soarelui care îi ardea pielea.

– Am fost oare, din întâmplare, grosolan?

– Te rog! Știi bine ce faci! Dacă voiai să faci să se afle pretutindeni că mă detești, n-ai fi procedat altfel!

Patrick o măsură, apoi, încet, privirea i se opri asupra decolteului și a umerilor goi.

– Așadar, spuse văzând-o roșind, până la urmă preferi comportamentul de îndrăgostit, nu? Sunt foarte sensibil la propunerea ta, dar îmbrăcată cum ești, este de preferat să păstrez distanța atâta timp cât va fi lume în jurul nostru.

– Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun, bombăni ea strângând pumnii. Ai ales să fii odios, dar pot și eu juca acest mic joc! Se va vedea căruia dintre noi doi îi pasă mai puțin de părerea celorlalți!

Se întoarse și plecă alergând spre dune. Avea nevoie de singurătate, pentru a-și recăpăta sângele-rece.

Din seara în care îl acuzase că ieșise cu altă femeie, nu-i mai zâmbise nici măcar o dată. În rarele clipe în care se văzuseră, rămăsese de gheață... chiar și în pat! Ceea ce era, de altfel, mai bine. Dacă ar fi făcut vreun gest, ar fi reacționat ca o pisică sălbatică.

Ceea ce nu se explica, era mânia lui Patrick. Era vinovat, n-avea nici o îndoială... În acest caz? De fapt, era probabil nebun de furie că fusese ghicit. Trebuia oare să tragă concluzia... că el nu bănuise niciodată că știa?

O voce voioasă puse capăt gândurilor triste. Jason i se alăturase.

– Vino să vezi ce-am construit, Tommy și cu mine, Tonia.

– De acord, de acord! dar ce este?

– Un castel, adevărat... enorm, vei vedea!

I se alăturară lui Tommy și restul dimineții trecu perfecționând faimosul castel. La ora prânzului, Jim și Tammy apărură din nou. Adolescenta era radioasă. Începuse prin a refuza să vină, cu siguranță pentru a nu i se arăta lui Jim în costum de baie. Dar Patrick nu cedase. Și acum, în costumul de baie bleumarin dintr-o bucată, mulat, așeza cu mândrie în fața lui Jason și a lui Tommy, scoicile pe care i le adusese Jim. În cele din urmă îi lăsară pe copii să ia mai multe stele de mare.

Pentru prânz, se instalară toți sub prelată, Antonia cât mai departe posibil de Patrick. Își mâncă hamburgerul însoțit de măsline și cartofi pai prăjiți, fără să-i adreseze nici cel mai mic zâmbet. În starea în care se afla, n-avea importanță că Nicole și Carl le vor înțelege până la urmă jocul.

După masă, ajutată de Nicole și de Tammy, strânse resturile picnicului, în timp ce Carl și Patrick întinseră o pătură și-i culcară pe băieți. Aceștia protestară energic la început... și câteva minute mai târziu, erau adormiți.

Antonia propuse să aibă ea grijă de copii; Nicole și Carl profitară să facă o plimbare! Patrick plecă în direcția opusă, iar Jim și Tammy se întinseră lângă dune. Tânăra femeie luă un roman polițist și se întinse la soare.

Bieții se treziră o oră mai târziu, cerând în gura mare executarea „amenințării". Antonia începu imediat să-i îngroape. Îndată ce Tommy fu acoperit, începu să se răsucească pentru a vedea ce-i face fratelui său.

– Ai nevoie de ajutor?

Înălță capul; Patrick o privea și ea se felicită că-și pusese ochelarii de soare. Se simțea puțin protejată de acea privire insistentă.

– Cum vrei, îi răspunse cu indiferență.

– Da, da, acoperă-mă din nou! s-a împrăștiat tot! strigă Tommy.

– Pentru că te agiți ca o râmă, răspunse Patrick așezându-se în genunchi.

Carl și Nicole nu întârziară să se întoarcă și se lăsară alături de ei. Copiii rămăseseră deja prea mult timp nemișcați: se eliberară și se scuturară ca doi cățeluși.

– Vino să mă ajuți să fac un castel, îi ceru Tommy tatălui său.

– Dar ai făcut unul de dimineață!

– Vreau unul mai mare, nu, Jason?

Antonia îi lăsă pe toți și înaintă spre mare. Intră foarte ușor în apă, stropindu-și din când în când brațele și picioarele. Apoi, când avu apa până la talie, se întoarse cu spatele la mal și înotă cu hotărâre spre larg.

Îi plăceau valurile mari. Le urmărea ascensiunea, apoi, ajunsă pe culme, sărea cât mai sus posibil și se lăsa să cadă și să fie dusă de resac. Un val din trei sau patru, o aducea înapoi în apa mai puțin adâncă și pornea din nou, împotriva curentului, spre larg. Fără să-și dea seama, se aventură mai departe decât prevăzuse, acolo unde curentul era foarte puternic. Când își dădu seama, era prea târziu. Un val enorm se prăbuși peste ea, tăindu-i respirația. Încercă să-și recapete suflul, dar deja o acoperi un al doilea val.

În acea clipă, două brațe viguroase o prinseră și o duseră spre un banc de nisip. Scuipă și reuși în sfârșit să respire. Un minut mai târziu, se afla pe picioare, clătinându-se.

– Te simți mai bine? întrebă Patrick, gâfâind și el.

Antonia dădu din cap și-și îndepărtă câteva șuvițe de păr care i se lipiseră pe față.

– Da... sughiță ea. Dar... cum ai ajuns la timp? Curentul...

Se opri, înțelegând brusc din ce catastrofă tocmai scăpase.

– Te priveam de un timp. Mergeai din ce în ce mai departe și veneam să te întâlnesc, când am observat că ai necazuri. Dar ce naiba făceai? Încercai să te îneci?

– Ce importanță are? exclamă Antonia, uitând că ar fi trebuit să-i mulțumească.

– Enormă! Vineri dăm o serată, îți amintești? Ce s-ar alege de ea, fără stăpâna casei?

Valurile îi împinseră tot mai mult unul spre celălalt. Antonia ridică mâna pentru a nu cădea peste el, iar Patrick o prinse imediat. Izbucniră în râs în același timp.

O luă în brațe și gura lui cu gust de sare puse stăpânire pe buzele ei. Cât de caldă, dulce și reconfortantă era acea gură!

– Vino, îi spuse el cu amabilitate, luând-o de mână. Ai înotat destul pentru astăzi.

Tot restul după-amiezii, Patrick se arătă cald și prietenos, iar Antonia simți o bucurie neașteptată. Săptămâna care trecuse îi apăru ca o iarnă interminabilă, care ceda în sfârșit locul unei veri călduroase.

*

* *

Opt zile mai târziu, primea invitați, alături de soțul său. Purta o rochie neagră cu bustiera ținută doar de o bridă lată, care-i lăsa spatele și umerii complet goi. Părul strâns în vârful capului, cobora apoi în bucle a căror culoare acaju se evidenția pe pielea bronzată și contrasta cu rochia neagră. Perfect elegant în costumul de culoare închisă, Patrick strângea mâinile bărbaților și săruta delicat aproape toate femeile.

Invitaseră cam patruzeci de persoane, pe care, în cea mai mare parte, Antonia le cunoștea. Neplăcându-i niciodată să se afle în prim-plan, își ascundea jena în spatele unui zâmbet de bun venit și a câtorva cuvinte călduroase, dar curând fu atât de absorbită de datoriile de gazdă încât uită de celelalte și de timiditatea sa.

Juanita se depășise pe sine și bufetul era deosebit de reușit: carne de vită marinată, jambon, frigărui cu sosuri diferite, omletă mexicană cu piper roșu și un delicios tamales – felii subțiri de carne de vită prăjită și foarte picante – ca și un vast sortiment de deserturi. Complimentele nu lipseau și Antonia, încântată, le răspundea prin zâmbete fermecătoare.

Prezența Nicolei, a lui Carl și a lui Dale, o ajuta enorm. Știindu-i acolo, căpăta încredere în ea, cu atât mai mult cu cât nu-și cruțau eforturile, circulând de la un grup la altul pentru a reanima conversațiile care trenau, și reușeau perfect.

Dale adusese o prietenă, Marie. Îndată ce fu sigură că nimănui nu-i lipsea nimic, Antonia li se alătură pe terasă, unde alți invitați profitau de aerul plăcut.

– Frumoasă serată, îi spuse fratele său.

– Mulțumesc, răspunse tânăra femeie, prăbușindu-se pe un scaun alături de ei. M-ați ajutat foarte mult, amândoi.

– Asta pentru că Marie este foarte înzestrată să stabilească legături. De aceea mi-au trebuit luni de zile să obțin o întâlnire, glumi Dale.

Tânăra femeie roși ușor.

– Exagerează, îi spuse Marie. Sunt doar foarte prinsă de munca mea.

– Ce faci?

– Sunt infirmieră la domiciliu. Deseori, am un program imposibil!

Antonia își privi fratele și rămase mută de uimire. Îl văzuse deseori în companie feminină, dar încă nu-i citise vreodată în privire o asemenea tandrețe. Dale îndrăgostit... era cu certitudine incredibil!

În acea clipă, cineva îl strigă pe Dale, iar Antonia rămase singură cu Marie; tânăra femeie nu era extraordinar de frumoasă, dar fața încadrată de părul negru tuns scurt radia un fel de lumină făcută din căldură, amabilitate și o calmă încredere în sine, care-i aducea simpatie. Înțelese imediat de ce o iubea fratele său. Iar pacienții, o adorau probabil.

Văzându-l pe Dale întorcându-se, Antonia se ridică.

– Vă las. Mă consacru invitaților. Marie, vino într-o seară cu Dale la cină, să ne cunoaștem mai bine, spuse înainte de a se îndepărta.

Tocmai intra în casă, când dădu peste Lorraine. O salutase la sosire, dar nu avusese timp să-i vorbească.

Lorraine era frumoasă de-ți tăia respirația în rochia de muselină de culoare albastră ca lavanda și răspândea parfum ca un stat de flori de primăvară.

– Sper că petreci o seară plăcută, îi spuse Antonia reușind să-i zâmbească prietenos. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

– Știu unde este barul, cunosc casa, răspunse Lorraine cu bruschețe.

– În acest caz, este perfect, răspunse Antonia, fără să renunțe la calmul zâmbitor.

Se pregătea să se îndepărteze, când Lorraine o opri.

– Serata asta nu va schimba nimic, să știi...

– Adică?

– Cauți să-ți reiei locul în viața lui Patrick... Dar te ostenești în zadar, n-o să meargă. Omenilor le pare mai degrabă rău de Patrick, nu știai? insistă Lorraine cu răutate. Se întreabă ce fel de presiuni ai exercitat asupra lui, pentru a te primi înapoi.

Antonia se încordă. Oare asta gândeau într-adevăr oamenii? Ce ironie, dacă era adevărat! Era cât se poate de comic și totuși... Antonia nu dorea câtuși de puțin să râdă.

Dar asta, Lorraine nu trebuia să bănuiască.

– Nu găsești că este chiar nostim, ceea ce-și pun oamenii în minte, uneori? Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine, Lorraine, dar cred că mi-a făcut Patrick semn, minți, arborând un zâmbet dezolat.

Mereu zâmbitoare, se îndepărtă, savurând în sinea sa dezamăgirea Lorrainei. Odinioară, criticile acerbe ale secretarei o găseau mereu fără apărare. Aceasta nu avusese nici o greutate în a o convinge că nu era la înălțimea soțului său. Dar acum, nu mai era aceeași și în acea seară, nu mai avea îndoieli asupra reușitei recepției. Lorraine înțelesese și-și îndreptase manevrele asupra unui subiect mai personal.

Oare spusese adevărul? Poate. Dar venind de la ea, nimic nu era sigur. De altfel, n-avea importanță. Și ridicând din umeri, Antonia își alungă această problemă din minte.

... Până când, o jumătate de oră mai târziu, îi zări pe Patrick și pe Lorraine făcând opinie separată, într-un colț al salonului. Patrick îi sorbea cuvintele, cu un zâmbet fericit pe buze. La această imagine, o durere ascuțită strânse inima Antoniei. La ideea că și ceilalți putuseră fi martorii acestei scene, o cuprinse un val de rușine. Nu-i mai rămânea decât un lucru de făcut: să-i ignore. Încercă din toate puterile să se convingă că nu-i păsa.

Când ultimul invitat fu plecat, Antonia își mărturisi că nu mai putea. Era atât de încordată, încât nu spera că va reuși să doarmă multe ore încă.

Era gata să tresară când, urcând spre camera lor, Patrick o luă tandru de umeri.

– Cred că serata a fost foarte reușită. Tu ce spui?

Antonia ar fi vrut să se elibereze; își oferise cu generozitate și în mod deschis atențiile Lorrainei și îndrăznea să se arate tandru! Dar era prea obosită pentru a protesta. La ce bun să dea naștere unui nou incident? Ar putea s-o numească pe Lorraine și să-și justifice atitudinea... și apoi? N-ar rămâne mai puțin soția lui Patrick, legată prin cuvântul dat, indiferent cât o costa.

– Da, a fost bine, răspunse cu o voce stinsă. Cred că toată lumea s-a distrat.

– Poți să fii sigură de asta, exclamă Patrick, încurajând-o cu o ușoară apăsare a mâinii. Ai fost perfectă și mi s-au făcut tot felul de complimente pentru frumoasa... fermecătoarea mea soție...

Ajunși în cameră, Antonia se putu îndepărta fără să pară că fuge. Așezată în fața măsuței de toaletă, își scose agrafele din păr și buclele arămii se revărsară pe umeri.

– Presupun că încă facem să se vorbească despre noi, spuse tânăra femeie puțin arogantă, amintindu-și cuvintele veninoase ele Lorrainei.

– Cu siguranță, răspune Patrick, începând să se dezbrace. Am fost de mai multe ori felicitat că am avut destul bun-simț pentru a te recuceri.

A recuceri!

– Ce cuvânt curios pentru a desemna un șantaj! exclamă Antonia cu un râs amar.

Patrick nu mai zâmbea.

– Să nu mai rostești niciodată vorba asta, Antonia. Niciodată, mă auzi?

– De ce, izbucni aceasta, te deranjează adevărul?

Patrick o luă de umeri și o scutură furios.

– Nu! Pe tine te deranjează! Altfel n-ai fi refuzat să-mi spui de ce ai plecat acum cinci ani!

Ea închise ochii, parcă pentru a se apăra de această prezență atât de aproape, prea aproape...

– Îmi vei spune, da sau nu?

Și când Antonia scutură din cap, o prinse atât de brutal în brațe, încât, în ciuda eforturilor pentru a se elibera, Antonia trebui să se supună pasiunii sărutărilor lui. Și aproape imediat, încetă să-l mai respingă. Din adâncul ființei sale și din fiecare părticică a trupului, urca dorința pe care doar el știa s-o aprindă și doar el ar fi putut s-o potolească. Degetele i se înnodară cu febrilitate în spatele cefei lui Patrick.

Acesta gemu înăbușit, o ridică și o duse spre pat.

Când îi scoase rochia, Antonia lăsă să-i scape un oftat ușor, căruia soțul îi răspunse printr-un nou geamăt.

– Oh! Antonia, murmură, întotdeauna m-ai înnebunit complet!

O jumătate de oră mai târziu, se odihneau unul lângă celălalt, calmi și zâmbitori. Patrick îi luă mâna:

– Spune-mi, în clipa aceasta, chiar crezi sincer în... șantajul meu?

– În clipa aceasta?

Cu inima bătând, îi savura căldura corpului, presiunea degetelor, blândețea din zâmbet și incredibila afecțiune din privire. În acest minut, nu putea trișa și nici nu dorea asta:

– În această clipă, repetă încet, sunt fericită, Patrick.

– În acest caz, mai există o oarecare speranță, murmură.

Complet liniștit pe perna sa, adăugă:

– A fost o seară lungă. Dacă am dormi puțin?

– Din fericire, nu primim în fiecare seară, oftă Antonia, căscând.

– Și nici nu va mai fi un timp o altă serată, spuse Patrick, complet pe neașteptate. Am de făcut mai multe deplasări.

– Vei... pleca?

– Da, îi răspunse mușcându-i urechea. Mi-ar fi plăcut să te iau cu mine, dar te-ai plictisi. Și apoi, Gram și Gramps au ținut-o destul de mult timp pe Tammy și cum nu poate rămâne singură... Înțelegi, nu-i așa?

– Oh! da, înțeleg.

Era foarte adevărat. Tocmai îi amintise de păcatul lor. Dar acum știa că el nu avea în nici un caz intenția de a-l respecta.

Oare îi va cere Lorrainei să vină cu el, sau își va găsi o altă femeie? Și ea care credea, care voise să creadă că Patrick n-o mai putea răni!... Lovitura pe care tocmai o primise era mult mai profundă și mai dureroasă decât o simplă rănire a amorului propriu.

Capitolul 8

Antonia se întorcea de la aeroport, unde își condusese soțul. Cu mâinile crispate pe volan, sucea și răsucea în minte cuvintele lui Patrick: „Îmi pare rău, Antonia, îmi pare rău...“ Îi părea într-adevăr rău. Ca și ei.

Ridică ochii spre cer și văzu avionul de New York micșorându-se la orizont. În atât de puțin timp, Patrick era deja atât de departe! Și ce? Oare nu fuseseră la ani-lumină unul de celălalt... timp... de cinci ani, deja?

Erau trei zile de când Patrick o anunțase că va trebui să lipsească și, de atunci, în ciuda tuturor eforturilor, nu reușise să fie amabilă cu el. Rece și rezervată, era incapabilă să-i răspundă la zâmbete și la glume, iar căldura și afecțiunea care-i unise o clipă, dispăruseră.

Nu înceta să-și repete că era absurd. O călătorie profesională nu implica neapărat prezența unei alte femei. Mulți soți fideli se deplasau permanent pentru afaceri. Da, soți fideli... dar Patrick? Ceea ce făcuse odată, nu putea repeta?

Până la urmă, el se enervase din cauza proastei sale dispoziții și, din nou, între ei se instalase acea îngrozitoare politețe rece. Fusese descumpănit, poate chiar rănit, dar ce-i putea face? Și ea suferea. Și nu mai încerca să ascundă asta...

Totuși, își jurase să nu se mai lase tulburată de el sau de Lorraine și, un anumit timp, reușise. Oare ce se întâmplase de se afla din nou fără apărare și încercând cu disperare să-și panseze o rană deschisă... exact ca prima dată!

La aeroport, Antonia așteptase puțin mai la distanță, în timp ce soțul său își luase bilet și-și înregistra bagajele. Din toți bărbații prezenți, era de departe cel mai distins, iar statura lui atrăgea, bineînțeles, atenția; alături de Patrick, toată lumea părea mică... dar mai era ceva: din toată ființa sa se degaja o forță stăpânită, o fascinație și o autoritate bărbătească. Era admirat de ambele sexe... Femeile, din cauza acelei senzualități atât de naturale și evident, a culorii părului. Bărbații, pentru că era însăși imaginea reușitei, la care fiecare din ei aspira.

Tânăra femeie avu o ușoară crispare văzându-l revenind spre ea, cu fața impasibilă, aproape distantă.

– N-are rost să aștepți ora plecării, îi spuse cu un aer absent. Ar fi pierdere de timp și, în plus, am niște dosare de studiat.

N-ar fi trebuit s-o surprindă această atitudine. De trei zile, de-abia își adresaseră câte un cuvânt. Totuși, în mod inexplicabil, Antonia se încordă, parcă insultată. Răspunse cu o indiferență aparent egală cu a lui Patrick:

– Foarte bine. În acest caz, drum bun!

Nu se îndepărtase zece pași, că o ajunse din urmă.

– Spune-mi, exclamă pe neașteptate, dacă nu era Dale... ai fi plecat din nou, nu-i așa?

O clipă descumpănită, Antonia îl privi drept în față și răspunse fără înconjur:

– Da.

– De ce? Tot tipul ăla din Dallas?

Tânăra femeie tăcea, ținându-și respirația. Când înțelese că nu va spune o vorbă, Patrick reluă cu bruschețe:

– Îmi pare rău, Antonia, dar va trebui să afli ce vrei. Te gândești la tipul ăsta și te arunci în brațele mele... ceea ce, de altfel, se pare că nu-ți displace. Ei bine, ascultă. Eu, știu ce vreau... și ce aștept de la tine. Cred că am fost destul de clar. Sunt gata să fiu pentru tine un soț amabil și generos, dar dacă vei continua să mă provoci, să știi că pot deveni periculos. Alegerea îți aparține.

De fapt, ce avea de ales? Ce pretindea că așteaptă de la ea? Să-i accepte atențiile când era dispus să i le acorde? Să facă pe soția iubitoare și pe deplin nemulțumită în public și în particular, în timp ce el își continua liniștit mica aventură extraconjugală? În acest caz, se înșela! Pretindea că îi admiră caracterul? Ei bine, nu văzuse tot!

Antonia aproape zâmbea când încetini în fața scării vaste de la intrare. Ca întotdeauna, când o situație i se prezenta ca o provocare, se simțea pe terenul său. De altfel, va face tot posibilul să nu mai examineze motivele triste ale acestei căsătorii ridicole. Cum subliniase Patrick, Tammy avea nevoie de ea.

Brusc, prin minte îi trecu o idee și, urcând treptele în grabă, dispăru în casă și se grăbi spre telefon. Câteva minute mai târziu, închise și coborî la bucătărie; avea de vorbit cu Juanita.

A doua zi, puțin înainte de ora paisprezece, umbla prin hol, pradă celei mai puternice neliniști. Și dacă Tammy îi va reproșa inițiativa, îmbufnându-se, sau arătându-se nepoliticoasă? Acum, adolescenta era întinsă liniștită pe terasă, adâncită într-o carte. Părea mai degrabă destinsă, observă Antonia, plină de speranță.

– Salut, Antonia, iată-ne, spuse Lana Yates.

Antonia zâmbi; le ceruse Lanei și lui Kathy Elbert să invite toate prietenele vechi ale lui Tammy. Erau zece, toate încântate de acest mic complot.

– Sunteți amabile că ați venit. Tammy va fi mulțumită să vă vadă. Sper că v-ați adus costumele de baie?

– Da, și avem toate un mic cadou pentru Tammy! Dar unde este? întrebă Kathy.

– Pe terasă. Duceți-vă repede s-o întâlniți, vă voi aduce imediat de băut.

Antonia rămase în hol; nu voia să stânjenească regăsirea lui Tammy cu prietenele ei, dar îi pândea cu îngrijorare reacția.

Neliniștea îi fu de scurtă durată. După o clipă de stupoare, Tammy zâmbi și se aruncă de gâtul prietenelor. Antonia scoase un oftat de ușurare și se grăbi să ajungă la bucătărie.

– Ei bine, cum a mers? întrebă Juanita.

– Cred că am făcut bine, răspunse Antonia cu un zâmbet larg. Pare absolut încântată.

Juanita o privi, gânditoare.

– Poate că ai făcut bine întorcându-te. Si!

– Nu erai sigură de asta?

– Sincer... nu știam. Îmi era teamă să nu-i faci din nou să sufere pe domnul Patrick și pe Tammy.

– Și acum? întrebă Antonia cât mai calm posibil.

– Acum, cred că poate era cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla, la toți. Casa asta devenise un mormânt! Domnul Patrick mereu absent, Tammy la colegiu, nici o vizită... În seara aceea, a fost prima dată când am primit de la plecarea dumitale. Si, repetă încet, în definitiv, poate este mai bine așa.

Antonia nu era atât de sigură, dar pentru a schimba subiectul, întrebă:

– Te pot ajuta?

– Si. Poți umple paharele.

Duseră totul pe terasă și Antonia rămase o clipă cu Tammy și cu prietenele sale, să discute și să admire toate cadourile: parfum, coliere, cercei, animale din pluș... Apoi, din proprie inițiativă, Tammy își invită prietenele să facă baie și-și petrecură restul după-amiezii jucându-se în apă și bronzându-se la soare. Dar mai ales flecărind. Tammy era de nerecunoscut. Radioasă, veselă, părea că nu se putea plictisi de confidențele prietenelor.

Pe la ora șase, Antonia se odihnea, când Tammy năvăli în camera sa.

– A plecat toată lumea?

– Da, răspunse adolescenta, lăsându-se să cadă pe marginea patului. Mâine sunt invitată la prânz la Kathy, și după-amiază ne vom duce amândouă să petrecem seara la Lana. Pot?

– Desigur! Te-ai distrat?

– Știi bine că da. Mulțumesc pentru că le-ai invitat, adăugă, cu ochii plecați asupra mâinilor.

– N-ai de ce, te asigur. Sunt foarte mulțumită că a mers. Mi-a fost teamă să nu-mi porți pică pentru că am făcut-o fără să-ți spun.

– Am fost insuportabilă până acum? întrebă brusc, privind-o cu tristețe.

Antonia izbucni în râs.

– Da, poți să spui asta!

– Îmi pare rău, mormăi Tammy, privindu-și din nou mâinile,

– Nu te sinchisi de asta, Tammy, mai bine spune-ți că sunt aici pentru a te asculta și, dacă este posibil, pentru a te ajuta când ai o problemă.

– Adevărat? În acest caz, am o problemă: Jerrie Wharton dă o petrecere surpriză vineri. Mi-a spus să vin, dar voi părea toantă dacă merg singură.

– Hm! Și dacă-l vei lua pe Jim Simon?

– Oh! nu. N-am să-l invit eu!

– În mod normal nu, dar pentru că nu cunoști nici un băiat aici și Jim, nici o fată, cred că ar fi o idee bună. Va fi încântat, cu siguranță.

Antoniei îi trebui un timp pentru a o convinge, dar când în cele din urmă, adunându-și tot curajul, Tammy se hotărî să-l sune pe Jim, acesta acceptă imediat.

Vineri seara, cu mândria unei surori mai mari, Antonia o privi plecând la brațul lui Jim. Era fermecătoare în rochia roșie cu alb, cumpărată special pentru acea ocazie. Silueta i se subțiase și cu noua tunsoare, era mult mai frumoasă decât la începutul verii.

Antonia nu se culcă înainte de întoarcerea lui Tammy. Se aștepta să aibă o descriere detaliată și entuziastă a serii, dar cea care tocmai intra, era o fată tristă și nefericită.

– A fost îngrozitor! strigă Tammy aruncându-și pantofii în camera sa și scoțându-și furioasă rochia. Sunt oribilă, grasă și imposibilă!

– Dar, la naiba, ce s-a întâmplat?

– Credeam că Jim mă place și iată, că i s-au aprins călcâiele după... Teheresa Jenning! Este una dintre cele mai frumoase fete din oraș: mică, subțire, cu gene lungi blonde. Nu-i pot reproșa! încheie cu tristețe.

– Jim te-a lăsat baltă?

– Nu, nu chiar, recunoscu Tammy. De fapt, și-a petrecut aproape toată seara cu mine, dar a dansat cu Theresa și am văzut bine cum se priveau. Sunt sigură că i-a dat întâlnire. Îl detest.

– Sunt sigură că exagerezi, dar chiar dacă este adevărat, nu este singurul băiat de pe pământ. Vei întâlni o mulțime alții, la întoarcerea din vacanță.

– Detest băieții! Nu mai vreau să văd nici unul, toată viața! exclamă Tammy, izbucnind în lacrimi.

Consternată, Antonia încercă s-o consoleze cum putu mai bine. Ar fi vrut atât de mult s-o protejeze împotriva acestui fel de răni. Dar în jocurile iubirii, chiar și cele din adolescență, fiecare trebuia să se descurce singur.

Totuși, spera că Tammy se înșelase; avea nevoie de încrederea în sine care le lipsea fetelor de vârsta ei și pe care doar prietenia unui băiat o putea da.

A doua zi, Tammy își reluă mina posacă și, când una dintre prietene veni s-o ia pentru a merge la cinema, refuză. Se închise în cameră și nu ieși decât după-amiaza târziu, pentru a i se alătura Antoniei pe terasă.

Rămaseră un timp tăcute, apoi, fără nici o introducere, Tammy întrebă:

– De ce l-ai părăsit pe Patrick, acum cinci ani?

Antonia rămase fără grai. De-abia după câteva clipe, cu privirea ațintită la orizont, putu răspunde:

– Am avut motivele mele... dar nu doresc să vorbim despre ele.

– De ce? Mă consideri prea tânără pentru a înțelege?

Antonia se întoarse spre adolescentă.

– Nu, deloc. Dar este o problemă prea... prea personală.

– A fost din cauza mea?

– Bineînțeles că nu! protestă Antonia cu vehemență. Asta ai crezut în toți acești ani?

– M-am gândit că... am fost o povară pentru tine...

– Ești nebună, Tam, asta nu are nimic de-a face cu tine. Te iubesc enorm și, te-am iubit întotdeuna.

– Dar, în acest caz, a fost... ceva care n-a mers între tine și Patrick? Și de ce nu s-ar repeta? De ce nu ne-ai părăsi din nou? Îl iubești pe Patrick? De asta te-ai întors?

– De ce pui brusc, toate aceste întrebări?

– Pentru că vreau să știu.

– Îmi pare rău, Tammy. Relațiile mele cu Patrick nu ne privesc decât pe noi și nu voi discuta asta, nici măcar cu tine.

– Iată. S-ar putea să ne părăsești din nou. Și mă vor trimite într-una din școlile alea îngrozitoare.

În acea clipă, intră Dale, ca pentru a-i aminti Antoniei împrejurările care o aduseseră aici. Îi șopti rapid lui Tammy:

– Fii liniștită, nu voi mai pleca. Ți-o jur.

Această afirmație avu un efect magic și-i aduse calmul lui Tammy. Iar în zilele următoare, intimitatea lor nu făcu decât să sporească. Adolescenta avea o nevoie disperată să se destăinuie și, timp de ani de zile, nu avusese pe nimeni care

s-o asculte. Răul pe care i-l făcuse fără să vrea acestei copile, îi dădea Antoniei remușcări teribile; așa că nu-și menajă nici timpul, nici atenția, promițându-și să n-o mai rănească vreodată în vreun fel.

Câteva zile mai târziu, Antonia tocmai făcea curățenie în salon, când auzi deschizându-se ușa de la intrare.

– Salut! făcu o voce veselă, în spatele ei.

Se întoarse dintr-o săritură, cu ochii măriți de uimire.

– Patrick! Nu te așteptam...

Nu găsi nimic altceva să spună: inima îi bătea să-i spargă pieptul și de-abia putea să-și creadă violența bucuriei.

– Pare evident, răspunse el, cu un ușor zâmbet. De ce faci tu curățenie? Este treaba lui Opal, nu?

– Într-adevăr, dar este ziua ei liberă. Ar fi trebuit să telefonezi, aș fi venit să te iau.

Patrick se așeză pe canapea, își desfăcu cravata și-și descheie cămașa. Părea epuizat.

– N-am vrut să te deranjez. Am luat un taxi.

– Cum a fost călătoria? Nu m-ai sunat.

– Totul a fost bine. Dar nici tu n-ai dat nici un semn de viață.

Și nu fără motiv! Îi fusese prea teamă să nu dea din nou peste o femeie!

– Nu... ți-e sete? Îți dau un pahar și mă voi ocupa de cină.

– Așteaptă! îi spuse ridicându-se și scotocind în buzunar. Ți-am adus ceva.

– N-ar fi trebuit... Nu așteptam un cadou, bâigui Antonia, stânjenită.

– Nu? Totuși, îți aduceam mereu cadouri când mă întorceam din călătorie.

– Da... dar era... era altceva.

– Înțeleg. N-are importanță, iată, pentru tine.

Tânăra femeie luă cutia mică pe care i-o întinse și o deschise cu o mână nesigură. Conținea un încântător lanț de aur, având ca pandantiv, inițiala sa, din diamante.

– Cât este de frumos! Dar, Patrick, este prea mult! Eu...

– Îți place?

– Desigur, dar...

– În acest caz, nici un dar. Dă-mi-l, ți-l voi pune la gât.

La atingerea degetelor sale se înfioră; se întoarse și ridică spre el o privire aproape timidă:

– Mulțumesc, spuse încet, mulțumesc foarte mult.

– Doar la atât am dreptul?

Emoționată, gata să-și piardă respirația, Antonia se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută. Patrick o prinse imediat de talie, o strânse lângă el, iar tânăra femeie uită totul, pe loc: lupta lor, orele lungi petrecute fără el, tăcerea lui. Nu mai rămase decât emoția extrem de plăcută pe care o simțea întotdeauna, când o lua în brațe.

Când se despărțiră, amândoi zâmbeau, iar ea îi spuse cu o voce tremurătoare:

– Ia loc, odihnește-te, îți voi aduce de băut.

Când se întoarse cu scotch și cu apă, o întrebă:

– Unde este Tammy? Stă bosumflată în cameră, ca de obicei?

– Deloc.

Îi povesti în amănunt evenimentele săptămânii, omițând totuși ceea ce-l privea pe Jim; n-ar fi îndrăznit să trădeze o confidență.

Patrick păru în același timp uluit și neîncrezător.

– Știi că ești o adevărată vrăjitoare, draga mea?

Draga mea! Cât de plăcute erau aceste cuvinte de ascultat. Totuși, obosit cum era, nu avea certitudinea că știa el însuși ce spunea.

Mai discutară un timp, apoi ea se ridică.

– Mă duc să pregătesc cina, îl anunță.

– Bună idee, mi-e foarte foame, îi răspunse Patrick, căscând.

– Nu vrei mai degrabă să dormi puțin, înainte? Cina poate aștepta.

– Nu, îi răspunse ridicându-se. N-am timp. Trebuie s-o sun pe Lorraine și am un dosar de studiat.

Lorraine! Antonia se înfioră, ca sub efectul unui frig brusc. Patrick se întorsese, plin de bune intenții, îi făcuse chiar un cadou... Dar nu se schimbase nimic fundamental.

Oare ce cadou cumpărase pentru secretară? se întrebă furioasă. La urma urmei, la naiba cu Lorraine! Cât despre Patrick... să facă ce vrea, va râde de el nebunește. Doar nebunii se ard de două ori la același foc!

Capitolul 9

– Tammy, la telefon.

Tammy apăru în trombă de la bucătărie, unde stătea la taclale cu Juanita.

– Este Kathy? o întrebă pe Antonia, întâlnind-o în hol. A sunat deja de trei ori.

– Nu știu, a răspuns Opal. Ce se întâmplă de stă Kathy atârnată astfel de telefon?

– Părinții ei pleacă mâine în vacanță și nu vrea să meargă cu ei. O înțeleg! Merg în familie!

Ce situație teribilă, într-adevăr! Amuzată, Antonia se întoarse în salon să-și termine buchetele pe care le începuse.

Câteva minute mai târziu, Tammy năvăli în încăpere, respirând greu și roșie de indignare.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă Antonia, alarmată.

– Mi s-a întâmplat... mi s-a întâmplat... Jim Simon! Iată ce mi s-a întâmplat!

– El era?

– Da! A avut tupeul să-mi ceară să merg cu el diseară la cinema!

– Dar, în sfârșit! Ce este atât de dramatic în asta?

– Nu înțelegi? Ți-am povestit totuși cum a privit-o pe Theresa în ziua aceea. De atunci, nu m-a mai sunat! Știu bine de ce. Theresa l-a lăsat baltă și s-a mulțumit cu biata, mica Tammy! Dar nu vreau să fiu manta de vreme rea, pentru nimeni și, mai ales pentru Jim Simon!

Năucită de această tiradă, Antonia încercă să vadă limpede.

– De unde știi că a invitat-o mai întâi pe Theresa? Ți-a spus el?

– Inutil! Nu sunt proată! Probabil s-au văzut toată săptămâna și apoi ea l-a abandonat pentru un altul. Și acum, pentru că se plictisește, mi-a telefonat mie. Dar l-am făcut să-i treacă cheful de-a o lua de la început!

– Cum asta? Ce i-ai spus?

– I-am zis s-o lase baltă, îi răspunse cu un zâmbet de satisfacție. I-am spus că dacă am fost drăguță cu el, este pentru că m-ați obligat voi, Patrick și tu tine, dar că mă săturasem până peste cap și că mă plictisea și că nu mai vreau să-l văd niciodată!

– Tammy! n-ai făcut asta?

– Ba da! Și sunt încântată! adăugă aceasta cu un aer sfidător.

Antonia închise o clipă ochii, oftă profund și o privi pe Tammy drept în față.

– Dacă n-a telefonat de o săptămână, este pentru că bunicul său a murit subit și că a trebuit să se ducă la înmormântare, în Iowa!

Un oh! de stupoare se contură pe buzele lui Tammy care, albă ca varul, întrebă cu o voce răgușită:

– De unde știi?

– Mi-a spus Nicole. Jim nu s-a întors decât ieri. Nu crezi că ar trebui să-ți ceri scuze?

– N-aș putea niciodată! murmură, cu lacrimi în ochi. Oh, Antonia! nu-ți imaginezi cât de îngrozitoare am fost!

– Ba da! Îmi imaginez perfect! Într-adevăr ar trebui să înveți să te stăpânești mult mai bine! Acum, încearcă cel puțin să faci pace cu el.

– Nu! nu pot!

Scuturată de suspine, Tammy părăsi încăperea în fugă.

Antonia se prăbuși pe canapea, consternată. Dacă cel puțin i-ar putea telefona ea lui Jim! Dar ar fi trebuit să-i explice cât de mult îl iubea Tammy și cât de tulburată fusese în seara aceea. Și chiar n-o putea trăda astfel!

La cină, Tammy nu mâncă aproape nimic și i se vedea pe față că plânsese mult.

Până la urmă, Patrick întrebă intrigat:

– Nu ți-e foame, Tam? Ești bolnavă?

– Nu, sunt bine, bombăni aceasta, cu nasul în farfurie.

Patrick o întrebă pe Antonia din priviri.

– Este probabil din cauza căldurii, se încumetă ea, în loc de explicație. A fost atât de cald în aceste ultime zile, iar Tammy s-a expus neîncetat la soare.

– Hm.

Patrick nu părea convins, dar din fericire nu insistă.

– Carl mi-a cerut să merg cu el la golf mâine dimineață, reluă, dar din nefericire, am de lucru.

– Dar de obicei nu lucrezi sâmbăta. Ar fi trebuit să accepți. Pari atât de obosit de când te-ai întors din călătorie!

– Acum, îți faci griji pentru sănătatea și pentru starea mea de bine? o întrebă cu un zâmbet strâmb.

Antonia roși și bău o înghițitură de vin, pentru a-și ascunde stânjeneala. Totuși, era adevărat: în ultimul timp, Patrick se

surmenase; deseori se întorsese târziu de la birou, pentru a-și termina seara la masa de lucru. Antonia de-abia îl văzuse.

– Atenția ta mă emoționează, reluă el când înțelese că Antonia nu-i va susține provocarea, dar am treabă la birou. În schimb, le-am putea spune Nicolei și lui Carl să vină ei după-amiază, dacă îți face plăcere.

– Desigur!

– Ce săptămână infernală! Ce-ai spune să mergem duminică la Rockport? vom lua ambarcațiunea lui Gramps și vom merge puțin la pescuit, amândoi.

– De acord! Ce crezi despre asta, Tammy?

– L-am putea chiar invita pe nepotul lui Carl, reluă Patrick. Sunt sigur că îi va face plăcere.

Tammy izbucni în plâns, împinse scaunul și ieși în grabă.

– Dar... ce-am făcut? excalmă Patrick, uluit.

– Ai făcut ceea ce nu trebuia, în clipa în care nu trebuia. Ai vorbit despre Jim.

– Și eu care credeam că am o idee bună... Dacă mi-ai explica ce se întâmplă?

Antonia se supuse, atenuând cât de bine putu grosolănia lui Tammy, dar Patrick își cunoștea sora.

– Tammy a spus lucruri de neiertat, dacă înțeleg bine?

– Pro... probabil, se bâlbâi Antonia, dar avea motive și...

– Nu! Nu avea motive întemeiate! Vreau să-și ceară scuze, și imediat!

Se ridică și Antonia îl imită.

– N-o va face, Patrick. Am încercat s-o conving deja, dar nu are curaj.

– Cu curaj sau fără, o va face.

– Nu poți s-o obligi!

– Ba da! Chiar dacă trebuie s-o bat la fund, pentru asta.

– Nu! exclamă Antonia, așezându-se între el și ușă. Are cincisprezece ani, Patrick, nu uita!

– Dar tu uiți grosolănia? Voi face ceea ce am spus. Oricum, este sora mea!

– Nu! repetă Antonia, la fel de furioasă ca el acum. Eu mă ocup de Tammy. Tu ai spus-o. De asta m-ai luat. Dacă faci așa ceva, nu mă va mai respecta niciodată.

Spre marea sa surpriză, Patrick se calmă.

– În acest caz, ce propui? Trebuie neapărat făcut ceva.

– Nu tocmai. Încearcă să înțelegi, Patrick. Tammy este îndrăgostită de Jim. Poți să râzi, dar iubirile copilărești sunt la fel de dureroase ca și celelalte. Crede-mă, este nefericită și nu se poate face nimic. Pentru că este afectată că a fost atât de violentă. Lasă-i să găsească ei înșiși o soluție.

Patrick o privi îndelung apoi, cu un zâmbet trist, spuse:

– Hotărât lucru, viața sentimentală a celor din familia Traven, nu este prea senină.

Antonia roși ușor, dar nu spuse nimic.

– Totuși, totul mergea bine pentru voi, odinioară. Oare ce s-a întâmplat, Antonia?

Incapabilă să răspundă, aceasta scutură din cap. În acea clipă, soneria se auzi imperativ.

– Mă duc eu, spuse Patrick după o clipă de ezitare.

Era Lorraine.

– Ei poftim, surpriză! exclamă Patrick.

Aceasta răspunse prin cel mai seducător zâmbet. Văzând-o intrând, minunată în rochia albă care dădea strălucire ochilor săi cenușii, Antonia se simți aproape neîngrijită în rochia simplă, verde.

– Ți-am adus corespondența la semnat, îi spuse Lorraine lui Patrick, întinzându-i un vraf de scrisori. N-ai mai trecut pe la birou după întâlnire și știam că voiai ca totul să plece cât mai repede posibil. Le voi expedia când mă voi întoarce acasă.

– Este foarte amabil din partea ta, dar putea aștepta până mâine. În sfârșit, mulțumesc oricum. Bei o cafea cu noi în timp ce semnez toate astea?

– Cu plăcere, răspunse Lorraine cu amabilitate.

Apoi, ca și când abia atunci o observă pe Antonia, îi adresă un zâmbet prefăcut.

O jumătate de oră mai târziu, Antonia își puse ceașca pe masă și se ridică. Patrick și Lorraine erau atât de absorbiți de discuția lor profesională, încât se întrebă dacă știau că mai era încă acolo.

– Ne părăsești? întrebă Patrick cu afecțiune. Te plictisești cu toate problemele de lucru. Rămâi, te rog; îți promit că vom vorbi despre altceva.

Hotărât lucru, își dădea foarte multă osteneală să salveze aparențele. Dar cu cât ea va pleca mai repede, cu atât va fi mai mulțumit.

– Ești amabil, îi răspunse, dar aș vrea să mă duc să văd cum se mai simte Tammy.

Apoi, silindu-se să zâmbească, se întoarse spre Lorraine.

– Am fost încântată să te văd, spuse, conștientă de enormitatea minciunii sale.

Epuizată și umilită, părăsi încăperea. Nu se putea stăpâni să nu-și imagineze că, acum, pentru că aveau câmp liber, se apropiau, se îmbrățișau... Evident, ar fi putut evita asta, dar nu avea suflet de câine de pază. Acest rol i se părea cu adevărat foarte degradant.

*
* *

Sâmbătă, după-amiază târziu, căldura încă nu se domolise. Chiar pe terasă, aerul era sufocant. Marea, aurită încă de ultimele raze ale soarelui, se întindea la picioarele lor, perfect nemișcată, fără o undă.

Antonia se lăsă pe spătarul scaunului, toropită de căldură și de migrenă și închise ochii, sperând ca nimeni să nu-i observe indispoziția. I se făcea greță.

Carl și Nicole veniseră, cum fusese prevăzut, iar Dale și Marie apăruseră pe nepregătite. Marie și Nicole se simpatizară imediat și discutau ca două prietene vechi. Nimeni nu părea că se preocupe de Antonia.

Petrecuse o noapte neplăcută. Nu se culcase decât după ce trecuse pe la Tammy, care adormise pe o pernă udată de lacrimi. Dar ea, nu reușise să adoarmă. Nu încetase să se întrebe ce se întâmpla în salon. Patrick nu urcase înainte de ora două dimineața... Se prefăcuse că doarme, dar nu reușise să ațipească decât mult mai târziu.

Patrick se întreținea cu Carl și cu Dale, iar tânăra femeie îl observa pe furiș. Oare va reuși să-l înțeleagă vreodată? Era o ființă atât de complexă... Foarte server, știuse să-i ierte lui Dale greșelile; prietenos și cald cu invitații, se arăta neînduplecat față de ea și rând pe rând, atât de schimbător, atât de tandru, atât de rece... fără să vorbească despre viața sa dublă. Oare îi va da șansa să se apropie suficient, pentru a-l înțelege într-o zi?

– Cine are grijă de copiii dumitale? întrebă Marie.

Antonia reveni la realitate auzind-o pe Nicole răspunzând:

– Nepotul nostru, Jim; el ne-a propus și am profitat de ocazie. Dar apropo, Antonia, unde este Tammy?

– La cinema, cu două dintre prietenele sale.

– În acest caz, Jim a făcut foarte bine că nu ne-a însoțit. S-ar fi plictisit de moarte.

Antonia profită că Marie și Nicole se lansaseră într-o discuție literară, pentru a se duce la bucătărie. Juanita pregătise o masă rece: friptură, salată și compoturi. Antonia începu să aranjeze totul pe tăvi, încântată să scape un timp de obligația de a vorbi cu invitații. Migrena și indispoziția i se înrăutățiseră și se pregătea să se ducă să-și caute un medicament, când fratele său intră în bucătărie. Îi zâmbi, ascunzându-și cât mai bine dezamăgirea.

– Ai nevoie de ceva?

– De puțină gheață. Te pot ajuta?

– Mulțumesc, dar totul este gata. Dacă vrei, poți duce tăvile.

– Cu plăcere. Dar mai întâi, spune-mi, ce crezi despre Marie.

– Este fermecătoare. Îmi place foarte mult.

Dale oftă profund.

– Și mie. De fapt, sunt îndrăgostit de ea.

Antonia izbucni în râs.

– Ei bine, seducătorul meu frate s-a lăsat în sfârșit prins! Dar ea, este îndrăgostită?

– Nu știu, răspunse Dale, plecând privirea.

Antonia redeveni imediat serioasă.

– I-ai pus întrebarea?

– Nu.

– Dar, de ce Dale? Este stupid!

Dale o privi în cele din urmă, cu un aer nefericit.

– Înțelege-mă, Antonia. Dacă descopăr că Marie îmi împărtășește sentimentele, o voi cere de soție. Nu mă voi putea stăpâni.

– Ei și? Ce ar fi atât de teribil în asta?

– Îmi doresc la nebunie să mă căsătoresc cu ea! Numai că... o familie costă scump. Și nu-mi pot permite asta. Nu înainte... de câțiva ani.

Înainte chiar ca Antonia să fi putut încerca să răspundă, Dale lovi cu putere în masă și continuă:

– Ți-am distrus viața, și atâta timp cât nu voi reuși să aranjez lucrurile pentru tine, adică să-i plătesc ui Patrick, nu se va pune problema viitorului meu. M-ai scos din belea sacrificându-te pentru mine, spuse cu o voce tremurând de emoție, n-o voi uita niciodată.

– La ce ar fi folositoare familia, dacă nu te-ai putea baza pe ea, când ai necazuri? îi răspunse Antonia, zâmbind curajoasă. Și să nu-ți mai închipui că mi-ai distrus viața!

– Nu? În acest caz, de ce ai tot timpul un aer atât de nefericit?

– Nu este adevărat, protestă sora sa, eu...

– Te rog, Antonia, nu cu mine! Crezi că nu-mi dau seama ce am făcut?

– Nu, Dale, îi spuse punându-și cu afecțiune mâna pe brațul său. Din vina ta a trebuit să mă recăsătoresc cu Patrick, de acord, dar dacă sunt nefericită, este problema mea, nu a ta. Îți jur că Patrick nu se poartă urât!

– Nu m-am gândit la asta nici o secundă, dar din cauza mea, nu te-ai putut căsători cu bărbatul pe care-l iubeai cu adevărat...

– Rob? Liniștește-te. Mi-am dat seama că nu-l iubeam. Aș fi făcut o enormă prostie căsătorindu-mă cu el.

– Dar atunci? Ce te face nefericită?

– Nimic. Nu te neliniști pentru mine. Cât despre Marie, se grăbi să continue, dacă te iubește, nu sta pe gânduri. Este o fată minunată și voi fi încântată să-mi fie cumnată.

– Dar tocmai ți-am explicat...

– Iar eu îți explic că și dacă, printr-o minune, i-ai putea plăti lui Patrick mâine, asta n-ar schimba nimic. Nu mă va lăsa să plec. Nu trebuie să te urmărească pentru a-ți distruge viața; este suficient să dezvăluie adevărul. N-ar folosi la nimic să fii nefericit. Nu... la nimic!

– Foarte exact! Sunt încântat că vezi situația atât de limpede

Patrick era rezemat cu nonșalanță în cadrul ușii, ca și când se afla de un timp acolo.

– Acum, ne spionezi? izbucni Antonia, nebună de furie. Este josnic, n-ai dreptul!

– Nu? Totuși, este foarte instructiv, te asigur.

– Zău? În acest caz, încearcă să scoți un profit!

– Patrick, interveni Dale, dacă tot ai auzit, să punem imediat lucrurile la punct, nu?

Patrick înaintă liniștit în încăpere.

– Adică?

– Vreau să-mi promiți că, îndată ce-ți voi înapoia ceea ce-ți datorez, o vei lăsa pe Antonia să plece.

– Îmi pare rău bătrâne, dar asta nu-ți pot promite. Tocmai ți-a spus-o: n-o voi lăsa niciodată s-o șteargă. Haide, vino! adăugă întorcându-se spre Antonia. Ne așteaptă invitații.

Capitolul 10

Singuri, doar clipocitul valurilor pe lateralele ambarcațiunii și câteva strigăte de pescărușI tulburau liniștea acelei dimineți însorite. În depărtare, prin pâclă, se profila insula St. Joseph, pe care Antonia o privea clipind din ochi, deoarece, dacă se gândise să-și ia pălăria, își uitase ochelarii de soare.

Își îndreptă atenția asupra soțului său: cu un aer concentrat, își ridica undița la capătul căreia se agita un somon de dimensiuni considerabile, primul din acea zi.

– Felicitări! îi spuse, plină de admirație.

Patrick îi zâmbi și desprinse captura. Soarele dădea părului închis la culoare reflexe arămii, iar sclipirea mării se juca în ochii săi negri.

– Știi bine că-mi porți noroc!

– Păcat că doar pentru pescuit! îi răspunse fără a se gândi.

– Într-adevăr! o aprobă Patrick, cu vocea brusc înăsprită. Mare păcat, zău!

Antonia își mușcă buzele. Totul mergea atât de bine... Oare ce-o apucase să strice totul?

Oftă, își ridică undița, înlocui momeala care fusese înghițită fără măcar să-și dea seama și, cu o mișcare care trăda o anumită experiență, o relansă. Tăcuseră. Antonia se agita și-și șterse picăturile de transpirație de pe frunte. Ca în ajun, avea greață și fiecare oscilație a ambarcațiunii îi agrava indispoziția.

– Ce ți s-a întâmplat? o întrebă cu asprime Patrick. Regreți că ai venit?

– Mi-e cald, atâta tot, minți Antonia și sunt anchilozată. Mi-am pierdut obișnuința să stau nemișcată în plin soare...

– Te plictisești, așa este? o întrebă cu un aer sever. Odinioară, petreceai zile întregi pe mare și-ți plăcea la nebunie. Adevărul este că nu suporți să fii singură cu mine! Ai prefera cu siguranță ca în locul meu să fie fostul tău logodnic.

De data aceasta, fusese prea mult pentru Antonia. După tot ce îndurase deja, trebuia să-i suporte și sarcasmele, în timp ce se simțea atât de rău! Căuta ceartă? Ei bine, o va avea.

– Bravo! exclamă pe un ton furios, ai ghicit! Da, mă plictisesc cu tine. Da, mi-ar fi plăcut mai mult să fiu cu Rob! Ești mulțumit?

– Când m-ai părăsit, o întrebă Patrick cu o voce schimbată, a fost pentru a te întâlni cu el?

Antonia întoarse capul, incapabilă să-i susțină privirea.

– Ce importanță are?

– Ce importanță? Consideri anormal să mă întreb dacă soția mea m-a înșelat înainte de a fugi, fără să lase măcar un cuvânt?

– Nu te privește asta! îi replică printre dinți, întorcându-se brusc spre el. Cel puțin până când n-ai să-ți mărturisești și tu aventurile clandestine!

Patrick o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii.

– Unde vrei să ajungi?

– Agresivitate, acum? îl ironiză, încercând să scape. Vom cădea în apă!

Și, ca pentru a-i confirma spusele, ambarcațiunea se aplecă periculos. Patrick îi dădu drumul și continuă fără blândețe:

– Explică-te! M-am săturat de aceste aluzii permanente!

– Nu eu trebuie să mă explic. Și nu te preface că nu înțelegi. Nu mai sunt fetița naivă pe care ai cunoscut-o, Patrick: nu mă duci!

– Mă acuzi că am avut o legătură în timpul căsătoriei? Nu fi ridicolă, Antonia! Mă acuzi numai pentru a ascunde ceea ce ai făcut tu. Dar îți pierzi vremea. Într-o zi sau alta voi afla adevărul. Așa că, ar fi de preferat să-mi spui totul imediat. Ai plecat să te întâlnești cu tipul acela, cu care te-ai logodit, da sau nu? Am dreptul să știu!

– Dreptul! strigă Antonia în pragul unei crize de nervi. N-ai nici un drept. M-ai putut obliga să mă căsătoresc cu tine, dar nu mă poți obliga să-ți explic... ceea ce n-are nici o explicație. Știi la fel de bine ca mine de ce te-am părăsit Patrick Traven și, dacă vrei într-adevăr să-ți vorbesc sincer... începe tu! Dacă aș putea, aș pleca imediat și m-aș duce atât de departe încât nu m-ai mai putea găsi vreodată. Te urăsc, Patrick, înțelegi? Te urăsc! Asta cauți? Ură pentru tot restul zilelor?

Scuturată de suspine, tremurând din cap până în picioare, Antonia își ascunse fața în mâini. Rămase complet nemișcată un minut, apoi, din mișcările ambarcațiunii, înțelese că Patrick se îndepărta.

Trebuia să-și regăsească liniștea... Și greața aceasta care revenea! Nu înălță capul decât când auzi motorul pornind. Patrick era cu spatele. Cu ușurare, Antonia văzu că o luase pe drumul de întoarcere.

Tammy și Kathy Elbert, care veniseră cu ei în acea zi, preferaseră să se bronzeze la soare, pe balconul bunicilor și să asculte radioul; Gramps nu-i putuse însoți pentru că-l durea spatele. Dar toți trei îi așteptau pe dig, nerăbdători să afle dacă prinseseră destul pește pentru prânz.

Lui Gram îi plăcea enorm să-i aibă duminica la prânz și să le pregătească o masă bună; și Antonia trebui să facă, timp de ore întregi, un imens efort pentru a zâmbi și a face ca totul să fie bine. Din fericire, nu mai avea greață. Cu siguranță, nu mai avea obișnuința mării. Patrick, mai tăcut ca de obicei, părea încordat și preocupat, parcă pradă unei lupte interioare.

În timpul întoarcerii, Antonia îl privi pe furiș. Chipul îi era întunecat, absolut de nepătruns. Oare își repeta scena de dimineață, cuvintele abominabile pe care și le aruncaseră în față?

Ea însăși nu mai știa foarte bine unde era, dar mânia persista. În ciuda celor ce îi spusese, el continuase să nege. În ce scop, din moment ce ea știa? Evident, n-o numise pe Lorraine... dar mai era necesar?

Departe de a-și recunoaște greșelile, Patrick întorsese situația în avantajul său, acuzând-o pe ea, că îl înșelase! Dacă n-ar fi fost atât de tristă, Antonia ar fi râs. Dar putea oare s-o creadă într-adevăr vinovată? Aproape că spera asta... Era o consolare jalnică, dar totuși i se părea ca un balsam pentru orgoliul rănit.

Și... Dar, oricum, ce bramburească! Îi spusese că-l urăște și, în clipa aceea, era adevărat. Acum, probabil o ura și el. Nu exista bărbat care să accepte infidelitatea unei femei. Așa... era cu totul altceva! Pentru Patrick, evident, bărbații și femeile nu aveau aceleași drepturi în acest domeniu...

Imediat după sosire, Antonia urcă să facă o baie, în timp ce Patrick se închise în birou. Mai mult decât de odihnă, tânăra femeie avea o nevoie vitală să fie singură.

Apa caldă îi făcu bine, dar nu reuși să-i calmeze nervozitatea. După ce-și puse neglijeul, începu să măsoare camera, cu febrilitate. Era prea devreme pentru a se culca și oricum, nu va adormi. Nu-i mai rămânea decât să coboare, sperând să nu-l întâlnească pe Patrick.

Spre marea sa ușurare, ușa biroului era tot închisă. Se duse la bucătărie să-și încălzească puțin lapte și, cu ceașca în mână, se așeză pe terasă.

Se înnoptase, ceea ce convenea stării sale de spirit. O briză călduță îi aducea parfumurile grădinii, iar liniștea nu era tulburată decât de clipocitul oceanului. Treptat, se simți cuprinsă de această pace.

Era acolo de mai bine de o oră, când auzi deschizându-se ușa ce dădea spre terasă. Ridicând ochii, recunoscu silueta lui Tammy. Nu se mișcă, sperând că tânăra fată nu o va vedea și va pleca. Era încă prea epuizată pentru a dori să stea de vorbă.

Tammy o obsevase și ea.

– Antonia? ești acolo? o strigă încet.

Antonia își înăbuși un oftat de enervare.

– Da, Tammy, sunt aici.

– Ce faci singură, pe întuneric? o întrebă adolescenta apropiindu-se.

– Savuram calmul nopții.

Tammy se așează alături și un timp, nici una nici cealaltă nu vorbi. Antonia bănuia că Tammy avea o preocupare în minte, dar când adolescenta rupse tăcerea până la urmă, avu un șoc.

– Tu și Patrick, veți divorța din nou?

Fără să vrea, Antonia se încordă.

– Să divorțăm! Ce te face să crezi asta?

– Patrick tocmai își mută lucrurile din camera voastră. Ce se întâmplă, Antonia? V-ați certat?

Consternată, Antonia era încântată că întunericul o ascundea de privirea cumnatei. Patrick părăsea camera lor, fără măcar să-i fi vorbit despre asta!

O furie rece o cuprinse și, timp de câteva secunde, fu incapabilă să răspundă.

Cum îndrăznea s-o pună într-o situație atât de umilitoare, să facă astfel încât Tammy să-l vadă și să-i anunțe ea vestea soției sale? Nu i-o va ierta niciodată! Niciodată!

Dar Tammy se afla încă acolo, așteptând o explicație. Antonia reuși să regăsească suficientă stăpânire de sine pentru a răspunde cu o voce calmă și măsurată:

– Este o problemă personală, care ne privește doar pe Patrick și pe mine. N-am intenția s-o discut cu tine, Tammy.

– Dar mă privește la fel de mult ca pe voi, insistă adolescenta, gata să plângă. Dacă pleci, Antonia...

Suspinele i se înăbușiră și vocea îi urcă un ton:

– Știam că era prea frumos pentru a dura. Știam că așa se va întâmpla. De ce te-ai întors? Începusem iar să te... te iubesc, dar... acum te urăsc, Antonia, te urăsc mai mult decât orice pe lume!

Se ridică grăbită și alergă spre casă.

Antonia nu încercă s-o rețină. Oricum, ce consolare i-ar fi putut oferi?

Izbucnirea lui Tammy o tulburase. „Te urăsc", exact ceea ce-i strigase ea lui Patrick, chiar de dimineață. Ziua începută atât de bine, se încheia într-o confuzie...

Se ridică, se încordă inconștient pentru a se pregăti să înfrunte încercarea care o aștepta și, cu pas ferm, străbătu terasa. Îl găsi pe Patrick în camera lor; întors cu spatele, aplecat asupra unui sertar, nu-i observă imediat prezența. Cu un gest furios, Antonia trânti ușa.

El se întoarse și privirile li se încrucișară. Dintr-o privire, Antonia îi înregistră paloarea, trăsăturile trase și tristețea din ochii întunecați.

Era o asemenea tensiune, încât aproape devenise palpabilă. Antonia strânse pumnii: inima îi bătea atât de puternic, încât era convinsă că i-o putea auzi.

– Așadar... este adevărat, spuse în cele din urmă, cu o voce fără timbru. Tammy m-a anunțat că te muți.

– Da, cred că este mai bine.

– Și... părăsești casa?

– Nu, mă duc în camera de oaspeți.

Și începu din nou să golească sertarul.

Nebună de furie, Antonia străbătu încăperea și se postă în fața lui.

– Nu poți face asta!

– Ah! nu? Ei bine, totuși asta fac. Nu se vede?

– Nu poți, insistă tânăra femeie. Ai contrariat-o deja pe Tammy și curând toată lumea își va băga coada, servitorii și ceilalți. Nu voi suporta asta, Patrick. Mă auzi?

Și, cu o mișcare negândită, aruncă pe jos cămășile pe care el le avea în brațe.

Cu un gest la fel de rapid, Patrick se întoarse, o prinse de încheietura mâinii și o împinse atât de brutal, încât căzu de-a latul patului.

– Scutește-mă de lamentările tale, mârâi printre dinți și să nu te mai găsesc în drumul meu!

Buimăcită, Antonia se îndreptă și cu o mână tremurândă își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Fără să-și dea seama, neglijeul se întredeschise, descoperind mai mult decât ușor, baza sânilor.

– De ce? îl imploră. De ce, Patrick?

– Mi se pare limpede, după scena de dimineață, îi replică acesta dur. Și unicul tău truc nu merge, adăugă cu ironie. Nu mă mai tentezi câtuși de puțin. Așa că, puțină decență, te rog.

Antonia roși, atât de rușine, cât și de furie.

– N-am... bâigui ea aranjându-și decolteul, nu căutam să te seduc!

– Nu?

– Nu. Acum, ascultă-mă. Ar fi mult mai simplu să plec eu, adăugă epuizată.

Un pumn violent se abătu asupra comodei și, amenințător, Patrick înaintă spre ea.

– Ajunge, acum, Antonia! Să nu mai revenim asupra acestui subiect... Dacă mai vrei să-ți salvezi fratele, bineînțeles.

– Dar de ce? Nu mă mai vrei, se vede asta.

– Într-adevăr, îi replică râzând sinistru. O clipă, am crezut că, în ciuda trecutului, vom putea avea o viață normală. M-am înșelat. A fost destul de clar de dimineață. Dar motivul pentru care te-am luat de soție este încă valabil. Așa că, rămâi.

– În timp ce tu te duci în camera alăturată și toată lumea discută pe seama noastră!

– Ei bine, să discute! răspunse Patrick desprinzând un rând de umerașe. Îmi este perfect egal.

– Poate, dar mie nu! Nu faci asta decât ca să mă umilești, mărturisește!

– La drept vorbind, nu mă gândisem la asta. Dar dacă este cazul, cu atât mai rău. Tu nu te-ai abținut să mă umilești când ai plecat, acum cinci ani!

– Te urăsc, Patrick! Și nu te voi ierta niciodată!

– Asta nu mă va împiedica să trăiesc.

– Și Tammy, te-ai gândit la ea? Este complet răvășită, crede că vom divorța.

– Va vedea că se înșală! Viața va continua normal. Doar că noi nu vom mai împărți aceeași cameră, nici același pat. Ar trebui să fii mulțumită, nu? Vei putea visa în liniște la frumosul tău amorez. Visuri plăcute, adăugă, părăsind încăperea, cu brațele încărcate de haine.

Un minut mai târziu, Antonia se prăbuși pe patul imens și gol.

Capitolul 11

A doua zi dimineață, Antonia se trezi târziu. Se agitase ore întregi înaine de a cădea într-un scaun greu și fără visuri.

Făcu un duș și îmbrăcă un șort alb și o bluză din bumbac imprimat; mina sa o înspăimântă: era îngrozitor de palidă și cearcăne adânci, violacee, îi accentuau tristețea privirii.

Într-o ultimă tresărire de mândrie, luă fondul de ten și-și atenuă cearcănele, apoi își fardă ochii și-și dădu cu ruj pe buze. Orice s-ar întâmpla, va primi cu un zâmbet! Dacă nu putea împiedica flecăreala, nimeni nu trebuia să știe cât de nefericită era. Și mai ales Patrick.

Când coborî, acesta plecase deja. Și Juanita? Oare știa că-și schimbase camera? Oricum, ea nu spuse nimic și Antonia îi fu recunoscătoare.

Crezuse că-i era foame, dar numai mirosul de ouă și șuncă îi făcu greață. Cât de enervante erau aceste indispoziții! De-abia mâncă și nu putu să bea nici o înghițitură de cafea. Doar sucul de portocale îi făcu puțin mai bine. Se pregătea să se ridice de la masă, când Tammy veni și se așeză în fața ei.

– Bună ziua! spuse Antonia străduindu-se să zâmbească. Și tu te-ai trezit târziu?

– Nu, eu sunt în picioare de o veșnicie. Am luat micul dejun cu Patrick.

– Oh!

– M-a asigurat că nu se pune problema divorțului...

– Este adevărat, se grăbi să afirme Antonia.

– Dar, în acest caz... De ce s-a mutat?

– Regret, Tammy, dar ți-am explicat deja că această problemă ne privește doar pe Patrick și pe mine.

– Patrick mi-a spus același lucru. Dar ceea ce se pare că nu înțelegeți, este că și eu trăiesc în casă!

Împotriva voinței sale, Antonia zâmbi.

– Da, ai dreptate, dar anumite lucruri sunt strict personale. Tu nu-mi povestești toate secretele tale și nici pe cele ale prietenelor.

– Un punct pentru tine, răspunse Tammy râzând.

Puse mâna pe ziarul pe care Antonia nu-l atinsese.

– Este o mulțime de publicitate pentru întoarcerea din vacanță...

– Și cum este într-o lună, va trebui să ne ocupăm urgent de asta, replică Antonia râzând la rândul său. Ai slăbit destul de mult și trebuie revăzută toată garderoba, nu-i așa? Ai dreptate. Să mergem după-amiază să facem cumpărături, vrei? Dar mai întâi trebuie să facem o listă.

Un sfert de oră mai târziu, așezate alături în salon, recapitulau ce aveau de cumpărat.

– Blugi, fuste, bluze, niște rochii...

Antonia se întrerupse auzind soneria.

– Mă duc eu! exclamă Tammy, repezindu-se spre ușă.

Când se întorse, era galbenă ca ceara și Jim Simon, la fel de palid, o urma.

– Bună ziua, Jim, spuse Antonia ridicându-se. Ce faci?

– Foarte bine! Am venit să vă aduc legume din grădină, din partea Nicolei, explică acesta întinzându-i o pungă din hârtie.

– Ce drăguț! Să-i mulțumești din partea mea.

– Desigur! Hm... bine, acum trebuie să plec, mormăi privindu-și vârful pantofilor.

– Nu încă! Rămâi cu Tammy, eu duc astea la bucătărie. Juanita a făcut conserve din piersici, vreau să-i ofer și Nicolei.

Și, fără să țină seama de privirea ucigătoare a lui Tammy, părăsi încăperea în grabă.

Măcar dacă Tammy ar putea profita că au rămas între patru ochi, pentru a se scuza! Zece minute ar trebui să fie de-ajuns. Antonia aranjă legumele, scoase borcanele cu fructe în sirop, apoi se așeză și așteptă.

Se pregătea să se întoarcă în salon, când Tammy, cu ochii strălucind, năvăli în bucătărie.

– Jim și cu mine ne-am împăcat, o anunță dintr-o dată. Vrea să mă ia la plajă pentru toată ziua. Pot? Este cu jeepul lui Carl. Ne vom duce să-i luăm pe Kathy și pe prietenul ei, și...

– Și cumpărăturile? întrebă Antonia, cu un aer dezolat. Speram să mă simt bine ieșind cu tine.

– Oh! adevărat!

Toată voioșia îi dispăru brusc.

– Uitasem. Mă duc să-i spun lui Jim.

– Nătăfleață, glumeam! Speram să vă împăcați. De ce crezi oare că am rămas atât de mult timp la bucătărie? Du-te cu Jim și distrează-te. Dar să te întorci înainte de ora șase.

Antonia și Juanita pregătiră rapid un picnic, fără să uite piersicile destinate Nicolei. Era plăcut să vezi bucuria celor doi adolescenți. Antonia îi privi plecând, făcându-le semne largi de rămas-bun, când fratele său sosi pe neașteptate.

– Ce faci aici, la ora aceasta? îl întrebă tânăra femeie, nu fără să-i remarce eleganța neobișnuită.

– Am avut o întâlnire dimineață devreme și mă întorc la birou. Dar am vrut să mă opresc cinci minute și să-ți anunț vestea.

– Marie a avut slăbiciunea de a te accepta de soț?

– De unde știi?

– După zâmbetul tău fericit, prostănac mare! Felicitări! Când i-ai vorbit?

– Aseară. Voiam să afli cât mai repede posibil.

– Ați hotărât o dată?

– Peste trei săptămâni, sâmbătă.

– Deja?

– De ce să așteptăm? Părinții Mariei trăiesc în Ohio. Tatăl este destul de în vârstă și nu prea sănătos. Ne vom căsători acolo... în cadru restrâns, pentru a nu-l obosi.

– Minunat! Dar trebuie să organizez o petrecere de logodnă pentru Marie, cât mai repede posibil. Spune-i să mă sune astăzi, neapărat, ca să facem lista invitaților.

– Vei face asta pentru noi, după tot ce ți-am impus?

– Nu fi stupid! Totul este o poveste veche... Și acum, șterge-o, ca să pot face ce am de făcut. Și nu uita să-i ceri Mariei să-mi telefoneze. Imediat!

– Ești într-adevăr cea mai bună dintre surori! exclamă Dale sărutând-o.

Antonia îl privi plecând și se întoarse încet în casă. Evident, toate idilele luau o întorsătură favorabilă. Toate, în afară de a

sa... Dar oare se putea vorbi de o idilă în ceea ce-i privea pe Patrick și pe ea? Doar dorință fizică și nimic mai mult. Chiar și asta, pe viitor...

Se scuturǎ. Nu va începe iar să examineze situația! La Marie trebuia să se gândească. Acum, avea și ea ceva de făcut, ea care nu mai avea plăcere pentru nimic... Chiar așa, de la întoarcere, devenise o străină în propria casă...

Mâncă repede de prânz și se instală în biroul lui Patrick pentru a întocmi lista de pregătiri. Era într-adevăr ziua listelor! Păcat că viața nu este la fel de ușor de organizat ca o petrecere. Ar fi fost atât de simplu să stabilești un program și să te ții de el. Dar nu folosea la nimic să facă planuri. Viitorul nu era niciodată cum ți-l imaginai: întotdeauna se pare că era mai rău!

Își mușcă buzele; se lăsase prea ușor pradă meditațiilor ursuze! Începu să scrie cu hotărâre. Era profund absorbită în reflecțiile sale, când sună telefonul. Era Marie. Tânăra femeie îi mulțumi mult și stătură de vorbă în mod plăcut un timp, înainte de a aborda probleme mai practice. În cele din urmă, hotărârǎ ca petrecerea să aibă loc peste o săptămână.

Antonia se pregătea să formeze numărul lui Nicole, care va avea fără îndoială idei excelente, când telefonul sună din nou. Răspunse distrată.

– Antonia! Sunt Lorraine White.

Imediat, Antonia se încordă.

– Da, Lorraine? Cu ce te pot ajuta?

– Vreau să vorbesc cu Patrick.

– Dar nu este aici.

– Nu? Dar în acest caz, unde este?

– Nu știu. Îl credeam la birou.

– N-a venit toată ziua. Nici n-a telefonat.

– Poate avea vreo întâlnire și a uitat să te anunțe?

– Și pe tine? Căsnicia voastră lasă într-adevăr de dorit, dacă nu știi nici măcar unde îți este soțul!

– Ai o ciudată concepție despre căsnicie, răspunse Antonia cu un calm pe care era departe de a-l simți, dacă te gândești că un soț și o soție trebuie să se supravegheze reciproc. Să știi că există libertate chiar și într-un cuplu!

– În acest caz, de ce nu-i redai libertatea lui Patrick? Era un bărbat fericit până când te-ai întors. Acum, este deseori posomorât și iritabil. Știu că este în întregime vina ta. Nu ești bună de nimic!

– Conversația aceasta este fără sens, Lorraine. Am treabă și cu siguranță și tu. Dacă Patrick se întoarce devreme, îi voi spune să te sune. La revedere.

După ce închise, se ridică și se duse la fereastră. Ca întotdeauna, Lorraine reușise să-și verse doza de venin. Trebuia să fie cu adevărat sigură de ea și de Patrick, pentru a îndrăzni să-i vorbească astfel. Oare nu avea nici o teamă că propriile cuvinte vor fi repetate? Și dacă o făcea? Patrick va pretinde că toate astea n-o priveau, sau își va recunoaște faptele... și o va lăsa să plece? Se îndoia. Era prea mândru pentru a reveni asupra hotărârii sale. Jurase s-o păstreze...

Brusc, încăperea îi păru prea mică. Se sufoca. Urcă grăbită în cameră și-și schimbă șortul cu o elegantă rochie înflorată, de vară.

Se urcă la volan cu o reală ușurare. Să părăsească locuința, însemna să se îndepărteze de probleme. Asta nu rezolva nimic, dar îi făcea totuși bine.

În cele din urmă se hotărî să se duc la Nicole, în loc să-i telefoneze. Prietena sa o întâmpină cu bucurie.

– Băieții își fac siesta și mă plictisesc de moarte. Vino să-mi povestești noutățile.

Cu un pahar de ceai cu gheață în mână, petrecură mai mult de o oră organizând petrecerea pentru Marie. Era aproape ora cinci când Nicole o conduse la ușă.

– Ia spune, glumi aceasta, virusul iubirii voastre v-a atins pe toți, în ultimul timp! Mai întâi Patrick și cu tine, apoi Dale și Marie și chiar Jim și Tammy. Știam că se certaseră, de aceea l-am trimis la tine de dimineață. S-ar spune că s-a terminat bine?

– Da, dacă ai fi putut vedea privirea care mi-a aruncat-o Tammy când i-am lăsat singuri! Dacă privirile ar putea ucide, cred că eram moartă.

– Dacă va afla Carl că facem pe intermediarii, va fi furios. Dar mă gândesc, adăugă deschizând ușa, că de la acea recepție nu ne-am văzut. Dacă ai veni în seara asta cu Patrick?

Antonia era gata să accepte, dar își aminti că soțul său nu era la birou. Se putea întoarce târziu și, după scena din ajun, nu era sigură că își dorea să iasă cu ea.

– L-am auzit pe Patrick spunând că în seara asta are de lucru. Ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată. Oricum, mulțumesc.

Circulația era foarte aglomerată, dar pe Antonia n-o supăra deloc faptul că înainta ca melcul. Să se întoarcă, însemna fie să-l găsească pe Patrick în toane rele, fie să-l aștepte, cu teama unei noi scene! O secundă, se gândi să meargă la cinema și să ia cina la restaurant, dar se gândi la Tammy care o aștepta să-i povestească ziua. Și nu voia s-o dezamăgească.

Când își parca mașina, constată cu ușurare că cea a lui Patrick nu era acolo.

Pe treptele de la intrare, se întâlni cu Opal, care pleca.

– Ați primit o mulțime de telefoane, îi spuse camerista. Domnișoara White a sunat de mai multe ori. Am notat totul pe o hârtie; este pe birou.

– Mulțumesc, Opal, pe mâine, răspunse Antonia îndreptându-se spre birou.

Toate apelurile erau pentru Patrick; relații de afaceri... și Lorraine. După toate aparențele, soțul său nu pusese piciorul la birou toată ziua.

Oare unde putea fi? Începu să se simtă rău, când auzi răsunând soneria.

Când deschise, Lorraine o dădu la o parte și intră fără să aștepte să fie invitată.

– Patrick s-a întors?

– Nu. Nu te-a sunat?

– Nu. Eram sigură că-l găsesc aici. Am corespondență de semnat și mesaje urgente să-i transmit.

– Cu siguranță, nu va mai întârzia. Vrei să-l aștepți?

– Cred că ar trebui să anunțăm poliția, declară Lorraine intrând în salon.

– Poliția! exclamă Antonia, pălind brusc. Dar... de ce... poliția?

– Ești proastă, sau ce? Patrick este bogat. Putea fi răpit.

– Nu! exclamă Antonia cu o voce gâtuită, pe care nu și-o recunoscu. Nu, este imposibil!

– Ba da, desigur! Nu pot înlătura această ipoteză. N-a trecut niciodată o zi întreagă în care Patrick să nu vină sau să nu telefoneze. Dacă avea un accident, s-ar fi aflat. Crede-mă, nu este timp de pierdut. Voi telefona la poliție.

Dispărut! Patrick! El atât de energic, atât de puternic, căruia nu i se putea întâmpla nimic... Antonia văzu încăperea clătinându-se în jurul ei. Într-o fracțiune de secundă, între

clipa în care teama o lovi ca un pumnal în inimă și cea în care se prăbuși în uitare, adevărul fu evident. Acel adevăr de care se ascundea cu grijă de ani de zile: îl iubea pe Patrick, îl iubise întotdeauna și nu putea suporta să-l piardă. Doar acest gând îi producea o suferință intolerabilă. Și apoi, se făcu întuneric...

Când își recăpătă cunoștința, se afla cuibărită în niște brațe calde și puternice. Nu deschise imediat ochii, savurând cu încântare plăcerea acestei îmbrățișări reconfortante. Dar zarvă de voci veni să-i tulbure minunata stare de bine.

– Ce i s-a întâmplat? Ce i-ai făcut? întrebă Patrick, furios.

– Eu? Nimic! răspunse Lorraine cu ironie. S-a prăbușit brusc, atâta tot. Dar unde ai fost toată ziua? mi-a fost frică de o catastrofă.

– Zău? Iată-mă dezolat! Nu știam că trebuie să-ți dau socoteală despre venirile și plecările mele.

Oare Patrick era cel care i se adresa atât de brutal Lorrainei? Uluită, Antonia ridică ușor pleoapele. În aceeași clipă, Patrick o privi. Era alb ca varul, speriat, dar îndată ce o văzu revenindu-și, chipul i se lumină.

– Ah! Antonia, exclamă cu o bucurie și o ușurare vizibile. Domnul fie lăudat! Te simți bine?

– Da! desigur!

Și pentru a dovedi că spunea adevărul, se redresă. Patrick o ajută, fără să-și retragă totuși brațul de pe umerii ei.

– Ești sigură? insistă. Eram mort de frică. După câte știu, n-ai obiceiul să leșini.

– Eram îngrijorată pentru tine, lăsă ea să-i scape. Nimeni nu știa unde erai. Lorraine a venit și a pretins că... poate te-au răpit. Se ducea să sune la poliție!

– La poliție? Hmm!

Se întoarse spre secretară.

– Oare deranjezi poliția de fiecare dată când nu reușești să găsești pe cineva timp de mai multe ore?

Lorraine deveni stacojie.

– Nu, evident! se indignă. Dar te-am așteptat la birou și...

– Să fim lămuriți, Lorraine, reluă Parick dându-i drumul Antoniei și ridicându-se. Ești secretara, nu îngerul meu păzitor. Încearcă să-ți amintești asta, vrei?

– Patrick! exclamă Antonia.

Chiar dacă n-o plăcea pe Lorraine, era jenată pentru ea, de nedreptatea lui Patrick.

– Lorraine era îngrijorată, ca și mine. Totuși, nu-i poți reproșa!

– N-are rost să-mi vii în ajutor! izbucni Lorraine care-și luă geanta și plecă.

Câteva secunde mai târziu, ușa se trântea cu putere.

Patrick își trecu mâna prin păr, oftă și reveni să se așeze pe canapea, alături de Antonia.

– Ai dreptate, spuse. Am reacționat nepotrivit, dar când te-am văzut pe jos, leșinată... adăugă luându-i mâna, și Lorraine mă agasa pentru a afla de unde veneam! Asta m-a exasperat. Îi voi cere scuze mâine. Este în ordine?

Antonia dădu din cap, prea emoționată pentru a vorbi. Patrick îi mângâia mâna cu atâta blândețe și o privea cu atâta afecțiune! Oare ce-l schimbase astfel?

– Și ție îți datorez scuze. Nu voiam să îngrijorez pe nimeni și mai ales pe tine, Antonia. Dar aveam nevoie să fiu singur. Voiam să reflectez. Am fost pe mare, cu Tammy II.

– Toată ziua?

– Da. M-am gândit la noi... la toți.

– Și?

Antonia își ținu respirația, așteptând cu teamă urmarea.

– ...Și am ajuns la concluzia că am greșit reținându-te cu forța, impunându-ți o căsătorie fără dragoste. Presupun că ai avut dreptate. N-am rezistat ciudei, ranchiunei... și totuși! eram sigur că puteam s-o luăm de la început. Dar m-am înșelat... acum mi-am dat seama.

Disperarea o cuprinse pe Antonia, cu violența unui val seismic. Ce ironie! Chiar în clipa în care tocmai descoperise că încă îl iubea, Patrick îi reda libertatea...

– Patrick, începu ea, cu gura uscată. Eu...

– Lasă-mă să termin. Ceea ce vreau să-ți cer nu este ușor, dar o voi face totuși. Este vorba de Tammy, înțelegi. De când ești aici, și-a regăsit bucuria de a trăi. Are o enormă admirație pentru tine și, dacă pleci, va fi teribil! Așa că: poți oare rămâne aici... timp de trei ani încă? După ce-și va trece examenele, îți jur că te voi lăsa să pleci!

– Și până atunci? îl întrebă de formă, deoarece nu se îndoia de răspuns.

– Până atunci, vom sta în camere separate; nu te voi mai deranja.

Se ridică bursc, și își aținti privirea asupra peretelui opus.

– Minimum pe care-l pot face, dacă îmi acorzi această favoare, este să te scutesc de elanurile mele nedorite. În consecință, continuă întorcându-se spre ea, accepți? Să știi că nu ești obligată. Dacă refuzi, nu voi face nimic pentru a te reține.

Antonia își privea cu atenție mâinile crispate pe genunchi. Erau transpirate și totuși îi era frig. Oare îi va mai fi cald vreodată?

– Accept, răspunse în cele din urmă. Pentru Tammy.

Tocmai rostise propria sa condamnare. Viitorii trei ani vor fi trei ani de infern.

Capitolul 12

Ferestrele camerei Antoniei erau închise, dar râsetele și strigătele ajungeau până la ea. Părea că nu le aude; așezată în fața măsuței de toaletă, se examina cu grijă. Slăbise puțin, ceea ce nu era de mirare: aproape că nu mai avea poftă de mâncare și lua tot mai multe medicamente pentru a-și ajuta stomacul. Poate avea ulcer?

Crizele erau încă foarte scurte, dar dacă vor continua va trebui să se hotărască să consulte un medic.

Când începu să-și perie părul, chipul lui Patrick apăru în oglindă.

– Bună seara. Nu știam că erai deja aici, spuse tânăra femeie, întorcându-se.

– Am avut o zi dură și am hotărât să mă întorc devreme. Dar ce se întâmplă acolo, jos?

– Obișnuita echipă a lui Tammy! Sunt cel puțin doisprezece... și de altfel, fetele vor petrece noaptea aici.

– Când Tammy făcea mutre, aveam cel puțin liniște, răspunse Patrick cu o grimasă. Dar acum, am impresia că îndrum o colonie de vacanță!

– Și un restaurant! Dacă ai vedea ce car în fiecare zi de la piață!

Patrick zâmbi, fără să răspundă: subiectul părea epuizat.

Antonia își curăța nervoasă peria. Cum tăcerea se prelungea, până la urmă îl întrebă:

– Să-ți prepar un scotch?

– Bună idee. Mă schimb și mă întorc.

De când îi oferise libertatea, așa era: o politețe amabilă, nimic mai mult. Se îngrijea cu conștiinciozitate de confortul ei, de distracții, dar nu mai aveau o intimitate adevărată. Erau ca doi străini care locuiau sub același acoperiș.

În ciuda acestor lucruri, de două săptămâni era mai fericită decât fusese de foarte mult timp. Petrecerea pentru Marie fusese un adevărat succes; în aceeași seară, Patrick organizase, la clubul său, o cină a burlacilor pentru Dale. Ei îi făcuse o mare plăcere să meargă la cumpărături cu Tammy și să-i aleagă rochii care toate îi veneau la perfecție, acum, când își recăpătase silueta. Asupra acestui punct, cel puțin, reușise perfect. Tammy se transformase. Renunțase complet la dispoziția provocatoare, înțelegând până la urmă că era vina ei dacă ceilalți o ținuseră la distanță.

Antonia pregăti un scotch pentru Patrick, o limonadă pentru ea și se duse în salon, unde ecourile petrecerii tinerești ajungeau mai slab.

Patrick intră în clipa în care se așeza pe canapea; își schimbase costumul de oraș cu niște pantaloni simpli de vară și o cămașă albă sport. Înfățișarea, eleganța siluetei, energia sa, o frapară în mod dureros. Își dorea enorm să i se arunce de gât, să se cuibărească în brațele lui, să se topească în fața tandreței pe care i-o citise deseori în privire... odinioară.

Aparent fără să-și dea seama de tulburarea ei, Patrick se așeză la celălalt capăt al canapelei, bău câteva înghițituri și începu să vorbească liniștit despre Dale.

– Nu mai este nimic de făcut cu el! De când este îndrăgostit, imposibil să-l intereseze mai mult de trei minute indiferent ce!

– Mi-e greu să cred că la tine a avut același rezultat vreodată, răspunse Antonia, cu un nod în gât.

– Și totuși, replică Patrick cu tristețe, am fost la fel de ridicol ca oricine!

Când oare? nu se putu Antonia împiedica să se întrebe. Când s-a îndrăgostit de... Lorraine?

După o clipă de tăcere, Patrick reluă pe un ton evident mai dezinvolt:

– În sfârșit! Să sperăm că după călătoria de nuntă va reveni la normal! Apropo, am o surpriză pentru tine!

– Pentru mine?

– M-am gândit că ți-ar plăcea să petrecem amândoi weekendul în Ohio.

– Pentru căsătorie? întrebă Antonia cu ochii strălucind.

– Ar fi păcat să pierd biletele de avion pe care le-am cumpărat astăzi, nu?

– Oh! Patrick! mulțumesc! Nu poți să știi cât eram de tristă că nu asist la căsătoria fratelui meu! Dar Tammy?

– Sunt sigur că Gram și Gramps vor fi încântați s-o primească, mai ales acum. Știi, nu suntem singurii care i-am observat transformarea.

*

* *

Plecați cu două zile mai devreme, Dale și Marie veniră, vineri, să-i ia de la aeroportul din Cleveland; părinții Mariei locuiau la șaizeci de kilometri de acolo.

– Veți sta la noi acasă, anunță Marie. Este foarte mult loc iar tata și mama insistă.

– Dar avem rezervare la același hotel cu Dale, protestă Patrick.

– Da, dar am anulat-o, spuse Dale. Părinții Mariei au insistat să stați la ei. Așa, Antonia nu va pierde nici un pic din bucuria colectivă.

Casa, care dădea spre o stradă mărginită de arbori, era vastă și confortabilă. Domnul și doamna Ellis, care pregătiseră deja cina, îi primiră călduros.

După masă, nici Marie, nici mama sa nu acceptară ajutorul Antoniei și aceasta urcă, împreună cu Patrick, în camera ce le fusese rezervată.

– Îmi pare rău, spuse Patrick închizând ușa, n-am prevăzut asta.

– Știu, nu face nimic!

– Este vorba de două nopți; poți suporta să mă vezi în camera ta? Dacă nu, le spun și voi insista pentru a merge la hotel.

– Nu, nu... Ar fi jenant... și oricum... dacă suporți tu, eu de ce nu?

– Mulțumesc! spuse Patrick cu un zâmbet trist. Vrei să-ți dau o mână de ajutor pentru a aranja?

A doua zi seara, după o zi veselă și animată, casa păru brusc ciudat de liniștită și goală. Tinerii căsătoriți plecară după-amiaza într-o scurtă călătorie de nuntă. Părinții Mariei, care știau că nu-și vor revedea fata prea curând, se declarară încântați să-i

mai țină o noapte pe Patrick și pe Antonia sub acoperișul lor. Antonia se stădui să fie veselă și Patrick îl ascultă cu răbdare pe domnul Ellis vorbindu-i despre vechiul său comerț cu obiecte de fierărie.

Pe la ora unsprezece, gazdele lor își arătară intenția de a merge la culcare, iar Antonia profită de asta, pentru a se retrage. Se simțea obosită și voia să aibă timp să facă o baie, înainte de venirea lui Patrick.

Tocmai se dezbrăcase și se pregătea să-și pună halatul de baie, când ușa camerei se deschise. Patrick, probabil nu se așteptase s-o găsească acolo, deoarece când o văzu, rămase nemișcat, la fel de surprins ca ea.

Timpul păru că se oprește. Se priviră în tăcere, iar dorința pe care o citi în ochii soțului său, o tulbură până în adâncul sufletului. Dar, pentru nimic în lume, nu l-ar fi lăsat să bănuiască asta.

Din doi pași mari, Patrick fu lângă ea; iar când o îmbrățișă, căutându-i cu aviditate buzele, cu un gest instinctiv, nestăpânit, i se atârnă de gât.

Încântată, pătimașă, se strânse lângă el, abandonându-se cu desfătare mângâierilor. Mistuit de aceeași dorință, Patrick se îmbăta cu înflăcărare de dulceața buzelor sale.

În clipa următoare, o respinse atât de brutal, încât Antonia căzu pe pat.

– Dar... ce...

Îi aruncă violent capotul.

– Acoperă-te! îi spuse amenințător.

Fără să-l scape din ochi, tânăra femeie se așeză și-și puse veșmântul în față.

– Nu... înțeleg... bâigui.

– Zău? bombăni Patrick cu un zâmbet neplăcut. Ei bine, eu da! Îmi spui neîncetat că mă urăști, dar mândria ta nu suportă să părăsesc camera. Așadar, orice ocazie este bună pentru a mă umili!

– Crezi într-adevăr... că am făcut în așa fel ca...

– Nu cred, știu! Nu-ți este de-ajuns că mi-ai făcut mândria praf, mai trebuie să mă vezi târându-mă la picioarele tale! Ei bine, asta draga mea soție, nu se va întâmpla niciodată!

Copleșită, fără să-i vină să creadă, Antonia îl privi traversând camera și dispărând trântind ușa. În zadar îi pândi întoarcerea, așa că în zori căzu într-un somn încărcat de coșmaruri.

A doua zi dimineață, fu o adevărată încercare să fie amabilă cu familia Ellis, și o alta să-și facă datoria și să se așeze alături de Patrick în avion. Acesta nu-i adresase practic nici o vorbă, iar acum, pur și simplu o ignora.

Antonia nu mai putu suporta nici această îndepărtare, în timp ce fizic erau atât de aproape, nici părerea degradantă pe care o avea despre ea.

Imediat ce ajunse acasă, urcă în camera sa și se lăsă pradă disperării.

Două zile mai târziu, renunțând la orice explicație greșită pentru grețurile sale, fixă o întâlnire cu Carl Simon.

Examenul nu dură mult timp. După ce se îmbrăcă, medicul o duse în biroul său și îi confirmă bănuielile pe care le avea de săptămâni, dar pe care refuzase să le ia în serios.

– Ești însărcinată în aproximativ două luni, îi spuse. Felicitări, Antonia!

– Mulțumesc, îi răspunse cu un zâmbet șters.

– Patrick știe?

– Nu. Voiam să fiu sigură, mai întâi.

– Trebuie sărbătorit! Ce spui dacă Nicole și cu mine vă scoatem în oraș sâmbătă sau duminică?

– Mulțumesc, Carl, dar aș prefera, pentru moment, să nu-i spui nimic lui Patrick... nici Nicolei...

– De ce? Știu bine că va fi nebun de fericire.

– Da, dar... mi-ar plăcea să păstrez un timp secretul, doar pentru mine. Până când mă voi obișnui eu însămi cu această idee.

– Toană de femeie însărcinată! exclamă Carl, cu un râs indulgent. De acord, Antonia, nu voi spune nimic. La urma urmei, este noutatea ta.

– Mulțumesc, spuse tânăra femeie ridicându-se.

– Nu pleca atât de repede. Îți fac o rețetă. Niște vitamine. Cât despre grețuri, dispar în general prin luna a treia. Și vino neapărat la consult peste o lună.

Părăsi cabinetul asemenea unei somnambule și se întoarse la mașină. Se instală la volan, dar nu demară imediat.

Purta copilul lui Patrick! Inima îi era împărțită între tristețe și bucurie, dar bucuria învinse; cum ar fi putut fi altfel! Își plecă privirea spre pântecul încă plat și o cuprinse un val de tandrețe; îl iubea pe Patrick și, acum, o parte din el creștea în ea. Era pur și simplu miraculos!

Oare cum va primi Patrick vestea? Tremura la ideea de a-l anunța. Îl va iubi pe copilul lor, sau va crede că se folosise de acest mijloc pentru a-l constrânge? Odinioară, Patrick își dorea să fie tată, dar acum? Cum va accepta copilul unei femei... pe care n-o mai iubea?

Spre marea sa ușurare, când se întoarse, casa era liniștită. Trebuia să se gândească bine la acest eveniment, care tocmai îi tulburase existența.

Se învârtea prin salon, gândindu-se la cheful pe care l-ar fi făcut, dacă i-ar fi putut vorbi normal soțului său, când răsună soneria. Se duse să deschidă, bombănindu-l în sinea sa pe cel care-i deranja singurătatea. Dacă era Nicole, vor trece ore întregi...

Dar nu era Nicole, ci Rob Wallis.

Uluită, îl privi un timp în tăcere, ca și când vedea o fantomă.

– Haide, Antonia, întrebă Rob în cele din urmă, nu-mi spui bună ziua?

Revenindu-și încet din surpriză, aceasta dădu din cap.

– Ba da, bună ziua, Rob! Ce faci aici?

– Am venit să te văd, bineînțeles. Pot să intru?

– Da, da, desigur! spuse tânăra femeie, conducându-l în salon.

– Ești mai frumoasă ca niciodată, știi?

– Mulțumesc. Și tu arăți bine. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci aici?

– Mi-am luat câteva zile libere și am venit să te văd. Încă... nu-mi vine să cred că m-ai părăsit... și că ai o căsnicie fericită. S-a întâmplat atât de repede! Și eram logodiți, adăugă cu o urmă de reproș.

– Îmi pare rău, spuse Antonia, privindu-și vârfurile pantofilor. Recunosc că totul a mers foarte repede, dar...

– Ești fericită? Îmi imaginez că asta voiam să aflu. Pentru că dacă nu ești, vreau să știi că încă te iubesc, că te voi aștepta și că dacă nu merge, te vei putea întoarce.

– Nu trebuie! răspunse Antonia înălțând capul. Să aștepți, vreau să spun. M-am... înșelat.

– Așadar, ești fericită? Îl iubești pe acest bărbat?

– Da, murmură tânăra femeie, cu adevărat. Așa că... n-are rost să speri ceva ce nu se va întâmpla niciodată.

Îi părea rău pentru el. Părea atât de nefericit. Iar ea se afla într-o poziție în care știa mai bine decât oricine cât puteai suferi iubind, fără să fii răsplătit. Dar voia ca lucrurile să fie lămurite, iar Rob să nu se mai legene cu speranțe zadarnice.

Acesta înțelese probabil, deoarece, după o tăcere, reluă:

– Presupun... că am știut-o întotdeauna, dar trebuie să încerc să văd realitatea. Sper că vei fi fericită, Antonia. Mereu!

– Mulțumesc, Rob... Ești... formidabil adăugă tânăra femeie cu lacrimi în ochi, și meriți pe cineva mai bun decât mine... pe cineva care te va putea iubi din toată inima, fără nici o reținere. Sunt sigură că până la urmă vei întâlni... acea femeie.

– În acest caz, nu mai este nimic de adăugat.

– Nu, răspunse Antonia în șoaptă.

Amabil, Rob o atrase în brațele sale și, când se aplecă pentru a o săruta pentru ultima dată, ea nu rezistă.

O secundă mai târziu, o voce vibrând de mânie o smulse de lângă Rob.

– În nici un caz, nu vă deranjați pentru mine!

Cu trăsăturile deformate de furie, Patrick îi privea intens. Antonia nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. Crezu că va leșina.

Capitolul 13

Rob îi dădu drumul imediat, dar nu se îndepărtă. S-ar fi spus că voia s-o apere de furia lui Patrick.

– Sunteți soțul Antoniei, presupun? întrebă liniștit. Aș vrea să vă explic ceea ce tocmai ați văzut.

– Inutil. Era perfect clar. Și nu am decât un lucu să vă spun: ieșiți!

– Patrick, ascultă... începu Antonia.

– Imediat! Când acest domn va elibera locul!

– N-are rost să vă înfuriați, voi pleca, replică Rob, fără să se emoționeze. Dacă ai nevoie de mine, Antonia, știi unde mă găsești.

Antonia de-abia îl auzi; n-avea ochi decât pentru Patrick și formidabila, înspăimântătoarea sa mânie.

Înainte de a ieși, Rob se opri în fața lui Patrick.

– O iubesc pe Antonia, spuse simplu, iar dacă aflu că i-ați făcut vreun rău, veți avea de-a face cu mine!

– Îndrăzniți să mă amenințați în propria mea casă!

– Da. Pentru că nu cred că sunteți un soț bun. Dacă ați fi fost, n-ați fi lăsat-o niciodată să plece.

Apoi, se întoarse spre Antonia și adăugă:

– Amintește-ți ce ți-am spus.

După plecarea sa, o tăcere apăsătoare se lăsă. Îngrozită, Antonia nu făcu nici o tentativă pentru a o rupe.

– Era Wallis, desigur. Logodnicul tău? întrebă în sfârșit Patrick.

– Da, murmură tânăra femeie cu o voce gâtuită, dar te înșeli, Patrick. Nu... este ceea ce crezi.

– Ah! nu? La naiba! Și eu care credeam că te cunosc! Mă gândeam că vei avea destulă bunăcuviință pentru a nu-l face să vină aici! Este josnic! Mi se face greață doar când te văd! exclamă întorcându-i spatele.

– Dacă m-ai lăsa măcar să-ți explic!

– Te rog! tună Patrick făcând stânga-mprejur. N-are rost să mai și minți pe deasupra! Te dezleg de cuvântul dat, Antonia. Aș vrea să pleci cât mai repede posibil... chiar în seara asta. Întoarce-te la Dallas... cu Wallis!

Tânăra femeie păli și trebui să se agațe de scaun pentru a nu cădea.

– Nu crezi ceea ce spui?

– Oh! ba da, răspunse Patrick cu o voce fără inflexiuni, mai îngrijorătoare chiar decât violența și furia. Poți lua mașina și banii care sunt în contul tău. Poți să ceri divorțul. Voi suporta cheltuielile și vom fi chit pentru totdeauna.

– Și Tammy?

– Nu te neliniști pentru ea. Ne-am descurcat bine când ne-ai părăsit, acum de ce nu? Voi angaja o femeie, una devotată, pentru a o supraveghea... Îmi va găsi Lorraine cu siguranță una. Cel mai important, este să pleci. Nu mai vreau să te văd niciodată, Antonia.

Fiecare din vorbele sale era ca o lovitură de pumnal, dar mândria o susținu.

– Am înțeles, spuse calmă. Voi pleca astăzi. Îmi vei trimite lucrurile mai târziu.

– Perfect.

– O ultimă întrebare: și Dale?

– Este tot ce te îngrijorează! Nu te-ai întors decât pentru el și nici măcar n-ai fost în stare să-ți respecți angajamentele! Nu-ți face nici o grijă. Îl respect mai mult pe el decât pe tine. El cel puțin, regretă ceea ce a făcut și, acum, că s-a căsătorit, nu se va mai îndepărta de drumul drept. Nu pot spune același lucru despre tine. Fii liniștită, nu voi face niciodată nimic împotriva fratelui tău.

– Mulțumesc. Urc să-mi fac bagajele.

– Bună idee! Nu te grăbi. Am o întâlnire peste o jumătate de oră. Iau hârtiile pe care am venit să le caut și nu mă voi întoarce decât târziu în seara asta.

– Voi fi plecată înainte să te întorci.

Patrick dădu din cap și ieși, ca și când nimic important nu se întâmplase. Antonia rămase câteva clipe nemișcată, parcă paralizată. Apoi, când fu sigură că Patrick ajunsese în birou, se grăbi spre camera sa, unde se prăbuși pe pat.

Cu o ciudată detașare, constată că mâinile îi tremurau. Își privi cu atenție verigheta și inelul de logodnă. Le scoase cu mișcări automate și le puse pe noptieră.

Simțea un gol straniu în ea. Așezată pe pat, cu privirea pierdută, nu mai avea nici măcar puterea să plângă.

Când își reveni din buimăceală, constată cu stupoare că trecuse ceva mai mult de o oră de când se întorsese de la Carl. Pentru ea, era ca și când trecuseră secole. Se ridică asemenea unei somnambule, își deschise dulapul și luă o valiză pe care începu s-o umple la întâmplare. Desprinse o rochie de seară

de care nu va avea nevoie, cu siguranță, alese un furou, dar nu o cămașă de noapte, își împachetă uscătorul de păr, uitându-și peria pe măsuța de toaletă. Și brusc, se gândi la Tammy. Lăsându-și bagajele acolo, coborî în biroul lui Patrick. La ora aceea, plecase de mult timp.

Voia neapărat să-i spună adolescentei că nu pleca de bunăvoie. Dar, în starea de confuzie în care se afla, cuvintele nu-i veneau ușor. Termină scrisoarea cerându-i lui Tammy s-o ierte și o închise, cu lacrimi în ochi. Se pregătea s-o ducă în camera tinerei fete, când răsună soneria.

Ezită să deschidă: dacă nu se mișca, nepoftitul poate va pleca. Dar soneria se auzi din nou.

Era Gram, foarte elegantă, într-un încântător taior bej.

– Gram! Ce surpriză! Haide, intră! Patrick știa că trebuia să vii?

– Nu. George a venit să-și vadă un prieten vechi și am profitat să mă lase aici. Sunt în trecere, micuța mea dragă și mor de sete.

– Cu ce să te servesc? Am ceai cu gheață, dar dacă preferi...

– Ceai, va fi perfect...

Antonia se duse la bucătărie. De ce naiba își alesese Gram pentru a veni, tocmai acea zi dintre toate? Nu-și terminase bagajele și nu se simțea în stare să susțină o conversație... Oricum, nu avea de ales! Luă curajoasă două pahare de ceai cu gheață și se întoarse în salon, unde Gram se instalase deja confortabil.

Vorbiră despre trusoul lui Tammy, despre vremea care amenința să se strice, despre ultimele lecturi ale lui Gram... dar curând, conversația trenă. Antonia, cu ochii la pahar, căuta cu disperare ce să spună pentru a rupe tăcerea, când Gram i-o luă înainte.

– Destul cu prostiile, îi spuse. Ceva nu merge și vreau să știu ce.

– Despre ce este vorba?

– Tu să-mi spui. În afară de faptul că ești însărcinată.

Prea surprinsă pentru a minți, Antonia o privi uluită.

– De unde știi?

– Pentru că sunt vrăjitoare, răspunse Gram râzând. Chestiune de fler. Nu mai ești deloc aceeași. Ochii, poate. Dar asta nu pare să te bucure. Aș spune chiar că ai un aer extrem de nefericit. Ce se întâmplă, copila mea?

Era atât de amabilă, atât de prietenoasă, încât Antonia își simți toată rezistența prăbușindu-i-se. Îi povesti totul încă de la început, fără să omită nici un detaliu. Nu mai era timp pentru minciuni. Oricum, Gram nu ar fi întârziat să afle că ea și Patrick se despărțiseră din nou.

Gram o ascultă în tăcere, cu chipul senin, așezată confortabil pe pernele fotoliului. Văzând-o atât de calmă, treptat, Antonia se liniști.

– Un adevărat roman! făcu Gram, gânditoare, când povestirea fu teminată. O căsătorie bazată pe răzbunare, șantaj și teamă. Și cum oare vrei să meargă? Există totuși un lucru pe care ai uitat să mi-l spui, Antonia.

– Care?

– Îl iubești pe nepotul meu? În ciuda a tot ce s-a întâmplat?

Antonia lăsă ochii în jos.

– Da, murmură. Da, îl iubesc, dar nu folosește la nimic, pentru că el mă urăște.

– Hm! Și presupun că nu i-ai mărturisit sentimentele tale?

– Bineînțeles că nu! exclamă Antonia, pălind.

– Și bebelușul? I-ai vorbit despre el?

– N-am putut... n... n-am fost sigură decât astăzi... și l-a găsit pe Rob aici... și... și...

– Îți dai seama că trebuie să-i spui? Este și copilul lui, are dreptul să știe.

– Oh nu! exclamă Antonia. Nu! Trebuie să-mi juri că nu-i vei spune! Ar fi capabil să pretindă că... este un mijloc necinstit de a-l reține!

– Chiar nu văd cum ar putea găsi asta necinstit. În definitiv, ești soția lui și porți copilul său.

– Te rog, Gram, promite-mi că nu-i vei spune nimic.

– Bine, dar explică-mi puțin, unde ai de gând să mergi, plecând de aici?

– Nu... știu. N-are importanță.

– Așadar, vei dispărea din nou din viețile noastre și cu strănepotul meu, pe deasupra! Și crezi că voi permite un asemenea lucru!

Antonia deschise gura pentru a răspunde, dar Gram nu-i lăsă timp.

– Admit că ești obligată să-l părăsești pe Patrick, dar cu prețul liniștii mele, vei veni la noi. Oricum, vei avea timp să te gândești, ceea ce acum nu ești capabilă să faci. Haide, vino draga mea, te voi ajuta să-ți faci valiza.

*
* *

Nimeni nu ar fi putut fi mai amabil, mai înțelegător decât Gram și Gramps, se gândi Antonia a doua zi după-amiază, odihnindu-se pe balcon. Nu știau ce să-i facă pentru a se simți bine și erau atât de afectuoși, de parcă era realmente nepoata lor. În acest caz, de ce avea neîncetat dorința de a plânge?

Patrick nu merita osteneala asta. O condamnase fără măcar s-o asculte. De fapt, era sigură că se hotărâse să scape de ea încă de când erau la părinții Mariei. Iar sărutul lui Rob nu fusese decât un pretext.

Oare cum se ajunsese aici? Existaseră clipe în care părea că totul se putea aranja, în ciuda celor întâmplate. Clipe de pasiune, în care ea însăși își spusese că Lorraine nu mai conta.

Dar se terminase definitiv. Patrick se plictisise de la ea, o trimisese înapoi... iar Lorraine era încă acolo. Așteptase cu răbdare și acum, câștigase.

Antonia se încruntă și își schimbă poziția. Gram și Gramps o convinseseră să nu ceară divorțul înainte de nașterea bebelușului. Copilul avea dreptul la numele tatălui său. Iar Patrick va trebui anunțat. Asupra acestui punct, Gramps se arătase inflexibil. Cu salariul său modest nu-și putea crește copilul la fel de bine ca Patrick cu averea sa. În cele din urmă cedase, dar insistase să nu i se spună nimic lui Patrick, înainte de naștere. Nu voia nici să-l vadă, nici să-i datoreze ceva: până atunci, îi vor ajunge economiile ei.

În seara aceea, în timp ce încerca să fie interesată de televizor, sună Patrick. Antonia urmărea cu aviditate conversația, cu privirile ațintite asupra buzelor lui Gram.

– V-ați despărțit din nou? întrebă Gram, părând sincer surprinsă. Unde este? Cum, nu știi? Te comporți ca un iresponsabil. Imaginează-ți că are nevoie de ceva!

Antonia se crispă; nu trebuia să-l audă pe Patrick pentru a-și închipui ce răspundea. Când Gram închise, nu putu să vadă decât că nu se înșelase.

– Era Patrick, spuse Gram, cu ochii scânteind de mânie. M-a anunțat de despărțirea voastră. Și când i-am spus că poate

aveai nevoie de ajutor, mi-a răspuns că există la Dallas un tip care se ocupă probabil de tine! M-a lăsat să înțeleg, mai mult sau mai puțin, că ar trebui să fii la el.

– Mă miră că a vorbit de Rob.

– Cu siguranță, n-avea intenția s-o facă, dar când l-am făcut iresponsabil, s-a înfuriat și a spus mai mult decât voia. Antonia, draga mea, nu vreau să-ți dictez conduita, dar nu crezi că lucrurile s-ar aranja dacă i-aș spune lui Patrick că ești aici și l-aș anunța de venirea bebelușului?

– Nu! te rog. Nu vreau. Nu acum.

Consternată, Gram oftă, cu ochii la cer.

– Dumnezeu să ne ajute! Dar îți jur, Antonia, dacă îmi pot permite, vă voi pedepsi cu plăcere, pe Patrick și pe tine!

În loc de pedeapsă, bătrâna doamnă o copleși pe Antonia în timpul săptămânilor următoare cu îngrijirile cele mai atente, ca o mamă. O supraveghea cu conștiinciozitate să mănânce bine, să-și facă exercițiile, să se odihnească și să urmeze recomandările lui Carl. Antonia, care de la moartea mamei sale nu mai știa cum era să fii răsfățată, se abandonă cu încântare solicitudinii sale.

*
* *

Antonia începu să se gândească să-și caute un apartament, poate la Rockport, pentru a rămâne aproape de Gram și Gramps. Dar zilele treceau și nu se putea hotărî să întreprindă nici cel mai mic demers în acest sens.

Nu hotărâse încă nimic, când, după șase săptămâni, Patrick telefonă într-o bună dimineață, că va veni acolo să petreacă

duminica următoare cu Tammy. Imediat, Antonia anunță că va lipsi în acea zi. Gram insistă să rămână, dar se ține bine. Își dorea foarte mult s-o vadă pe Tammy, dar ideea de a-l înfrunta pe Patrick, o făcea să tremure. Își imagina foarte bine furia sa când va descoperi că locuia la bunicii lui.

Duminică, își pregăti un picnic și plecă la Goose Island. Plaja, mărginită de nenumărați ficuși răsuciți de vânturi, era aproape pustie în acest sezon. Antonia își parcă mașina sub arbori și plecă să se plimbe de-a lungul mării.

Se opri zărind o pereche tânără, ocupată să pregătească masa pe un rețou de campanie. Foarte aproape de ei, un băiețel de trei ani se zbenguia în apă, cu o minge în brațe, scoțând strigăte de bucurie.

Brusc, Antonia făcu cale-ntoarsă, cu ochii în lacrimi. Niciodată nu va cunoaște această bucurie simplă. Și dacă-l va vedea într-o zi pe Patrick jucându-se cu copilul său, asta va fi în timpul vizitelor pe care le va acorda tribunalul!

Cu cât mai repede va pleca de la Gram și Gramps, cu atât va fi mai bine. Îi pusese într-o situație imposibilă.

N-avea dreptul să-i oblige să mintă și nu se putea baza pe ei la infinit. Și ce se va întâmpla dacă Patrick apărea pe neașteptate?

La urma urmei, de ce să nu se ducă la tatăl său? În ultima scrisoare, acesta insistase să vină să-l vadă. Îi va telefona și-i va poveti totul. Nu știa dacă era pregătit s-o găzduiască timp îndelungat, dar n-avea importanță: va fi atât de bine să-l revadă.

Puțin reconfortată, se întoarse încet la mașină. După-amiaza va fi lungă, dar imediat a doua zi, se va informa despre zborurile pentru Spania.

Capitolul 14

Patul se clătina, ea era scuturată și Antonia se agăța cu disperare de visul său. Era minunat, mergea pe plajă cu un copil, copilul său... iar Patrick le venea în întâmpinare, zâmbind. Își afundă capul în pernă, nu voia ca visul frumos să dispară! Dar era încă scuturată!

– Antonia, trezește-te! o ruga Gram.

În cele din urmă, neliniștea exasperată care se simțea în vocea lui Gram, îi înfrânse rezistența; deschise ochii și, văzând chipul răvășit al bătrânei doamne, aruncă pătura și se ridică brusc.

– Ce se întâmplă? Gramps este bolnav?

– Nu.

Și puternica, neclintita Gram, izbucni în plâns.

Înspăimântată, Antonia sări în picioare.

– Haide, Gram, vorbește! Ce este?

Din fericire, Gramps sosi în cameră.

– Tocmai a telefonat Patrick, spuse cu un aer întunecat. Tammy a avut un accident de mașină. Aseară. Era cu niște prieteni. Ceilalți nu au aproape nimic, dar ea...

Vocea i se frânse. Înghiți în sec și continuă cu greu:

– A fost operată în noaptea asta și pentru moment este stabilă; își recapătă cunoștința din când în când, dar nu a scăpat încă.

Privirea îi deveni imploratoare.

– Te cheamă, Antonia. Patrick i-a cerut lui Dale să telefoneze la Dallas și să încerce să te găsească.

– Nu i-ai spus că eram aici?

– Nu. Îți promisesem, dar...

O asemenea loialitate o tulbură. Chiar în împrejurări atât de dramatice, n-o trădase.

Sperând să le redea curajul lui Gram și lui Gramps, se strădui să zâmbească.

– În timp ce mă îmbrac, spuse, du-te și fă o cafea. Vom pleca imediat.

Chipul lui Gramps se destinse puțin.

– Mulțumesc, Antonia. Știam că n-o vei părăsi pe Tammy.

Douăzeci de minute mai târziu, erau la drum. Antonia conducea, ușurată că avea atenția concentrată asupra altui lucru decât starea alarmantă a lui Tammy. Gramps, care reușea și el să se controleze, încerca s-o încurajseze pe Gram, complet prăbușită.

Ajungând lângă port, păru brusc mai calmă, și-i anunță că după ce se rugase îndelung, acum avea certitudinea că Tammy va scăpa.

Antonia îi invidie această încredere, când pătrunse în camera lui Tammy: cu fața cadaverică, tânăra fată zăcea pe pat, cu ochii închiși, capul înfășurat într-un bandaj enorm și un ac de perfuzie în braț.

Cel mai deprimant era că nu se putea face nimic pentru ea. Cu un nod în gât, Antonia ridică ochii și întâlni privirea lui

Patrick. În picioare, lângă pat, o privea fascinat, ca pe o apariție. Până în acea clipă, prea preocupată de Tammy, de-abia îi recunoscuse prezența.

– Cum se simte? întrebă foarte încet Gramps.

– Nu știu, răspunse Patrick cu o voce spartă, fără să-și slăbească soția din ochi. Uneori își recapătă cunoștința, dar asta nu durează niciodată mult timp.

Se aplecă spre sora sa și îi mângâie blând obrazul.

– Tam, îi șopti, Gram și Gramps sunt aici, la fel și Antonia.

Brusc, Antonia își dădu seama cât de rău arăta. Sub bronzul de pe fața abătută i se ghicea paloarea și părea că îmbătrânise cu zece ani.

Dar nu era momentul să se gândească la el. La rândul ei, Antonia se aplecă asupra patului.

– Tammy, draga mea? Sunt eu, Antonia.

De data aceasta, Tammy ridică pleoapele.

– ...ziua! murmură ea slab.

Antonia era atât de ușurată s-o audă vorbind, încât era gata să izbucnească în râs. Îi zâmbi și îi luă mâna.

– Iubito! privește, Gram și Gramps sunt aici.

În clipa în care Tammy schița un zâmbet slab, pentru bunicii ei, intră o infirmieră.

– Îmi pare rău, spuse aceasta cu fermitate, dar nu poate avea atâta lume în cameră în același timp. Două persoane, nu mai mult.

– Bine, în acest caz te las cu Gram și Gramps, declară Patrick. Antonia și cu mine vom ieși un timp.

– Ai să te întorci? o întrebă cu teamă Tammy pe Antonia. Vreau să rămâi tu, adăugă cu o mină de copil.

– Bineînțeles, draga mea, îndată ce vor pleca Gram și Gramps, mă voi întoarce. Promit, adăugă aplecându-se și sărutând-o pe frunte.

Ajunsă pe culoar, Antonia se prăbuși.

– Vino, îi spuse calm Patrick, să mergem să bem o cafea.

– Patrick... nu va... nu va... muri?

– Nu! mormăi acesta cu asprime. Trebuie să nici nu ne gândim la asta. În sfârșit, adăugă cu un aer disperat, medicii sunt foarte prudenți. Operația mi s-a părut că a durat secole!

Cu ceștile în mâini, se instalară într-un colț liniștit.

– Ai rămas aici, complet singur, toată noaptea?

– Nu, doamna Mason era și ea aici. Este doamna care se ocupă de Tammy. Dale și Marie au venit și au rămas până când Tammy a fost scoasă din sala de reanimare. Lorraine, a trecut și ea.

Inima Antoniei se strânse. Lorraine fusese lângă Patrick în aceste ore tragice, și nu ea! Se scutură și bău o înghițitură de cafea fierbinte. Nu era momentul să aibă regrete.

– Tu unde erai? o întrebă Patrick brusc. Dale l-a sunat pe Wallis, care i-a răspuns că nu avea nici o veste de la tine. Cum au reușit bunicii să te găsească?

Antonia ridică din umeri.

– Am rămas în legătură cu ei, atâta tot.

Nu dorea să spună mai mult, deocamdată. Adevărul va veni mai târziu.

– Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem? îi sugeră ridicându-se.

Patrick o imită și, în tăcere, se îndreptară spre ascensor.

O oră mai târziu, el reuși să-și convingă bunicii să se întoarcă acasă. Nu puteau face nimic pentru Tammy și pentru că Antonia rămânea, se lăsară convinși.

Ziua fu lungă. Tammy se trezea din când în când pentru a cădea aproape imediat într-un somn pe care Antonia îl spera

odihnitor și dătător de puteri. Se instalase într-un fotoliu lângă pat, pentru ca Tammy s-o poată vedea de câte ori deschidea ochii. Patrick se așezase de cealaltă parte a patului, posomorât și tăcut.

După-amiază, doamna Mason aduse niște flori și le propuse să-i înlocuiască. Părea sincer legată de Tammy și-i plăcu imediat Antoniei. Dar amândoi îi refuzară politicos propunerea. Nu suportau ideea de a se îndepărta de Tammy.

La sfârșitul zilei, Antonia insistă ca Patrick să plece. De mai multe ori, ațipise pe scaun.

– Nu poți continua așa la nesfârșit. Trebuie să te duci să te odihnești. Te rog, Patrick.

– De acord, spuse acesta cu o voce greoaie de oboseală. Dar dacă există cea mai mică schimbare, mă suni.

– Promit.

Patrick se ridică, își privi sora îndelung, apoi, înainte de a ieși, se opri în fața Antoniei.

– Aș vrea... începu cu o voce schimbată, aș vrea să-ți spun... mulțumesc că ai venit și de asemenea...

– Nu mai adăuga nimic, Patrick, nu acum. Du-te să te odihnești. Vom vorbi altă dată.

– Foarte bine, aprobă acesta cu un zâmbet slab.

*
* *

În timpul orelor care urmară, Tammy redeveni conștientă de două ori. Ceru apă, se plânse de durere de cap, apoi, pe neașteptate, începu să delireze și să aibă convulsii. Antonia trebui să cheme o infirmieră, care-i dădu un calmant, dar Tammy nu păru alinată.

La miezul nopții, Antonia se pregătea să-i telefoneze lui Patrick, când îl văzu venind. Făcuse o baie, se schimbase, dar trăsăturile îi erau încă trase.

– Mă duceam să-ți telefonez, murmură ea. Dumnezeule, cât sunt de mulțumită că ești aici!

– I s-a agravat starea?

În aceeași clipă, Tammy gemu și se agită. Încerca să-și smulgă acul din braț. Patrick îi opri gestul, iar Antonia îi trecu pe frunte o compresă udă.

După care, Tammy căzu din nou în inconștiență și într-o nemișcare mult mai impresionantă decât agitația. O infirmieră veni și-i luă pulsul, și alergă să caute un medic care-i scoase afară pe Antonia și pe Patrick.

Mergeau încoace și încolo pe culoar, când medicul li se alătură.

– Dacă trece noaptea, cred că va fi bine, dar...

„Dar-ul“ rămase în suspensie. Nu trebuia să meargă mai departe. Și dacă o făcuse, Antonia nu-l auzise. Rugându-se din toată inima, se năpusti spre cameră.

– Își va reveni! Oh! Dumnezeule, trebuie să se facă bine. Își va reveni!

Nici măcar nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare. Patrick se apropie și murmură:

– Ai dreptate. Va reuși. Este o luptătoare!

În timpul interminabilelor ore ale nopții, vorbiră puțin, dar îi unea aceeași dorință: trebuia ca Tammy să-și revină!

Zorii începură să apară, când Tammy se agită din nou. Dintr-o mișcare, Patrick și Antonia se aplecară spre ea. Aceasta deschise ochii, îi privi critic și spuse brusc:

– Ce obosiți sunteți! Sunteți foarte urâți!

Antonia râdea și plângea în același timp; și chipul lui Patrick se luminase, ca și când vedea apărând în sfârșit soarele după o iarnă interminabilă.

Antonia chemă imediat o infirmieră, care păru la fel de mulțumită ca și ei de progresele lui Tammy. Adolescenta ceru un suc de portocale, iar Patrick insistă ca Antonia să meargă, la rândul ei, să se odihnească. Tammy îi veni în ajutor cu un comentariu elocvent asupra minei îngrozitoare a cumnatei sale și Antonia trebui să plece, promițând să se întoarcă la începutul după-amiezii.

Taxiul opri în fața scării de la intrare exact în clipa în care soarele părea că iese din valuri. În loc să intre direct la ea, Antonia făcu un tur al casei și coborî pe dig.

Aerul era încă foarte rece, dar nu observă. Frumusețea zilei care începea o transportă. Soarele inunda cu lumină apele liniștite și scânteind, valurile veneau încet să i se spargă la picioare. Debordând de recunoștință, îi mulțumi lui Dumnezeu pentru spectacolul grandios, pentru ameliorarea stării lui Tammy, pentru acea viață care se trezea în ea. Orice s-ar întâmpla, nu va uita niciodată bucuria pe care i-o dăduse această dimineață.

Se întoarse cu pași lenți și obosiți, atât de extenuată încât nici măcar nu se gândi că nu sperase niciodată să se întoarcă în casa aceasta. Adormi imediat, un somn fără visuri și nu deschise ochii decât la prânz. Făcu rapid un duș și alese dintre lucrurile pe care le lăsase aici, o bluză și o fustă imprimată.

Prevenită de Patrick, Juanita nu se arătă deloc surprinsă s-o vadă intrând în bucătărie. Îi preparase chiar prânzul. Veștile despre Tammy erau foarte încurajatoare.

– A fost delicios, exclamă Antonia, terminându-și cafeaua. Voi chema un taxi și mă întorc la spital. Patrick va putea veni să se odihnească. Pe curând! spuse ridicându-se.

– Rămâi pe loc și mai bea o ceașcă de cafea. Se va ocupa Opal de taxi.

În clipa în care Juanita părăsea încăperea, răsună soneria. Juanita se întoarse anunțând:

– Domnișoara White este în salon; ar vrea să te vadă.

Antonia se ridică oftând. Dacă ar fi plecat măcar cu cinci minute mai devreme!

Când ajunse în salon, Lorraine îi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât se opri brusc.

– Am aflat că te-ai întors, tună și fulgeră Lorraine. Hotărât lucru, este o manie! Încă n-ai înțeles că Patrick n-are deloc nevoie de tine?

– Este posibil, acceptă Antonia, dar Tammy are nevoie de mine.

– Oh! puștoaica aceea! Ar fi timpul să înceteze să facă tot ce-i trece prin cap! Dacă vei rămâne la tine acasă, te va uita foarte repede. Patrick mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, imediat după ce veți divorța. Am acceptat și vreau să dispari... Imediat și pentru totdeauna, altfel....

– Altfel, ce? tună o voce amenințătoare.

Antonia și Lorraine se întoarseră în același timp.

În picioare în cadrul ușii, Patrick o fulgera cu privirea pe Lorraine, tulburată evident și la fel de surprinsă ca Antonia să-l vadă.

– Nu voi mai avea nevoie de serviciile tale, Lorraine, spuse el cu o voce tăioasă. Voi cere la contabilitate să-ți plătească salariul pe o lună.

– Dar Patrick! Lasă-mă cel puțin...

– Inutil. La revedere, Lorraine.

Era o concediere fără echivoc, brutală și definitivă.

Lorraine traversă încăperea, trecu prin fața lui Patrick fără să-l privească și câteva secunde mai târziu, auziră trântindu-se ușa de la intrare.

Nemișcată, se priviră un timp în tăcere, până când Antonia se hotărî să întrebe:

– Ce faci aici? Cine este cu Tammy?

– Doamna Mason. Tammy se simte atât de bine, încât au insistat să mă întorc să mă odihnesc. Ți-au transmis să nu te grăbești. Tammy se simte chiar atât de bine, încât se bucură deja că nu va mai merge un timp la școală, spuse Patrick cu un zâmbet obosit.

– Dar este minunat!

Chipul lui Patrick redeveni brusc serios.

– Sper că n-ai crezut povestea aia cu cererea în căsătorie.

Incapabil să-l privească, Antonia lăsă capul în jos.

– Și de ce nu? Sunt ani de zile de când știu că aveți o legătură. De aceea am plecat.

– Ce? izbucni Patrick atât de violent încât Antonia nu se putu stăpâni să ridice ochii spre el.

Cu privirea scânteind de furie, o prinse de încheietura mâinii.

– Dar ce tot spui?

– Te rog, Patrick, exclamă tânăra femeie încercând să se elibereze, încetează să faci pe inocentul. Nu mai pot!

Îi povesti foarte repede, în cuvinte triste, noaptea în care îi telefonase și în care răspunsese Lorraine!

– A trecut mai mult de un minut și când ai răspuns, erai foarte somnoros, ca și când de-abia te treziseși.

– Îmi amintesc, într-adevăr, spuse Patrick, încruntându-se. Fusesem la o cină de afaceri, Dale, Lorraine și cu mine. La întoarcere, Dale a dorit să bea un ultim pahar de vin. Avem niște burbon în cameră, așa că am urcat acolo. Îmi era foarte somn, dar n-am adormit! A sunat telefonul. Lorraine era alături și a răspuns. Când am luat receptorul, nu era nimeni. Am crezut că a fost o greșeală. Îți jur, Antonia, că n-am petrecut niciodată o noapte cu Lorraine, nici atunci, nici altă dată. Dacă îmi amintesc bine, Lorraine a plecat prima. Poți să verifici, îți va confirma fratele tău.

Îi dădu drumul și-și trecu nervos mâna prin păr.

– Nu m-am mai gândit niciodată la călătoria aceea. Pentru că, atunci când m-am întors, dispărusei și nimeni nu știa unde erai și nici de ce fugisei. Am fost sigur că erai cu altul!

– Este... adevărat? Patrick... este adevărat?

Se întrerupse, îngrozită. Ce le făcuse, lui și tuturor, cu acea gelozie cumplită, dementă, care nu încetase să-i muște inima?

– Dacă este adevărat? repetă el, aproape strigând. Dar Antonia, ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată!

– Dar... însăși Lorraine mi-a spus în toate felurile posibile că voi doi... că...

– Lorraine! Știu bine că are o slăbiciune pentru mine, dar îți repet că n-a fost niciodată nimic între noi. Dacă a pretins contrariul, a mințit! Nu-i de mirare că te-ai gândit... La naiba. Lorraine este o secretară remarcabilă și până astăzi am considerat-o prietenă, dar atâta tot. Nu voi pretinde că în toți acești ani am trăit ca un călugăr, dar nu te-am înșelat niciodată, nici prima oară, nici acum. Nu înțelegeam nimic din acuzațiile tale permanente! Eram atât de sigur că o făceai ca să te aperi tu, de ceea ce-mi făcusei!

– Dar în acest caz, de ce... de ce m-ai obligat să ne căsătorim a doua oară?

– Eram furios împotriva lui Dale și m-am dus la Las Vegas pentru a-l demasca. Nu m-am gândit niciodată să-l trimit la închisoare. Dar te-am văzut. Și am înțeles că n-am încetat niciodată să te iubesc. Și brusc, ăsta mi s-a părut... singurul mijloc de a te recăpăta!

– Și... bluful tău a reușit pe deplin. În seara aceea te-am urât.

– Și de multe ori de atunci, spuse Patrick cu amărăciune. Ai repetat-o destul. Ai dreptate, voiam să mă răzbun. Bineînțeles, speram că într-o zi mă vei iubi din nou ca înainte, dar mai ales... eram gelos. Erai logodită și asta n-o puteam suporta! Dacă nu aveam eu dragostea ta, n-o va avea nimeni altcineva. În ziua aceea... când l-am găsit pe Wallis aici, când te sărută, am știut că am pierdut și că nu te voi mai putea obliga să rămâi, nici măcar pentru Tammy. Știu, am multe lucruri pentru care să mă fac iertat! Îmi pare rău... și sper sincer că vei fi fericită.

O speranță nemaipomenită cânta în inima Antoniei, făcând să tacă teama, îndoiala și ranchiuna. Ridică spre el o privire luminoasă.

– Mulțumesc, îi spuse încet. Dar nu există decât o singură persoană care mă poate face cu adevărat fericită... Tu... Tu, pentru că te iubesc atât de mult!

– Antonia! draga mea... vorbești serios? o întrebă Patrick cu o voce gâtuită, îmbrățișând-o. Dar... și Wallis?

– O greșeală, spuse Antonia cu un râs ușor. Am știut-o în minutul în care te-am văzut la Las Vegas.

– În acest caz, de ce toată această comedie? Nu simțeai cât de mult te iubeam?

– Cu siguranță, amândoi eram actori foarte buni!

– Oh, tu!... Ar trebui... să te bat! murmură Patrick, întrerupându-și vorbele cu mici sărutări nerăbdătoare; cinci ani de chinuri, îți dai seama?

– Oricum, n-ai să bați o viitoare mamă?

Șocul fu atât de puternic, încât îl simți încordându-se. Și dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostită, ar fi considerat probabil stupefacția lui comică.

– Dragostea mea! Vrei să spui... că tu... că noi...

– Da, răspunse Antonia mângâindu-i buzele, da, Patrick, voi avea un copil, copilul tău. Ești mulțumit?

– Mulțumit? repetă acesta, năucit. Mulțumit? Mulțumit? strigă ridicând-o de la pământ și învârtind-o.

Când o puse înapoi, o privi cu atâta afecțiune, încât tânăra femeie își simți sufletul răvășit.

– Credeam, reluă Patrick, din nou serios, că tu erai ceea ce aveam mai prețios pe lume. Și acum... acum... spuse strângând-o în brațe, știu ce înseamnă paradisul.

Brusc, Antonia îl simți înfiorându-se.

– Eram atât de aproape să te pierd, Antonia. Porți copilul meu și eu te-am alungat!

Tânăra femeie izbucni într-un râs ușor.

– M-am dus să locuiesc la Gram și Gramps.

– Îți bați joc de mine! Mi-ar fi spus!

– Trebuie să crezi că nu...

– Și despre bebeluș. Știau?

– Da, știau. Și nu trebuie să te înfurii împotriva lor: i-am pus să jure că păstrează secretul.

– Nu pot să nu le spun două vorbe!

– Cred că mai degrabă tu meriți două vorbe!

– De ce?

– Pentru că sunt mai mult de cinci minute de când nu m-ai sărutat.

Nu putu încheia, dar nu mai avu motiv să se plângă. Patrick îi înăbușise cuvintele într-un sărut atât de pasionat, încât câteva minute mai târziu, trebui să-l împingă încet, pentru a-și recăpăta respirația.

– Ar trebui să ne întoarcem la spital, spuse Patrick privind-o cu o asemenea adorație, încât Antonia își simți inima scăpându-i de sub control. Avem multe lucruri să-i spunem lui Tammy. După care, doamnă Traven...

– Da?

– Ne vom întoarce aici, îmi voi pune lucrurile la loc, în camera noastră și, apoi...

– Apoi? Dar ne va lua foarte mult timp!

Patrick izbucni în râs și o ridică în brațe.

– În cazul acesta, vino, mică nerușinată fără pudoare! îi spuse ducând-o spre scară.

Antonia închise ochii și se cuibări lângă umărul său, abandonându-se complet puterii, dorinței și dragostei lui.

Nici unul, nici celălalt nu o văzu pe bătrâna Juanita care, lângă ușa de la bucătărie, dădu din cap și zâmbi cu un aer înțelegător.

Sfârșit